

Borger-Vennen

for 1883.

Udgivet af

Understøttelses-Selskabet.

95de Aargang.

Kjøbenhavn.

N. G. Calbergs Bogtrykkeri, Valkendorfsgade .

1883.

05.6
B.66

1883
Aug 95

17579

Indhold

Selskabets Skriftkomitee bestaaer af: Pastor L. S. Schmidt, Formand, Revisor Halvorsen og Assistent i Overformynderiet S. Lange.

I. Meddelelser fra Skriftkomiteen:

Grev Pennaparda, (Fortsættelse fra forrige Aargang) Nr. 1—14.

Slangedands, Nr. 14—15.

Paschaen i Damastus, Nr. 15—17

En meget gammel Historie, Nr. 17—20.

I det gamle Slot, Nr. 20—31.

Gaston de Colobrières, Nr. 31—50.

Ruderkonge, Nr. 50—52.

II. Bekjendtgjørelser fra Administrationen:

Indbydelse til Repræsentantforsamlingen d. 25. Januar, Nr. 2—3.

Meddelelse om samme og om Repræsentantforsamlingen d. 29de Decbr f. A. Nr. 5.

Indbydelse til Repræsentantforsaml. d. 15. Marts, Nr. 9—10.

Meddelelse om samme, Nr. 20.

Indbydelse til Repræsentantforsaml. d. 20. Decbr. Nr. 49—50,
Meddelelse om samme, Nr. 52.

Fortegnelse over Selskabets Repræsentanter, Nr. 2.

Bekjendtgjørelser angaaende Ansøgninger om Laan, Gratifika-
tioner og Pensioner, Nr. 37—39.

Regnskabet for 1882, Nr. 9.

Extrakt af 4de Kvartals Regnskab for 1881, Nr. 5.

Do. af 1ste do. do. „ 1882, Nr. 21.

Do. af 2den do. do. „ — Nr. 32.

Do. af 3die do. do. „ — Nr. 45.

III. Forslag om nye Medlemmers Optagelse findes
i de fleste Numre af Aargangen.

Borger-Bennen.

Fem og halvfemfindstyvende Aargang.

N°. 1.

Lørdagen den 6te Januar 1883.

Udgivet af Understøttelseselskabet.

Salbergs Bogtrykkeri Walkendorfsgade 5, Kjøbenhavn.

Grev Pennaparda.

En Novelle.

(Fortsat.)

Hun var i dyb Sorg og meget simpel klædt; hendes Kjole af sort, uldent Tøj slæbte efter hende som en Hofdragt og hendes vide Ermer bleve ved Haandleddet holdte sammen af høje Manchetter; en hvid Hovedbedækning skjulte tildeels hendes paa Panden i Striber stulte Haar. I Haanden havde hun en Bouquet af Jasminer.

Den anden Dame, der saae ud som en Duenna i et godt Huus, stod i den Deel af sit Liv, i hvilken Fruentimmerne ikke længere nævne deres Alder. Hun havde ikke været smuk i sin Ungdom og hendes sørgmodige Physiognomi forskjønnede ikke hendes fyrgethve Mars Hæslighed. Hun var mindre sørgflædt end den unge Dame; brede Kniplinger omfattede hendes Ansigt som en Kamme og faldt ned paa hendes sorte Klædning. I den ene Haand holdt hun en lille Regnskjerm og med den anden førte hun en med et Baand pyntet lille Hund.

„Cavallero,“ sagde den unge Dame, idet hun betragtede det Papir, som Don Pablo endnu holdt i sin Haand, „De kommer til Escorial, for at overgive et Bønnskrift.“

„O ja, naadige Frue, og jeg er en fattig Supplicant, hvis Taalmodighed og Haab er forbi; jeg vil nu gjøre det sidste Forsøg.“

„Det kan lykkes. Hvem er De?“

„Jeg er Grev Pennaparda,“ svarede Don Pablo med sagte Stemme og rødmende over den Contrast der fandtes mellem hans fattige Klædedragt og den Titel, han nævnte.

„Og Deres Fædreland?“

„Jeg er fra Asturien.“

„Et godt Land og god Adel. Deres Forfædre kæmpede sandsynlig med Kongerne for at forsvare dette Land, hvor Maurerne aldrig have opplantet deres Fane.“

De nedstammer fra en ædel Slægt, Cavallero, og jeg agter den højere end en Grand af Spaniens."

„Min Adel er ligesaa gammel som Castiliens Baaben; tidligere bedækkede Pennaparderne deres Hoved for Kongen, men vor Storhed er forbi for længe siden og den sidste Spire af denne ædle Slægt kan ikke engang bringe det saavidt, at erholde en Ansættelse som Officeer i Hans Majestæts Hær."

„Fortæl mig Deres Historie, Cavallero," sagde den unge Dame med naturlig Deeltagelse.

Quennaen, der overrasket og forskrækket havde hørt paa denne Samtale, hævede sine Øjne og Hænder mod Himlen, som om det Forunderligste i Verden foregik for hendes Øjne, og aabnede allerede Munden, for at gjøre sine Bemærkninger, men et Blik fra hendes Hersterinde befalede hende Tausshed, og idet hun igjen vendte sig til Don Pablo, sagde hun:

„Tal, jeg forlanger det."

„O, jeg fordrister mig ikke dertil. Selv Deres Godhed beroliger mig ikke. Hvorledes skal jeg kunne tale om min Armod og min Ulykke til Dem, som uidentvivel bestandig har været rig og lykkelig."

„Jeg kjender Ulykken meget godt, thi jeg har grædt og græder endnu ofte. Men Armoden kjender jeg ikke; aldrig ere Fattige komne til mig, og jeg troede, at kunde, som tiggede om det daglige Brød, vare at beklage. Siig mig, hvorledes gik det til, at De er fattig?"

„Fordi mine Forfædre vare for gavmilde, fordi

jeg kun har arvet deres Navn. Min Moder, en opvakt og behjertet Dame, opdrog mig alene, thi min Fader var død, og jeg arvede allerede paa den Dag jeg blev født, hans Titel, Grev Pennaparda. Mit Majorat ligger i Bjergene, nogle Mil fra Oviedo og er et gammelt fast Slot, om hvilket der kun voxer Lyng og Brombær. Der er jeg voxet op, der levede jeg til mit fem og tyvende Aar ubekymret om Fremtiden, uden at tænke paa Ære og Rigdom. Man kaldte mig allerede længe den dygtigste og dristigste Jæger i Landet; denne Berømmelse var tilstræffelig for min Ærgjerrighed, og efter et godt Stud var jeg stoltere end den Feltherre, der har vundet et Slag. Men engang havde denne Ære nær kostet mig Livet; jeg blev saaret paa en stor Jagt og kunde ikke jage en heel Vinter. Da fik Kjedsomheden Overhaand hos mig; en af Munkene fra Cobadunga bragte mig Bøger, Rejsebeskrivelser, forunderlige og dog sande Historier. De gjorde et dybt Indtryk paa min Phantasi og jeg fik nu ganske andre Tanker . . . men disse Ting have kun Interesse for mig, I em kjeder de."

„Nej, nej, vedbliv kun,“ svarede Damen, „vedbliv og siig mig alt.“

„Nu vel; det var mig, som om mit Liv ikke burde hengaa saa ubekjendt; jeg blev stolt af det Navn, jeg førte, og sagde til mig selv, at jeg kunde opnaae alt. Hvilke Drømme om Berømmelse vovede jeg ikke at indbilde mig. Med hvilken Begjærlighed lærte jeg

ikke Fortællingerne om de store Krige og Erobringere, der udbredte det spanske Herredømme indtil Verdens Ende. Min Aand stræbte ud over den snevre Horisont, i hvilken jeg levede; min Phantasi hensatte mig i den Verden, hvor jeg ved min Troskab, min Hengivenhed og mit Mod hoabede at opnaae en god Plads. Jeg hadede det eensformige og smaalige Liv, jeg førte; jeg længtes efter Uro og Krigens Farer, efter eventyrlige Rejser; jeg længtes efter en Løbebane, i hvilken man hver Dag giver sit Liv til Priis, men ufejlsbarlig vinder Sejer over Døden. Længe før jeg fordriftede mig til at aabenbare mine Planer for min Moder, havde hun gjættet dem, og da jeg talte om at rejse bort, søgte hun ikke at fraraade mig det, da hun godt indsaae, at alt vilde være forgiæves. „Gaa, Pablo,“ sagde min Moder, efter at have givet mig sin Belsigneelse, „gaa, og Gud være med Dig. Det Blod, af hvilket Du er udsprunget, indestaaer mig for, at Du bestandig vil være brav og tro. Kunde jeg kun være ligesaa sikker paa Dit Held. . . Jeg vil begive mig hen i Ursulinerindesklosteret og der bede for Dig.“

Jeg rejste, jeg forlod vort Hjem og vore skønne Bjerge for den store Stad Madrid, hvor jeg hverken havde Belyndere eller Venner, ja ikke engang kjendte Noget. Dette skete for to Aar siden. I dette Tidsrum er den ene efter den anden af mine Forventninger gaaet tabt; overalt modtog man mig ligegyldigt eller foragteligt. Hos de Mægtige blev jeg bestandig affær-

diget, før de endnu vidste, hvad jeg vilde. Hos dem, til hvem man fik lettere Afgang, fordi de stod mindre højt, fik jeg ikke andet end hovmodige, afflaende Svar; mine Forhaabninger tilintetgjordes af saa mange Hindringer. Jeg vilde være omkommen, dersom ikke en Landsmand ædelmodig havde understøttet mig, han ræfede mig Haanden og deelte sit Brød med mig. Fra ham udgik ogsaa dette Forsøg, paa hvilket mit sidste svage Haab hviler . . . tilgiv, ædle Dame, at jeg saalænge har talt om mig men De befalede det."

Han taug; den unge Dame lyttede endnu bestandig og lod sit Blik opmærksomt hvile paa den Fremmede. Sandsynlig lyffedes det for første Gang en Ulykkeligs Klager at naae til hende og Synet af en saadan Lidelse gjorde hende bedrøvet. Hendes bevægelige Ansigtstræk vidnede om en inderlig Deeltagelse.

"Dg," spurgte hun efter en kort Taushed, "hvad vil De foretage Dem, dersom Bønskriftet ikke har det forønskede Held?"

"D . . . jeg veed det ikke."

"Vil De vende tilbage til Deres Slot Pennaparda?"

"Aldrig. D, De kjender ikke den Smerte, jeg føler, ved ikke at kunne opbygge denne ædle Bolig igjen. Den styrter sammen; i Aarhundreder storme Vind og Regn mod den. Da jeg rejste bort, var Huset ikke længer beboelig, og det er nu to Aar siden. Nej, jeg vil ikke gjensee denne Ruin; den sidste Pen-

naparada vil ikke blive begravet i det Kapel, hvor hans hele Familie hviler. Jeg vil skjule mig i et eller andet Kloster, for der at afvente Enden paa min sørgelige Tilværelse. . ."

„O, nej, nej, det maa ikke ske,“ afbrød den unge Dame ham, „jeg har nogen Anseelse ved Hoffet . . . Cavallero, giv mig Deres Brevskrift.“

Overrasket og forlegen rækkede Don Pablo hende Skrivelsen; Duennaen tog Handsken af, modtog Papiret og rækkede det derpaa til sin Hersterinde, der smilende tilføjede:

„Cavallero, jeg ønsker, at De hver Dag i Deres Liv takker Gud for at have truffet mig her. . .“

„Ikke alene af Taknemmelighed vil jeg bestandig tænke paa dette Øjeblik.“

Hun rødmede lidt; Duennaen traadte forbauset tilbage, hendes Ansigt blev liigblegt og hun sagde:

„Cavallero, veed De. . .“

„Ei, Montellano!“ afbrød Damen Duennaen, som ydmyg slog Øjnene ned.

„Maa jeg,“ sagde Don Pablo, „ikke lære dens Navn at kjende, der har ydet mig en saa ædelmodig Hjælp? Et af Deres Ord har oplydt mit Hjerte med Haab. De kommer mig til Hjælp. De tager min Skjæbne i Deres Haand og nu troer jeg igjen paa Fremtiden, paa Lykken. Nævn mig Deres Navn, for at jeg kan velsigne det.“

Hun rystede paa Hovedet, lagde en Haand paa

fit Hjerte og undrede sig vel selv over, at det bankede saa stærkt. Hendes Dine bleve vaade. Aldrig havde Nogen talt saaledes med hende.

„Alle de Forhaabninger, De har næret, ville gaa i Opfyldelse,“ sagde hun efter en kort Taushed; „De vil blive ligesaa rig og mægtig, som De er adelig. Snart vil den Løbebane, som De ønsker, staa Dem aaben, snart, i Morgen. . .“

(Fortsættes.)
J. S. Salvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Selskabets Bogholderkontor,
Vestergade 23, St.

aabent hver Søndag Kl. 8 $\frac{1}{2}$ —10 $\frac{1}{2}$ Form.

Selskabets Kassererkontor,
Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøjre
aabent hver Søndag fra Kl. 9 $\frac{1}{2}$ —11 Form.

Administrationen.

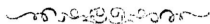

Borger-Tidningen.

Fem og halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 2.

Lørdagen den 13de Januar 1883.

Udgivet af Understøttelseselskabet.

Galbergs Bogtrykkeri WalkendorfsGade 5, Kjøbenhavn.

Bekjendtgjørelse.

Da Hr. Overretsprøfurator Winther, der paa Repræsentantforsamlingen d. 29de f. M. valgtes til Administrator i afd. Statsraad Laurups Sted, af Helbredshensyn har frasagt sig dette Hverv, vil en ny Repræsentantforsamling blive afholdt Lørdagen d. 25de ds, Efterm. Kl. 6 **for at foretage Valg af en Administrator.**

Til denne Forsamling indbydes herved d'Hr. Repræsentanter.

Administrationen for det forenede
Understøttelseselskabet.

Kbhvn. d. 9de Januar 1883.

D. F. Olsen.

A. E. Reimann.

Kierungaard.

Førtegnelse

over

Selskabets Repræsentanter

for Aaret 1. April 1882—31. Marts 1883.

Første Klassifikation.

Cand. jur., Fuldmægtig L. B. D. Fog.
 Kammerraad T. J. Svanekejer.
 Statsraad B. Lindberg, R af D. og D. M.
 Overretsprøfurator C. M. Winther.
 Bogholder S. Hartmann.
 Justitsraad N. L. Rasmussen, R. af D.
 Overkrigskommisfair C. F. Clausen, R. af D. p. p.
 Statsraad J. P. de Fontenay R. af D. og D. M.
 Kammerraad B. N. Heiberg.
 Justitsraad L. W. Gede, R. af D. og D. M.
 Statsraad C. N. Keller, R. af D.
 Cancelliraad P. C. Fr. Bøch, R. af D.
 Toldkontrollør C. A. Black.
 Kontorchef, Kassierer C. A. Blenge.
 Rodemester P. Rosenstedt
 Fuldmægtig A. E. Schlichtkrull.

Anden Klassifikation.

Cancelliraad H. Melchior.
 Rammerraad P. Truelsen, R. af D.
 Professor L. F. Holmberg, R. af D.
 Pastor L. H. Schmidt.
 Institutbestyrer C. Wolffsen.
 Dr. th., Stiftsprovst C. Rothe, R. af D. og D. M.
 Lithograf Th. Bergh.
 Sognepræst J. Nielsen.
 Dr. phil. C. Levinson, R. af D.
 Professor, Direktør J. Keller, R. af D.
 Professor J. E. Kjærskou, R. af D.
 Architect J. B. Tvede, R. af D.
 Professor J. Krohn, R. af D.
 Etatsraad A. B. Schyø R. af D og D. M.
 Professor, Skoledirektør Holbech, R. af D. og D. M.
 Skoleinspektør C. Appel.

Credie Klassifikation.

Intendant Søkrigskommissair P. A. Nielsen, R. af D.
 Kapitain P. M. Zimmermann, R. af D.
 General J. A. Wörishoffer, St. af D og D. M.
 Kapitain G. H. Welsh, D. M. og R. af D.
 Intendant C. Clausen.
 Kapitain M. Hrup, R. af D.
 Assistent C. Spjen, R. af D.
 Kapitain C. E. C. Jacobsen.
 — J. W. Hendriksen.
 Skibsbygmester J. H. Gullach, D. M. og R. af D.
 Secretair J. J. Claessen.
 Krigsassessor J. H. Nielsen, D. M.
 Lieutenant, Bureauchef C. Ritou.
 — L. Bachmann.
 Kassierer C. E. Brodersen.
 Krigsassessor J. E. Haugaard, D. M.

Fjerde Klassifikation.

Urtekræmmer H. Bohn.
 Mønststringsbestyrer E. Børnsen. N. af D.
 Agent M. H. E. Ost.
 Boghandler T. h. Keigel.
 Skibsfører H. Seistrup, D. M.
 Fabrikant F. S. Boje.
 Skibsfører E. Eberth.
 Grosserer Adam Petersen.
 — Gustav Kruse.
 Boghandler K. Klein.
 Manufakturhandler E. A. Primon.
 Manufakturhandler A. Fønnesbech.
 Kaptein, Grosserer J. N. Ammitzbøll.

Femte Klassifikation.

Bevellerer A. Heidenheim.
 Løifabrikant N. P. Christensen.
 Grosserer H. Cappelen.
 Løifabrikant J. F. Kromphardt.
 Restauratør S. Hansen.
 Assessor pharm. H. A. Piper, N. af D.
 Fotograf A. Feuerstein.
 Brygger F. E. Madsen.
 Tobaksfabrikør H. F. Hjorth.
 Destillatør Jens Kjærby.
 Fabrikør J. L. Petersen.
 Brændevinsbrænder E. Jacobsen.
 Fabrikant E. A. Warburg.
 Mechanikus G. Eichhoff.

Sjette Klassifikation,

Snedkermester F. D. Drelberg. N. af D.
 Fabrikant E. Øberg.

Hof=Tapetsjerer Th. E. Silertsen.
 Uhrmager, Kapitain C. Matthæi.
 Lømrermester, Pr.=Lieutenant C. Rothe.
 Stolemagermester P. Rønne.
 Bogbindermester C. S. Rask.
 Skomagermester G. A. Omberg.
 Hof=Tapetsjerer C. T. Rothman.
 Skrådermester B. Reiding.
 Malermester C. W. Fuulmann
 Fabrikcier D. N. Thorjen.
 Garvermester C. W. Gericke.
 Hof=Skrådermester F. A. Flerou.
 Murermester R. Berlin.

Grev Pennaparda.

En Novelle.

(Fortsat.)

„Jeg skal bestræbe mig for at blive det værdig, som Deres Godhed vil forskaffe mig. Hvorledes end min Skjæbne bliver, vil jeg dog allerede nu velsigne den; lever jeg, vil jeg leve for store Handlinger og en skøn Fremtid; døer jeg . . . vil De værdige mig en Tanke? Det vil være nok for min Lykke og for al Evighed.“

„De dø?“ sagde den unge Dame; „o nej, Gud

vil bevare Dem for enhver Fare; De vil engang blive det, hvortil jeg vil gjøre Dem, stor, lykkelig, æret af Alle."

Han foldede sine Hænder og knælede for denne ubekjendte Belynderinde, der bojede sig imod ham ligesom for at rejse ham op, og deres Hænder berørte hinanden; men denne Bevægelse var hurtig som et Blit.

„Grev Pennaparda," sagde Damen med bevæget Stemme, „De vil snart erfare, hvorledes jeg holder mine Løfter. Jeg befaler Dem ubetinget Tausshed om det, som er foregaaet her. Søg ikke at lære mig at kjende, det vil ikke lykkes Dem. . ."

„Men vil jeg da aldrig faa Dem at see igjen?"

„Aldrig, Hr. Greve, men jeg vil ingenfinde glemme Dem og selv i det Fjerne vaage over Dem. Forlad mig nu. Lev vel."

Han bukkede sig bedrøvet og slog Djuene ned, for at skjule sin store indre Bevægelse. Da han igjen hævede sit Hoved, vare de tvende Damer forsvundne, men Jasminbouquetten laa der. Don Pablo tog den hurtigt op og skjulte den ved sit Bryst. Den forbaukede Benito Romero stod saa lige som en Milepæl paa den anden Side af Bakken, og først da Don Pablo igjen befandt sig ved Siden af ham, faldt han, maalløs af Glæde, i hans Arme.

„Naa," spurgte han, „vil De nu tro paa Spaadommen? De vil blive Grand af Spanien."

„Hvor denne Dame er smuk, Benito.“

„Nej; hendes Teint har ingen Friskhed, hendes Ansigtstræk ere ikke regelmæssige, men hvilket Udtryk!“

„Kan De male hende efter Sufommelsen?“

„Jeg troer det.“

„Kjære Benito, for mig. I Morgen begynder De.“

„Ja, i Morgen i Madrid. Nu maa De nyde en Mundfuld Brød.“

„Jeg føler ingen Hunger,“ svarede Don Pablo.

„O, min Gud, hvor jeg er lykkelig!“

„Og forelsket,“ tilføjede Benito.

III.

Den næste Søndag havde en stor Mængde Mennesker forsamlet sig udenfor den gamle Chinchillas Værtshuus. Zigeunerne vare netop komne. De gjorde Forberedelser til deres Forestilling og tillige til deres Toilette i et Slags Telt, der temmelig lignede et Polichineltheater og hvis Dør bestod i et daarligt Gardin. En gammel Zigeuner, der sad udenfor dette Telt, kradsede skjedesløst paa en Guitar med tre Streng. Nu og da afbrød han sin eensformige Musik, for taktmæssig at slaa paa to smaa Pauker ved hans Belte. Da stampede Tilskuerne med Fødderne og den gamle Zigeuner raabte med hæs Stemme:

„Naadige Herrer, tag Blads! Tag Blads, Dandsen vil strax begynde.“

Men Tiden gif; en Munken løb gjennem den af hundrede opmærksomme Skikkelser dannede Kreds. Den gamle Gitano raabte for thvende Gang:

„Tag Blads, naadige Herrer! Kun lidt Taalmodighed, vi vil strax begynde.“

(Fortsattes.)
J. S. Salvorsen.

Bekjendtgjorelse.

Foreslaaede nye Medlemmer.
Handelsagent J. C. B. Bartrum sen.

Selskabets Bogholderkontor,
Vestergade 23, St.
aabent hver Søndag Kl. 8 $\frac{1}{2}$ —10 $\frac{1}{2}$ Form.

Selskabets Kassererkontor,
Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøjre
aabent hver Søndag fra Kl. 9 $\frac{1}{2}$ —11 Form.

Administrationen.

Borger-Bennen.

Fem og halvfemstindstyvende Aargang.

N°. 3.

Lørdagen den 20de Januar 1883.

Udgivet af Understøttelseselskabet.

Galbergs Bogtrykkeri Walkendorfsgade 5, Kjøbenhavn.

Bekjendtgjørelse.

Da Hr. Overretsprokurator Winther, der paa Repræsentantforsamlingen d. 29de f. M. valgtes til Administrator i afd. Statsraad Laurups Sted, af Helbredshensyn har frasagt sig dette Hverv, vil en ny Repræsentantforsamling blive afholdt Torsdagen d. 25de ds, Efterm. Kl. 6 **for at foretage Valg af en Administrator.**

Til denne Forsamling indbydes herved d'Hr. Repræsentanter.

Administrationen for det forenede
Understøttelseselskab.

Kbhvn. d. 9de Januar 1883.

D. F. Olsen.

A. E. Reimann.

Kierungaard.

Grev Pennaparda.

En Novelle.

(Fortfat.)

Larmen blev højere; allerede vare flere af Palomitas Beundrere faldne fra; den gamle Zigeuner bestemte sig endelig til at begynde, og en langtrukken Hvirvel paa Paukerne gav Signalet til at Dansen skulde begynde. Strax sprang Gitanaen ud af Teltet, med Castagnetterne i Haanden, straalende af Smykker af forghldt Kobber. I en Afstand af halvtredsfindstyve Skridt kunde man have antaget hende for en Dronning af Peru. Ved Synet af hende raabte man fra alle Sider: „Viva la Palomita, viva!“ Hun takkede med et yndigt Blik, medens hun lod sine Castagnetter lyde; hendes Blik gled hurtigt om i Kredsen og havede sig derpaa op til Værtshusets Vinduer. Tøtøet var aabent.

„Fandangoen! Fandangoen!“ raabte man fra alle Sider.

„Mine Herrer,“ sagde hun med den Qvinderne af hendes Stamme egne metalliske og vibrerende Stemme, „jeg er meget forlegen med hvorledes jeg skal opfylde denne naadige Befaling. Tovalito, vor eneste Dandsler, hvis tredages Fængsel skulde være forbi i Aften, kommer ikke og Ingen blandt os kan erstatte ham. Dersom nogen af det ærede Selskab vilde overtage hans Rolle . . . Mine Herrer, hvem vil dandse Fandango med Palomita?“

Hun gik langsomt rundt om i Kredsen, men blandt Mængden, der lo, hvistede og traadte tilbage for hende, fandtes der Ingen, hvis gode Willie gik saa vidt, at han offentlig vilde dandse med en Zigeunerpige; hun slog derfor Armene over hinanden, og sagde misfornøjet:

„Hvorledes, Ingen kommer? Skal Palomita fergjæves have opfordret og henvendt sig til saa mange Dandsere?“

Alle taug. Hun gjentog endnu engang og højere:

„Hvem vil dandse, mine Herrer? Hvem vil dandse Fandango med Palomita?“

„Jeg!“ raabte endelig En uden for Kredsen, og man saae en stakkels hæslig og forvoxen Skabning bane sig en Vej til Gitanaen. Høje Raab og Latter modtog denne modige Dandsler og nogle raabte:

„Det er Pepe, Pepe Cojuelo! Den fjollede Pepe,

der neppe kan gaa! Dersom han danser, er det et Mirakkel."

"Han vil danse," svarede Palomita bestemt, idet hun førte den stakkels Fjollede der stirrede paa hende med Beundring, ind i Midten af Kredsen. Den stakkels Skabning havde et tykt Hoved, lange Arme og krumme Been; hans uregte Haar trængte sig frem under en gammel sort Hovedbedækning; en Frakke, der ikke længer havde nogen bestemt Farve, omsluttede som en Sæk den usle Krop. Den mest Medlidende vilde ikke ved Synet af denne forunderlige Figur have kunnet undertrykke en Latter.

Den gamle Gitano havde igjen taget sin Guitar i Haanden og spillede Melodien til Fandangoen. Palomita rystede Castagnetterne og vuggede sig paa sine elastiske Fødder; hendes bøjelige Taille bevægede sig som et af Vinden bøjet Rør og hendes sorte Dine skød Lyn.

Man maa ligesom Spanierne staa under Banens og Nationalforsængelighedens Indflydelse, for ikke at flaa Djuene ned, naar en Gitana danser Fandangoen; Bellysten viser sig glødende og utæmmet i denne frivole Pantomime og dog berøre Dandserne ikke engang hinanden med Haanden; alt ligger i deres Blik, Bevægelser og Stilling.

Medens Palomita, smilende, let og skøn, saa at hun kunde have ført en Helgen i Fristelse, neppe berørte Jorden med sine Fødder, fæstede Bepe sine store

glasagtige Dine paa hende og søgte at efterligne hendes Skridt og Bevægelser. Han lignede en Bjørn ved Siden af en Sylphide.

Høj Latter og en Storm af Bifald ledsagede denne forunderlige Scene, det var et fuldstændigt, uhørt Held. Den maatte gives to Gange.

Saa snart Dandsen var forbi, benyttede Palomita dette Øjeblikkets Begejstring, tog Pepes temmelig sundsige Hue af ham og gik om med den til Tilskuerne. Der regnede Penge ned, man gav med fulde Hænder; de fattige Folk betalte deres Yndlingsdandsferinde dyrt. Hun smilede og buffede bestandig mere og mere, men efter Dandsens Ruus og Glæden over at see sig saaledes applauderet, fulgte snart en vis Sørgmodighed. I det Øjeblik, da hun kom forbi den gamle Chinchillas Bærtshuus, blev det eneste Vindue i første Etage aabnet og to Herrer traadte ud paa Træaltanen. Palomita slog Djinene op og blev staaende forlegen, med skjælvende Hjerte og udstrakt Haand.

„Der, min Skønne, gid Du maa kunne dandse saaledes i hundrede Aar!“ raabte Benito Romero, idet han kastede en blank Gulddoublon i Huen. Don Pablo nikkede og begge forlode igjen Altanen.

Palomita saae op til Vinduet og dernæst paa Doublonen; i dette Øjeblik havde hun givet den tilligemed alt det andet i Huen, for endnu et Minut at see Don Pablo, men han var forsvunden. Maaſke viste han sig ikke mere. Palomita besluttede derfor strax,

skjønt hun allerede elskede Penge meget, at ville give Guldstykket tilbage, for at faa et Paaskud til at tale med Don Pablo. Hun havde, da hun saae Guldstykket falde ned fra en saa fattig Haand, bestemt troet, at Maleren havde taget fejl og givet hende en Doublon for en Cuarto.

„Der, Fader,“ sagde hun, idet hun kastede Huen med de mange Smaamynter hen til den gamle Zigeuner, „jeg kommer igjen.“

De tvende Benner befandt sig i deres Bærelse, omgiven af al den Norden, som en nær Afrejse fremkalder; aabne Kuffertter, omkringliggende Papiere og Bøger, Klædningsstykker dannede et Chaos, i hvilket man ikke vidste, hvor man skulde sætte sin Fod.

„Om!“ tænkte Palomita, idet hun halvt aabnede Døren, „for Folk, der gaa tilfods, er det temmelig mange Pakker.“

Noget forundret gif Don Pablo hende imøde og vinkede, at hun skulde komme ind.

„Gud være med Dem, Herre!“ sagde hun, idet hun efter Zigeunerens Skik hilsende med bøjede Knæ; „Deres Gavnildhed udstrakte Haanden mod mig og den gif videre, end den skulde; her er en Doublon, der uden tvivl er givet mig af en Fejltagelse. . .“

„Valgame Dios!“ afbrød Maleren hende, „Du er en ærlig Pige. Man maa see det, for at kunne tro det. Behold, behold Doublonen, mit Barn. Jeg

vilde give Dig den, og der er een til, som Belønning for Din smukke Handling."

"Tak Herre!" sagde Zigeunerinden, "er De da bleven rig?"

"Ja, vi ere rige, ja, vi ere lykkelige," svarede Maleren med et Udbrud af Glæde; "Dit Horoscop begynder at bekræfte sig og det vil vedvare. Don Pablo de Pennaparda vil engang blive Grand af Spanien. . ."

"Det saae jeg ved det første Blik."

"Seer Du Uniformen der paa Sengen? Det er hans, Capitainsuniform, og der ligger det af Kongen underskrevne Patent. Hr Greven fik det i Gaar med en Anviisning paa Skatkammeret og den Befaling strax at begive sig til sit Regiment, der ligger i Garnison i Murviedro. Ja, ja, Du har sagt det; han vil gjøre sin Lykke ad den Vej og dog troede han ikke paa Din Spaadom."

"O Murviedro!" gjentog Gitanaen estertænkjom.

Hun holdt endnu bestandig de tvende Guldstykker i sin Haand og saae paa Don Pablo med et forunderligt Udtryk. Der laa i hendes Dine noget Forskelt, Sorgmodigt; hun betragtede med taus Beundring det Ansigt, paa hvilket hun i nogle Dage havde tænkt med Henrykkelse. Hun nærede ikke nogen bestemt Plan, men hun vidste meget godt, at hun vilde faa Don Pablo at see igjen; et Lune, et Dusse, en by-

dende Billie, maaske Kjærligheden drog hende uimod-
staaelig hen til ham.

Greven havde atter indtaget sin Plads ved et lille Bord, hvor han arbejdede; ved Siden af et gammelt Skrivetøj og et Bind af Cervantes stod en smuk Porcelainsvase, og i den fandtes Stenglerne af en Jasminbouquet, der, uagtet de vare visne, dog udbredte en svag Bellugt. Paa Staffeliet var et stort Stykke Lærred udspændt; det næppe skizzerede Portrait af et ungt quindeligt Væsen traadte frem af Baggrunden og syntes at smile til den unge Adelsmand.

(Fortsættes.)

J. S. Balvorfen.

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer.

Kontorist Ch. J. P. Rabiq.

Commis J. Ijjen.

— B. S. Simonson.

Snedkerjvend E. A. Lund.

— Lindahl.

Treiermester Østerberg.

Selskabets Bogholderkontor, Vestergade 23, St.

aabent hver Søndag Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kasserekontor,

Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøjre
aabent hver Søndag fra Kl. 9¹/₂—11 Form.

Administrationen.

Borger-Bennen.

Fem og halvfemstindstyvende Aargang.

Nr. 4.

Lørdagen den 27de Januar 1883.

Udgivet af Understøttelsesselskabet.

Salbergs Bogtrykkeri Walkendorfsgade 5, Kjøbenhavn.

Grev Zennaparda.

En Novelle.

(Fortsat.)

Palomita betragtede dette Maleri med en klar Skinshye, og bemærkede med en foragtelig Mine, idet hun vendte sig til Maleren:

„Hvilket Haar! Det er som Hør. Har da den Dame, der har tjent Dem til Mønster, Hørparryk?“

„Det er blond Haar, det skønneste af alt.“

„Fy, det forekommer mig meget hæsligt!“

Don Pablo vendte sig lidt ærgerlig om og Zigeunerinden sagde smilende, men misfornejet til ham:

„Vogt Dem for blonde Damer, Herre; en blond Dame vil forraade Dem. Husk paa mine Ord.“

„Jeg troer det ikke,“ svarede han foragteligt, „og har ingen Lust til endnu engang at lade mig spaa. Man synes at vente Dig nede.“

Hun rødmede, da hun hørte dette og svarede stolt:

„Jeg gaaer.“

„Lev vel, Du skjønneste af alle Gitanas,“ sagde Maleren; „jeg skal ikke glemme Dig, og naar vi sees igjen, vil jeg tegne Dit Portrait; et smukt Bachantindehoved, i Sandhed.“

„De rejser snart til Murviedro?“

„I Morgen.“

„Gud ledsage Dem, Cavallero.“

Hun gik. Den med andre Tanker beskæftigede Don Pablo havde ikke lagt Mærke til det sidste Blik, hun tilkastede ham. Benito tog Portraitet fra Staffeliet og sagde:

„De kan dog ikke blive staaende den hele Nat og betragte det, Don Pablo; jeg maa pakke Lærredet ind.“

„O, jeg er en stor Nar, min kjære Benito.“

„En Nar? og hvorfor?“

„Jeg er forelsket.“

„Naa, er det en Ulykke? De elsker en smuk og ædel Dame, som rækker Dem Haanden, for at hæve Dem op til sig.“

„Dertil vil det aldrig komme. Jeg vilde give Halvdelen af mit Liv for at lære hendes Navn at kjende, at knæle for hende og takke hende for hvad hun har gjort for mig.“

„Hun vil nok engang give sig tilkjende for Dem; imidlertid ville vi tage til Murviedro.“

„Benito, een Bekymring plager mig. Dersom hun var gift. . .“

„Saa ung? Hun er næppe femten eller sexten Aar gammel. . . Det er ikke sandsynligt.“

„Dog lagde jeg Mærke til en Bestemthed, en rolig Sikkerhed hos hende, som ellers kun ere de Damer egne, der allerede ere vantte til Verdens Blik. En ung Pige vilde ikke have talt saaledes.“

„Hun er fri, siger jeg Dem; hun er bestemt Pige eller Enke.“

„Hvorledes kan De sige det med en saadan Bestemthed?“

„Jeg har lagt Mærke til alt, alt. Medens De talte med hende, tog hun sin Handske af, jeg saae hendes venstre Haand, en hvid, lille Haand med en eneste emalleret Ring, men ingen Vielsesring.“

„O, Benito, veed De det bestemt? Og den sorte Klædedragt, den simple Hovedpyn?“

„Hun er i dyb Sorg ligesom hele Hoffet.“

„Vi rejse bort, og jeg vil ikke faa hende at see igjen, thi jeg har ikke Haab om at møde hende i Morgen paa det samme Sted, hvor hun viste sig for mig som en fra Himlen sendt Engel. Men dog gaaer jeg derhen.“

„Denne Vandring maa De foretage Dem alene.“

„Denne gang vil jeg ikke opholde mig saa længe paa Bejen.“

Den følgende Dag i god Tid kom Don Pablo til Escorial. Hans Hjerte blev dybt bevæget, da han gjensaae det Sted, hvorhen han for nogle Dage siden var kommen saa fattig, saa ulykkelig og med et saa svagt Haab. Han saae i lang Frastand Klosterets mørke Facade; han søgte paa Terrassen, ved de utallige Vinduer et blond Hoved, en sort Paaklædning, og fik ikke Dje paa andet end et Compagni af den wallonske Garde, der defilerede forbi en Balcon, paa hvilken Ingen viste sig.

Don Pablo begav sig ind i en af Alleerne i Haven. Da han havde gjort nogle Skridt, fusede den kolige Vind under den kostelige Skygge og Bandet rislede langsomt. Overalt herskede Gensomhed og dyb Tausshed.

Don Pablo blev der til henimod Aften, men før han fjernede sig, knælede han og sagde:

„Lev vel, lev vel, min ædle Beskytterinde; jeg tager Dit dyrebare Billede med mig i mit Hjerte. Intet er umuligt for den, paa hvem Dit Blik er

faldet . . . Lev vel, jeg gaar hvorhen Du sender mig, maaske til Vykken, til Hæder, maaske ogsaa til Døden."

IV.

Den unge Greve gik hverken til Vykken, til Hæder eller til Døden. De store Krige og Erobringers Tid var forbi for Spanien; Philip V.'s Hære havde ikke kæmpet for at forstørre hans Stater, men kun for hans Krone. Efter Arvesfølgekrigen hvilede de sig enkeltviis ved Grændserne og i Fæstningerne. Blandt Garnisonsstederne var Murviedro identviis en af de sørgeligste og kjedsommeligste. Men den havde det yndigste Klima af Verden; Dranger duftede i dens Haver, og om dens Mure stode bestandig grønne Træer. Desværre havde de sidste Krige aldeles nedtrykt Folket; Borgerne og de Adelige, der næsten alle hængte ved det østerrigiske Dynasti, aabnede ikke deres Huse for Kong Philips Soldater, og Garnisonen tilbragte sin Tid meget ubehageligt i den lille Stad Murviedro.

Don Pablo de Pennaparda beskæftigede sig i Begyndelsen ivrigt med sin nye Stands Pligter; han studerede Strategi e og tænkte ikke paa andet, end Felttogsplaner, Befæstninger og Slag. Men snart blev han kjed af disse tørre Theorier og især af sin Grads smaalige Pligter. I de snevre Kredse, i hvilke han levede, trykkede Subordinationen ham med al sin

Byrde. Don Pablo vilde derfor, skjøndt han hurtigt havde naaet den Stilling, han saa meget havde ønsket, skjøndt Armoden og Ulykken havde trukket sig tilbage fra ham, uden Benito Romeros Selskab snart være omkommen i Murviedro. Vel var han forelsket, som han sagde, men det Billede i hans Hjerte, der havde beskæftiget ham saa meget, begyndte nu lidt efter lidt at tabe sig. Det Haab, han havde næret, gik ikke i Opfyldelse; hans Velgjørerinde forblev ubekjendt og efter at de første og sidste Gang havde været sammen, havde han ikke hørt et eneste Ord fra hende. Den inderlige Tilbedelse, han havde helliget hende, vedvarede omtrent i tre Maaneder, men efter den Tid tabte han Modet. Hans Idol blev ligesom tilsløret i Baggrunden af hans Erindringer og han lovede ikke længer at tænke derpaa.

En Aften gik de tvende Fremmede en Spadjertour udenfor Murviedro; det var Dagen før Jnul, og dog var Vinden mild og duftende. De syv mauriske Fæstninger, hvis Ruiner beherskede Staden, tegnede sig skarpt af mod Himlen, paa hvilken en sidste Straale af Solen skinnede. Det gamle Saguntas Theater nedenfor syntes at vente den bølgende Mængde i sine Rum. Intet levende Væsen viste sig mellem de store Mure; Græsset voxede mellem de hvide Stene; Cypressen dannede et mørkt Bladforhæng langs Scenen. Foran disse store Levninger af en anden Civilisation udviklede sig et vidunderligt Landskab; de bestandig

grønne Træer fastede deres Skjgge paa den Stette, mod hvilken Middelhavets blaa Bølger blidt brøde sig.

„Her ville vi blive,“ sagde Don Pablo, idet han satte sig paa en af de med Inscriptioner bedækkede Stene, der laa adspredte rundt om paa denne classiske Fjord. „Vi have Tid nok til l'Hombrepartiet hos Hans Excellence Don Francisco de Tejeiro.“

„Disse Partier ere kjedsommelige nok; naar der idetmindste var en smuk Pige, et eneste Ansigt, som man kunde male, men Gud hjælpe mig; alle Regimentets Damer ere saa hæslige, at selv Fjenden vilde vige tilbage for dem. De i Staden ere ikke til at komme nær. Deres skjønne Belhunderinde vidste godt, hvad hun gjorde, da hun sendte Dem herhen; hun vilde ikke give Dem nogen Vejlighed til at glemme hende.“

„O, Benito, hun glemmer mig. Hvor vanrødt var jeg ikke, da jeg haabede, da jeg troede, at hun havde kastet et mindre ligegyldigt Blik paa mig end paa den øvrige Verden . . . Mon hun tænker paa at jeg eksisterer? Hvem veed det? Maaſte tilhører hun i dette Djeblik en Større, Rigere, Lykkeligere. Og tør jeg beklage mig? Men De, Benito, var fra Forstanden, da De foresnakkede mig, at denne Dame elskede mig, hun, saa stolt, saa højt stillet. Jeg fortryder næsten at have næret saadanne Skuffelser, og nu er jeg straffet nok, naar jeg falder ned fra den stolte Højde. . .“

„Jeg troer endnu bestaaende paa det jeg har sagt.
De bliver Grand af Spanien, Don Pablo.“

„Jeg troer ikke, at det første Skridt vil føre mig
til Grandezzaen. Jeg ønsker og haaber et virksomt,
hæderligt, om end kort Liv. . .“

„Deres ubekjendte Belynderinde vil ikke lade Dem
ombringe; derfor lader hun Dem blive her.“

(Fortsættes.)

J. B. Salvoresen.

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaet nyt Medlem.

Frf. Thora S. Pelt.

Selskabets Bogholderkontor,

Vestergade 23, St.

aabent hver Søndag Kl. 8 $\frac{1}{2}$ —10 $\frac{1}{2}$ Form.

Selskabets Kasserekontor,

Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøjre

aabent hver Søndag fra Kl. 9 $\frac{1}{2}$ —11 Form.

Administrationen.

Borger-Tidningen.

Fem og halvfemsbindstyvende Aargang.

N°. 5.

Lørdagen den 3die Februar 1883.

Udgivet af Understøttelseselskabet.

Galbergs Bogtrykkeri Wallendorfsgade 5, Kjøbenhavn.

Bekjendtgjørelse.

Den 29 December 1882 afholdtes en Repræsentantforsamling, til hvilken 28 Repræsentanter vare mødte.

Følgende Sager foretoges:

1. I afdøde Etatsraad Laurups Sted valgtes til Administrator Overretsprokurator E. M. W i n t h e r, men da han af Helbredshensyn frasagde sig dette Hverv, blev paa en i den Anledning den 25 Januar d. A. sammenkaldt ny Repræsentantforsamling Kon-

- torchef, Kammerraad T. J. Svanekjær valgt til Administrator for Resten af Statsraad La u z t r u p s Functionstid 1883 og 1884.
2. Statsraad A. E. Reimann hvis Functionstid som Administrator udløb med 1882, gjenvalgtes for Aarene 1883—1885.
  3. Manufacturhandler E. A. Primon, hvis Functionstid som Revisor udløb, gjenvalgtes for Aarene 1883—1884.
  4. Til at foretage det i Lovenes § 48 omhandlede Eftersyn af Selskabets Activer valgtes for 1883 Kontorchef P l e n g e, Tøjsfabrikant N. P. C h r i s t e n s e n og Fuldmægtig A. E. S c h l i c h t k r u l l.
  5. Regnskabet for 1881 godkjendtes efter at have været revideret og af d'Hrr. Revisorer meddelt Vedtegning om, at der Intet derved fandtes at erindres.
  6. Efter Indstilling af Administrationen vedtoges
    - a. at der i 1883 tilstaaes 20 af Gratialisterne paa 40 Kr. hver en Pension paa 50 Kr.
    - b. at der som Tillæg til ældre Pensioner anvendes 100 Kr.
    - c. at der af det ved 20 Gratialisters Overgang til Pensionister frigjorte Gratialebeløb — 800 Kr — inddrages 200 Kr., saa at der til nye Gratialer og Tillæg til ældre i 1883 kan anvendes 600 Kr. Til Gratialer kan jaaledes i 1883 i alt anvendes 13120 Kr.

- d. at der til rentefri Ublaan anvendes 17000 Kr.
7. Afdøde Bud Olsens Enke tilstodes en Pension af 100 Kr. aarlig fra 1 Juli 1882.
  8. 5 Medlemmer udslettedes paa Grund af Kontingentrestancer, hvorhos der som uerholdelige Kontingenter vedtoges ført til Afgang som tabt 56 Kr.
  9. Endelig vedtoges det for Fremtiden at give Referenter for Bladene Afgang til Repræsentantsamlingen.

Administrationen.

Kjøbenhavn den 30 Januar 1883.

D. F. Olsen. T. J. Svanebjær. A. E. Reimann.

Kierrungård.

Grev Pennaparda.

En Novelle.

(Fortsat.)

„Ja, for at jeg kan dø her i Forviisningen, langt fra hende, uden at have erfaret hendes Navn. O, Benito, hun er grusom mod mig...“

„Naar Grindringen om hende er Dem piinlig

maa De glemme hende. I Morgen lukker jeg det Bærelse, i hvilket hendes Portrait findes."

Don Pablo rejste sig op. Det var imidlertid blevet fuldkommen Aften; de mauriske Fæstninger, det gamle Theater, paa hvis Stene Maanen skinnede, kastede deres mørke Skygger over Staden; hist og her bevægede sig nogle Lys paa Sletten; i det Fjerne forsvandt det slumrende Hav med de sorte Skyer. Ingen Stemme lod sig høre; man mærkede kun Vindens Susen i de mørke Blade; en let Duft svævede hen paa Vindens Binger.

(Fortfætted).

J. S. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Selskabets Bogholderkontor

Vestergade 23, St.

aabent hver Søndag Kl. 8 $\frac{1}{2}$ —10 $\frac{1}{2}$ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Nørregade 45, 2den Sal tilhøre.

aabent hver Søndag fra Kl. 9 $\frac{1}{2}$ —11 Form.

A d m i n i s t r a t i o n e n .

Extract

af

4de Kvartals-Regnsskab 1882.

for

det forenede Understøttelseselskab.

Indtægt.

	Kr.
1. Kassebeholdning fra forrige Kvartal.	4,836
2. Halvaarligt Kontingent:	
Restance fra forrige Kvartal . . . . . 227 Kr. 16 Øre.	
anviiist for dette Kvartal 5,762 Kr. 48	
Hs. Maj. Kongens Bidrag 40 Kr. . . . . 5,802 Kr. 48 Øre.	
	6,029 Kr. 64 Øre.
deraf er indkommet Kr. 5,507 32 Ø.	5,507
affkrevet som uerholdelig Kr. 56 " — 5,563 Kr. 32 Øre.	
Restance ultm. dette Kvartal . . . . . 466 Kr. 32 Øre.	
3. Ugentlige Indtægter for Bladet „Borgervennens“ 94de Aargang Nr. 40—52 inkl.	1,398
4. Renter for 1/2 Aar af Activer:	
Kr. 201,000 paa Indskrivningsbevis . . . . . 4,020 Kr. „ Ø.	
" 800 Rbs. Commuel. 16 — " —	
" 81,000 1/2% Best og Sønderj. Krdf. Obl. 1,822 Kr. 50 Ø.	
Kr. 80,000 1/2% Nye jydsk Kjøbst. Krdf. Obl. 1,800 — " —	
	7,658 Kr. 50 Ø.
af Legater:	
Eibeschiøts Legat til Udl. 1,000 Kr. „ Ø	
do. do. til Underst. 100 — " —	
Heymanns do.: R. 400 8—06—	
Goldschmidts do.: R. 100 1—96—	
	1,110 Kr. 02 Øre.
af Sparek. for Kjøbenh. og Omegn	46 — 47 —
5. Afdrag paa Laan:	
Restance fra forrige Kvartal. . . . . 856 Kr. „ Øre.	
anviiist for dette Kvartal . . . . . 3,732 — " —	
	4,588 Kr. „ Øre.
deraf er indkommet . . . . . 3,950 — " —	3,950
Restance ultm. dette Kvartal. . . . . 638 Kr. „ Øre.	
	24,504

Kjøbenhavn, den 31te December 1882.

Overeensstemmende n
D. F. Olsen.

Borger-Bennen.

Fem og halvfemfindstyvende Aargang.

N°. 6.

Lørdagen den 10de Februar 1883.

Udgivet af Understøttelsesselskabet.

Salbergs Bogtrykkeri Valkendorfsgade 5, Kjøbenhavn.

Grev Pennaparda.

En Novelle.

(Fortsat.)

Bludselig blev denne dybe Stilhed forstyrret af en forunderlig Melodi, der syntes at komme fra den ikke langt fra Rejen liggende Ruin af et gammelt Tempel. Flere Stemmer sang i Chor en Sang, hvis svingrende Toner lød i Echo som et langt Skrig.

„Jesus Maria! Hører De det dernede?“ sagde Benito Romero, korsende sig; „det er ingen Kirkesang,

ingen Christen har istemmet en saadan Musik; Folkene holde deres Sabbath der. Lad os gaa, for at undslippe deres Tryllevirksomheder og den hellige Inquisition. Lad os gaa "

Don Pablo, der ikke naerede nogen Frygt, trak sin Rappe fastere om sig, lagde Haanden paa Raarden og gik hen mod Ruinerne. Benito tog ogsaa sin Dolk i Haanden, men Rosentrandsen i den anden og bestræbte sig for at følge sin Ven; men det var ham næsten umuligt. Hans Been rystede under ham og han stødte imod enhver Steen.

Choret sang og en let vibrerende Stemme lod sig høre alene; Pablo og Benito bleve staaende for at høre den; hun sang:

Den glade Zigeunerinde
 Jeg kaldes overalt
 Og bliver gjerne seet.
 Jeg danser og siger Enhver
 Med dristige Ord og let Sind
 Hvad gjerne han høre vil. —
 Men een Herre
 Siger jeg saa gjerne:
 Jeg elsker Dig.

„Viva la Palomita!“ raabte en snøvlede Stemme.

Da gik Benito Romero rask om Muren, bag hvilken Sangerne befandt sig og gjenkjendte de Zigeunere, der for tre Maanedes siden havde opført den smukke Dands udenfor den gamle Chinchillas Dør.

De havde opflaaet deres Telt midt imellem Bachus-templets Ruiner. Ilden brændte mellem to Søjler, hvis sønderbrudte Capitæler laa mellem Brombærbuskene og det store Græs. Et Dusin Zigeunere og Zigeunerinder sad her med Albuerne hvilende paa Knæene, Hagen støttet paa Haanden. Kun Palomita stod udenfor Kredsen og sang, medens hun flettede sit lange Haar foran et lille sønderbrudt Spejl, som Pepe Cojuelo holdt for hende. Den samme Mængde Vaand og Flitterstads udgjorde hendes Smykker, Messingringe straalede paa alle hendes Fingre; hun syntes at være stolt og tilfreds. Aldrig følte en Dronning af Spanien, naar hun, prydet med Krondiamanterne, sad for et venetiansk Spejl, større Glæde over sit Toilette, end Palomita foran sit sønderbrudte Spejl. Hun smilede til sig selv, bevægede Hovedet frem og tilbage og gav Pepe Cojuelo et lille Drefigen, hvergang han tillod sig en Bevægelse. Den Fjollede betragtede hende med Beundring og fremmumlede mellem Tænderne:

„Vi dandse, vi dandse Fandango.“

„Velkommen Palomita,“ sagde Benito, idet han traadte hen til hende saa pludseligt, som om han var voxet op af Jorden.

Hun blev lidt bleg, hendes Hjerte bankede sagtere, men snart med dobbelt Hurtighed og Styrke; hun saae et Djeblik med stille Glæde paa Maleren, men derpaa søgte hendes funklende Dine videre. Hun ventede Don Pablos Tilstedeværelse.

Bed Synet af den Fremmede rejste alle Zigeunerne sig op og stak Haanden under deres capa.

„Holdt!“ raabte Benito, „J behøver ikke Kniven, J Herrer. Vi ere udenfor Murviedros Porte og jeg har intet hos mig, der kan føre Tyve i Fristelse. Palomita kjender mig nok.“

„Naturligviis,“ svarede Pigen, der havde fattet sig noget; „Don Benito Romero, en berømt Maler fra Asturien. Den gamle Chinchilla har ladet ham male sit Portrait og sit Skildt, uden at betale en eneste Maravedi derfor. . .“

„Jeg havde lovet ham det som Betaling. . .“

„Og De har dog betalt ham i blanke Dalere og givet ham Portraitet og Skildtet ovenikjøbet. Men man maa ogsaa høre, hvor godt han taler om Hans Excellence Grev de Pennaparda. Han lever i det Haab at see Dem endnu engang.“

„Og Du, min Skjonne, hvorledes behager det Dig her med Din Skare? Jeg troede, at J ikke vilde forlade begge Castilierne.“

„Vi gaa derhen, hvor der er noget at fortjene; vi ere ligesom Trækfuglene; om Sommeren gaa vi til Biscaya og Asturien, fordi man der er i Bjergene, i Eggetræernes Skygge. Vinteren driver os til Havets Bredder, i et mildere Klima; vi komme for at nyde Drangernes Duft i Kongeriget Valencia.“

„Og vil J blive længe i Murviedro?“

„Ikke en Dag efter Søndag,“ svarede den gamle

Gitano, der syntes at være Troppens Anfører; „det er et Land, hvor der neppe gives Vand at drikke til de Fattige, der danser, sælge Salver og spaa; alle gamle Fruentimmer ere Høxe og Mændene give ikke en Maravedi, for at faa Vandangoen at see. Enhver lader ikke det, han har, komme fra sig; en mager Høne er her ligesaa vanskelig at finde som paa andre Steder en feed Bede. Jeg har sagt Palomita det, men hun vilde herhen. . .“

„Ja,“ afbrød hun ham bestemt, „jeg vilde herhen, jeg er kommen her og jeg vil ogsaa blive her efter Søndag; I bliver ogsaa eller jeg lader Eder drage alene bort.“

„Betænk Dig,“ mumlede den gamle Zigeuner, idet han betragtede hende fra Siden. „Hvad vil Du foretage Dig her? Vil Du tage ind i et Hus, hvor man tvinger Dig til Arbejde og fratager Dig Dine Ringe og Halsbaand? Vil Du gaa til en From og hjælpe hende at faste? Dersom Du var istand til for et saadant Liv at forlade os, vilde Din hele Slægt fornegte Dig, og Du vilde ikke mere være en Gitana.“

Palomita smilede foragteligt og svarede kun med en Bevægelse med Skuldrene. Hun stødte Pepe Cojuelo, der endnu holdt Spejlet for hende, tilbage, og gik ned ad Templets forfaldne Trin. Der var Don Pablo, som lænede sig til det cancellerede Skaf af en Søjle og betragtede Zigeunerne.

„Naa, Sennor,“ sagde Palomita til ham saa

blidt og sagte, at han maatte bukke sig, for at forstaa hende, „er Deres Liv nu saa udmærket, som jeg har spaaet Dem det?“

„O nej, mit stakkels Barn. Den skjønnede Begyndelse har slet ikke Udseende til at den skal føre mig til den Lykke som Du forudsagde mig for tre Maanedes siden. Erindrer Du det?“

Hun svarede ikke og berørte ham sagte med Haanden, ligesom for at overbevise sig om at han virkelig var der.

I dette Øjeblik blussede Flammen fra Ilden op, en stærk Lysglands udbredte sig i Rummet og belyste Gitanaens Ansigt. Hendes Haar, som i Hastværket ikke var blevet bundet op igjen, faldt som et langt sort Slør ned over Skuldrene; med den ene Haand holdt hun sit Hjertes heftige Slag tilbage, men hendes stærkere Ansigtssfarve og hendes Læbers Skjelven vidnede tydeligt om en stor Bevægelse. Maaske for første Gang slog hun sine Øjne ned for en Mand; denne Bevægelse var hurtig som Tanken, thi hun havde strax Øjnene igjen; to Taarer viste sig i hendes lange Øjenhaar og formørkede hendes Blik. Der laa i hendes Holdning, i hendes Physiognomi en uimodstaaelig, allbeherkende Ynde, der ikke forsejlede sin Virkning paa Greven. Han skjælvede under de glade og fjærlighedsfulde Blik, hun fæstede paa ham, men derpaa vendte han Hovedet bort og sagde:

„Ej hvor Du er pyntet! Vil Du dansse med Faller paa Torvet i Mu:viedro?“

„Nej, Sennor, jeg er ikke kommen her for at dansse Fandango.“

„Du vil have en anden Bestjæftigelse? Men Din er god, man synes godt om Dig, tilflapper Dig Bifald paa de offentlige Pladser og der regner Maravedis ned i Din Dansers Hue.“

„Ogsaa Doubloner, jeg har ikke glemt det; udenfor den gamle Chinchillas Bærtshuus udstrakte De en gavmild Haand imod mig. See, det er godt bevaret, som De gav mig.“

Gitanaen løstede sin smukke brune Arm iveau, for at fremvise et Armbaand med Glasperler, ved hvilket de gjennembrøede Doubloner hang.

„Hvorledes?“ spurgte den forbausede Don Pablo, „have Gitanoerne overladt Dig disse? Og Du har beholdt dem? Du veed altsaa ikke, at Du for disse to Guldstykker har kunnet købe Dig en smuk Silkekjole, nye Baand, Sko og Perler af alle Farver?“

„Det veed jeg godt; men disse Doubloner. . . ere fra Dem, Sennor, og jeg beholdt dem som en Erindring om Dem. Man vilde tage dem fra mig, men. . .“

„Du forsvarer godt, hvad man giver Dig.“

Hun traadte raskest frem, medens hun berørte Grebet af en lille Kniv i sit Belte. Derpaa lagde hun begge

sine Hænder paa Don Pablos Arm og sagde til ham:

„I tre Maaneder har jeg været paa Bejen her- til. . .“

„I tre Maaneder? I den Tid kunde Du jo have rejst hele Spanien rundt.“

(Fortsættes).

J. H. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer.

Fuldmægtig i Finantsmin. H. S. Lund.

Rjobmand A. T. D. Hansen.

Urtekræmmer G. Aagaard.

Entrepreneur N. Andersen.

Grosserer E. S. B. Benthien.

Tommermester H. J. Dobel.

Grosserer Anders Nielsen.

Urtekræmmer J. W. Wittusen.

Snedkermester F. Hansen.

Selskabets Bogholderkontor

Bestergade 23, St.

aabent hver Søndag Kl. 8 $\frac{1}{2}$ —10 $\frac{1}{2}$ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Narregade 45, I den Sal tilhøre.

aabent hver Søndag fra Kl. 9 $\frac{1}{2}$ —11 Form.

Administrationen.

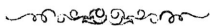

Borger-Bennen.

Fem og halvfemsfindstyvende Aargang.

N°. 7.

Lørdagen den 17de Februar 1883.

Udgivet af Understøttelsesselskabet.

Galbergs Bogtrykkeri Walkendorfsgade 5, Kjøbenhavn.

Grev Pennaparda.

En Novelle.

(Fortsat.)

„Seg gaaer ikke hurtigt, ikke ad den lige Vej. Hvilke Hvilepunkter! Hvilke Omveje! Hvilke Udmatelser! Men Maalet var her . . . Murviedro. Og endelig er jeg kommen.“

„For strax at drage bort igjen? Man siger, at Zigeunerne ikke gjerne tilbringe flere Dage efter hinanden paa et og samme Sted.“

„Det er rigtignok sandt; vi vandre bestandig; men jeg, jeg er træt, jeg vil blive her og hvile ud. . .“

„Du vil blive i Murviedro?“ afbrød Don Pablo hende forbausset; „og hvorfor?“

Hun satte sig paa et Søjlestøt, lod sine Arme synke og svarede sagte:

„Fordi De er her, Sennor.“

Palomita var smuk og Grev Pennaparda ingen Selgen; fortryllet af denne saa lidenskabelige, saa modige og saa naive Piges Blik og Ord bukkede han sig ned til hende og hviskede:

„I Morgen oppe i Ruinen; jeg skal være der alene . . . efter Ave Maria . . . og venter Dig.“

„Capitain, hvor er De da?“ raabte Benito Romero; „det er paa Tiden at vi gaa til vort l'Hombrerparti.“

„Saa gaa vi strax,“ svarede Don Pablo, idet han traadte frem; „jeg ventede Dem.“

„I Morgen, der oppe,“ hviskede Palomita, da hun var alene; „Don Pablo har sagt til mig: I Morgen! Hvor han er smuk og stolt! Jeg elsker ham og vil blive her, bestandig blive her. Lev vel Du skønne Liv i det Frie. Lev vel Frihed, nu har jeg en Herre.“

V.

Zigeunerne drog videre og Palomita blev i Murviedro i Grev Pennapardas Hus. Dette vilde

have givet ster Forargelse, dersom man havde vidst, at hun var hans Elskerinde, men man troede, at han kun havde taget Zigeunerinden til sig af christelig Medlidenhed, for at gjøre hende til sit Lyende. Pepe Cojuelo var ligeledes bleven der; da han forstod, at Gitanaen blev hos Don Pablo, stillede han sig op ved Husets Dør og ventede som en Hund paa sin Herre. Benito Romero havde Medlidenhed med ham, lod ham komme ind og tillod ham at spise i Kjøkkenet samt sove i Stalden.

I Begyndelsen forjog en saa tiltrækkende Elskerinde Don Pablos Kjedsomhed og Sørgmodighed, men efter fjorten Dages Forløb var han ogsaa kjed af hende og følte megen Anger og Bedrøvelse.

Han vilde have givet alt i Verden for at kunne frigjøre sig for Salomitas Kjærlighed og Hengivenhed, men det var ikke let at sende hende bort; hun elskede ham med en halvild Naturs hele Hefstighed. Don Pablo var hendes Liv, hendes Afgud; for ham havde hun villet hengive sit Legeme, sin Sjæl og endnu mere, dersom det havde været muligt. For at behage ham formildede hun sin Billie og skjulte sine Taarer, sin uklare Skinsyge; hun blev taalmodig, underdanig, fri for Forsængelighed og Luner. Ingen vilde i denne Pige, der sad i hele Timer, hele Dage med bøjet Hoved, Panden hvilende i Haanden, i sørgelig og smertelig Forventning skælvende ved den ringeste Larm, have gjenkjendt den overgivne Gitana, den

muntre Dandsferinde. Don Pablo blev rørt over en saa stor Lidenskab, men den trykkede ham som tunge Lænker; han tilbragte hele Dagen ude af Huset, følte sig utilfreds, ulykkelig og undveeg Palomita, ja endog Benito Romero. En Slags Anger forgiftede nu hans Grindringer; han fordristede sig ikke mere til at tænke paa den, som han dog ikke kunde glemme. Naar han var alene, langt borte, naar han træt satte sig paa øde Ruiner og ingen Varm trængte til hans Dre, drog hendes elskede og tilbedte Billede forbi hans tilfukkede Døne og han saae atter de skyggesfulde Gange ved Escu-rial; en stor Sorg over at have krænket en saa ædel Kjærlighed skar ham i Hjertet.

Alt dette kunde ikke vare længe; Palomita var mistænkelig og skinsyg, og ventede kun paa Djeblikket til at lade det bryde løs; dette kom snart.

Bed Siden af Don Pablos Værelse fandtes et lille Gemak, i hvilket Palomita ikke maatte komme ind. Hun var ofte gaaet forbi denne Dør og havde sect gennem Nøglehullet, uden at opdage noget. Under tiden lukkede Don Pablo sig i flere Timer inde i dette hemmelighedsfulde Værelse og kom bestandig mørk og tankesuld ud derfra. En Morgen, efterat Palomita længe havde ventet paa ham, var hun utilfreds og holdt med Magt sine Taarer tilbage; med Panden støttet mod Vinduet soae hun adspredt ned paa Gaden. Don Pablo drak langsomt sin Chokolade og sagde ikke et Ord, da han frygtede for at fremkalde en ubehagelig

Scene; han ventede med en vis Utaalmodighed paa, at en Tredie skulde afbryde denne trykkende Gensomhed og vendte sig hvert Øjeblik urolig om til Døren. Paa engang traadte Benito Romero med ubedækket Hoved stormende ind i Bærelset, thi han havde tabt sin Hat i det hurtige Løb.

„Der, der!“ raabte han, idet han overgav Don Pablo en Skrivelse med det kongelige Vaaben; „Posten kom med det til Dem fra Madrid.“

Greven stod op, uden at sige et Ord; han var bleg af Forbavselse og Glæde; hans Læber skjælvede, han var næsten svimmel. Han rev Papiret ud af Romeros Hænder, og sagde sagte, idet han gav ham et Vink til at følge med:

„Kom, for at læse dette maa man være rolig.“

Palomita blev alene ved Vinduet; hun stødte Panden mod Balconen, vred sine Hænder og raabte:

„Han elsker mig ikke . . . Han bedrager mig . . . endelig vil jeg vide hvorfor . . .“

En Time efter, da Don Pablo kom tilbage, fandt han Palomita i det Bærelse, til hvilket han havde Nøglen hos sig; Døren var sprængt; Solen skinnede klart gennem de aabne Vinduer; for første Gang vanhelligede et profant Blik dette den kjdske Kjærlighed helligede Gemak. Over et som Alter indrettet Bord hængte Portraitet af en ung, smuk, blond, forklædt Dame; hun havde en Bouquet i sin højre Haand, den anden var fremrakt, ligesom for med

Spidsen af sin Finger at berøre en Haand, som man havde fordristet sig til at udstrække imod hende. Foran dette Mesterstykke stod et lille Bord, en Stol og paa Gulvet laa mellem hinanden et Bind Digte af Garciloso, visne Blomster, forkrøllede Papirer og en Guitar, hvis Strenges syntes ikke at have været berørte i lang Tid.

Palomita sad, ligesom sunket sammen i sig selv, paa Teppet og saae paa Billedet med en stille Harm. Da Don Pablo kom, sprang hun hurtigt op.

„Nu,“ raabte hun ham imøde, „nu veed jeg hvad Du saa omhyggeligt har skjult for mig. Jeg har seet Din Elskedes Billede. Denne der elsker Du. Hun skal hverken som Billede eller i Livet undgaa mig.“

Bed disse Ord styrtede hun med sin Kniv hen mod Portraitet, og det vilde have været ude med Benito Romeros Mesterværk, dersom han ikke var forekommet Palomita.

„Sagte,“ sagde han med en Kunstners hellige Brede, hvem man vil skade; „sagte, dette er mit bedste Maleri. For alt i Verden rør det ikke. At ødelægge mit Værk, gaaer mig ligesaa meget til Hjerte, som om Du løstede Din Arm mod mig selv.“

Hun trak sig modstræbende tilbage; Don Pablo taug misfornøjet.

„Hvilken Lovinde,“ sagde Benito, idet han holdt fast paa hende; „hun er ikke bleven godt tæmmet her.

Gud være lovet, at det er snart forbi. Endnu i Nat rejse vi . . ."

Gitanaens Arme sank ned, hun skjælvede af Overraskelse og Skræk; de sidste Ord havde ramt hende som en Lynstraale, men hendes Tunge var ikke istand til at frembringe et eneste Ord. Don Pablo følte Medlidenhed; hans Brede tabte sig; han gik hen til Palomita, tog begge hendes Hænder og sagde:

„Det kunde dog ikke være bestandig, mit stakkels Barn; vi maa skilles ad . . .“

„De jager mig altsaa bort?“ afbrød hun ham.

„O nej; jeg derimod gaaer. Jeg forlader Murviedro og Du kan ikke følge med mig . . .“

„Hvorfor?“

„Fordi det vilde give en stor Forargelse; fordi jeg har en Løbebane, en Fremtid for mig, hvor Din Plads ikke kan være ved Siden af mig. Du vilde, ligesom jeg, føle Dig ulykkelig i vort Forhold. Du trænger til Friheden, den frie Luft, Zigeunernes omstrefende muntre Liv. Du vil igjen blive den mest berømte Dandsferinde blandt Dine; jeg vil give Dig Penge for at Du kan købe Dig de skønneste Smykker, en Gitana nogensinde har baaret; Du vil blive meget lykkelig . . .“

„Ligesom dengang, da jeg traf Dem paa Vejen til Escorial, ikke sandt?“ afbrød hun ham. „De troer, at jeg kan gøre ligesom De, glemme Alt og

øjeblikkelig gaa fra Dem, som om jeg aldrig havde kjendt Dem. Det er let for Dem, efter Deres Hjerte og Anskuelse. Med en stakkels Pige, en Zigeunerpige behøver man ikke at gjøre mange Omstændigheder; hun behager Dem, De tager hende til Dem, lader hende elske Dem og taaler hendes Hengivenhed og hendes Kjærtegn; behager hun Dem ikke længere, saa siger De: „Gaa nu!“ Lad hende græde, lad hende lide, ja, lad hende dø. Hun er som en Hund, hvis Herre ikke længere har Brug for den; man hænger en Steen om dens Hals og lader den kaste i Vandet. . .“

(Fortsættes).

J. S. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Stomagermester P. A. Wisler.

Selskabets Bogholderkontor
Vestergade 23, St.

aabent hver Søndag Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,
Nørregade 45, 2den Sal tilhøre.

aabent hver Søndag fra Kl. 9¹/₂—11 Form.

A d m i n i s t r a t i o n e n .

Borger-Bennen.

Fem og halvfemsfindstyvende Aargang.

N°. 8.

Lørdagen den 24de Februar 1883.

Udgivet af Understøttelseselskabet.

Galbergs Bogtrykkeri Valkendorfsgade 5, Kjøbenhavn.

Grev Pennaparda.

En Novelle.

(Fortfat.)

„Hvilke Ideer!“ afbrød Benito hende. „Hvem taler om alt dette? Hvorfra henter Du alle disse Sammenligninger med Herren og Hunden, der skal druknes? Don Pablo vil tvertimod gjøre Dig lykkelig . . .“

„Ja, for min Lykkes Skyld forlanger han, at

jeg skal gaa. Dette Raad er virkelig godt. Og hvor skal jeg gaa hen?"

"Du vender tilbage til Dine . . ."

"Og det troer De er muligt, efterat jeg i en Maaned har sovnet i Grev de Pennapardas Hus? Hos os er det ikke som hos Eder; hos os ere Pigerne kjdske og Konerne tro . . . under Dødsstraf."

"Hvad siger Du?" sagde Benito.

"Jeg siger, at dersom jeg vendte tilbage til Mine, vilde jeg ikke være sikker paa mit Liv. De veed, at jeg er bleven her som Grev de Pennapardas Elskerinde. Mochoelo, som jeg skulde ægte, strejffede hele tre Dage omkring Huset, før han tog bort. Hans Kniv er skarp. Men det er jeg ikke bange for . . . jeg er ikke bange for Nogen, jeg frygter kun for at blive forladt. Sennor, De maa tage mig med Dem. Hvorledes kunde jeg leve, uden at høre Dem, uden at see Dem, selv om det kun var et eneste Djeblif om Dagen. Jeg kan udholde Alt, kun ikke Skilsmisfen fra Dem . . . De vil tage mig med Dem."

Han rystede paa Hovedet med et Udtryk af Sørgmodighed, men en fast Beslutning. Da raabte Palomita heftigt:

"Naa, saa følger jeg Dig mod Din Villie! Gaa, Du skal ikke slippe mig for saa godt Skjeb . . . jeg vil hevne mig . . . Troer Du jeg vil lade Dig rejse? Nej, nej. Vil Du forlade dette Hus, paa hvis Dørtrin jeg vil lægge mig, maa Du gaa hen

over mit Liv. O, den gode Herre, der træder paa en stakkels Pige, som elsker ham saa højt . . . Du er en Forræder; . . . jeg veed hvor Du gaaer hen, jeg har opdaget det . . . Du vil ægte dette Fruentimmer . . . Du haaber det idetmindste . . . men jeg vil kaste mig imellem Eder, om det saa var for Alteret . . . Dit Ægteskab skal ikke blive fuldbyrdet . . . Jeg er fattig, foragtet, alene mod Dig, mod alle; men jeg er Palomita, Don Pablo, og vil bestandig bære en Kniv i mit Ærme! . . . Gaa, forsøg paa at løbe fra mig. . .“

Udmattet tab hun og snart fulgte Taarer og Bønner paa denne heftige Bevægelse. Der var ingen Stolthed i denne ellers saa stolte og forfængelig Pige; den Følelsens Højhed, Herredømmet over sig selv, som Opdragelsen giver, kunde ikke holde hende tilbage; hun overlod sig meget mere til hele sin Smerte, sin Kjærlighed saavel som sin Brede. Don Pablo udholdt dette Angreb med Fasthed, men ogsaa med dyb Anger; han var som tilintetgjort. Palomitas Fortvivlelse forgiftede hans Glæde. Benito beskæftigede sig imidlertid rolig med Forberedelserne til Afreisen. Medens Gitanaen, snart rasende, snart bedende, holdt Don Pablo tilbage i hans Bærelse som en Fange, bragte man Kufferten bort.

Bed Midnat sad Greven endnu vaagen ved sit Vindue og hans Blik gled bedrøvet hen over den smukke Egn om Murviedro. Fuldmaanen skinnede

paa dette rige Landskab; en frisk Vind fra Søen susede gjennem Citrontræernes bestandig grønne Blade og Wiinstoffer's Ranker, der beklædte Don Pablo de Pennapardas lille Hus. Paa den anden Side af Stadens Tage lignede Bacchus Tempels lemlæstede Søjler hvide Spøgelses, der stode ved Vejen. Palomita saae længe hen til denne Side, derpaa knælede hun paa en Bude for Don Pablos Fødder.

„Der nede har jeg gjenfundet Dig,“ sagde hun; „o, hvorfor døde jeg ikke i det første Øjeblik, da en saa stor Lykke blev mig tildeelt. Hør mig, lad mig følge med Dig . . . jeg vil ikke besvære Dig med mine Klager, mine Bebrejdelser, min Kjærlighed . . . dersom Du vil det, vil jeg ikke længer være Din Elskerinde, jeg vil være Din Tjenestepige . . . Herre, jeg vil adlyde Dig, tjene Dig og være lykkelig. Jeg har kun Dig og elsker kun Dig i den hele Verden. Jeg er alle Dine Befalingers, alle Dine Ønskers frivillige Slavinde; jeg er ikke i Besiddelse af noget, som ikke er Dit, alt er Dit; hvor vil Du finde en lignende Opoffrelse og Hengivenhed? Vend Dit Ansigt mod den stakkels Zigeunerinde; foragt hende ikke saaledes, gjengiv hende hendes Glæde, gjengiv hende Livet. Et Ord, et eneste Ord! See mig her for Dine Fødder! . . .“

Gråden afbrød hendes Ord og Don Pablo jufkede dybt, idet han lod sin Haand glide over sine

Dine; denne Scene skar ham i Hjertet. Han greb Palomitas Hænder og sagde blidt til hende:

„Mit Barn, Du vilde blive meget uhykkelig, dersom jeg begif den Svaghed at give efter for Dine Bønner og Taarer. Din Stilling hos mig vilde blive Dig utaalelig; Du er skinsyg . . .“

„O, Du elsker, Du elsker en Anden?“ afbrød hun ham, idet hun fæstede et Blik fuldt af Angest paa ham; „og det Portrait der er hendes?“

Han tøvede et Øjeblik; men da Gitanaen rejste sig med en truende Mine, svarede han bestemt:

„Ja.“

En Pause indtraadte; Palomita blev, bleg som en Dødsdømt, der har hørt sin Dom, ubevægelig staaende foran Don Pablo; hendes stirrende Øjne, hendes skjælvende Knæ, hendes udstrakte Hænder, hendes Graad vidnede om hendes Fortvivlelse; hun syntes at være bleven vanvittig.

Don Pablo stod op, men da traadte Palomita mellem ham og Døren, skreg højt og skræffeligt, som En, for hvem en Afgrund aabner sig.

Benito kom forfærdet ilende.

„De vil altsaa bort, strax bort?“ spurgte Palomita, idet hun greb hans Arm; „men troer De da, at jeg ikke kan følge Dem? Jeg vil løbe lige saa hurtigt som Deres Heste . . . Er Alt istand? Skal vi gaa?“

„For Fanden!“ raabte Maleren vred; „nej, vi

bryde ikke op. Hvad skal Dit vilde Strig betyde? Derjom Patrouillen kommer forbi, vil den banke paa og tro, at Nogen bliver myrdet herinde."

Don Pablo førte Maleren tilside.

"Det gjør mig vanvittig," sagde han. "Hvad skal vi gjøre med den stakkels Pige?"

"Siig hende ikke noget, lad hende græde, det letter. Med Dagens Frembrud rejse vi og naar hun ikke længer seer os, naar hun ikke længer har noget Haab, vil hun nok trøste sig. Bliv her saa længe, for at hun kan forholde sig rolig . . . Jeg skal sørge for de Penge, som De vil lade blive tilbage. . . Hvor meget er ikke en Mand at beklage, der bliver saaledes elsket! . . . det er en Forfølgelse, en sand Martyrdom. . . Saa, nu lukker hun Vinduet til, nu vil hun begynde paa ny . . . jeg gaaer."

Greven satte sig bedrøvet ved et Bord og hvilede Panden i sine Hænder. Palomita gik hen til ham, men sagde intet; hun græd stille, med bøjet Hoved og foldede Hænder. Hun var aldeles nedtrykt, men ikke resigneret; man kunde see paa hende, at en stille Sarme og heftige Beslutninger rasede i hende; hendes Blik vendte sig ikke fra Don Pablo. Vinden ruskede i Vinduerne; Lampen kastede kun endnu et mat Skin; alt var ubehageligt i dette lille Gemak, hvor man vaagede saa bedrøvet; kun undertiden bevægede en Skygge sig paa den hvide Væg, Benito Romeros

Skjage, idet han stak Hovedet ind ad den halvtaabne Dør.

Lidt efter lidt gav Palomitas Graad efter, hendes Hoved sank ned, hendes Øjne lukkede sig og hun henfaldt i en af sælsomme Drømme gjennemkrydset Halvslummer. Denne Dags Begivenheder havde udmattet hende; Udmattelsen dæmpede alle hendes Følelser, som det sædvanligt er Tilfældet med stærke Organisationer; hun gik fra den heftigste Bevægelse over til den fuldstændigste Ro og faldt endelig i en tryk Søvn.

Efter to Timers Forløb kom Benito Romero igjen. Han blev staaende et Øjeblik paa Dørtrinnet og saae sig bekymret om, derpaa lagde han en Finger paa Munden og antydede ved Tegn, at Alt var beredt. Don Pablo rejste sig sagte op og kastede et sidste Blik paa den sovende Pige; Taarerne kom ham i Øjnene; han blev staaende foran hende og lagde en Pung i hendes Skjød; hun vaagnede ikke. Benito Romero vinkede endnu engang, da tog Greven sit Kommetørklæde for Øjnene og gik.

I dette Øjeblik havde Palomita en Drøm; det forekom hende, som om en stor Bevægelse herskede rundt om hende; Don Pablo rejste til Armeen, Regimentet defilerede, Trommerne hvirvlede, Fanerne vaje-
de, Hestene vrinskede og stampede; hun saae Fjederbuske vaje og Vaaben glimre i Solen. Don Pablo reed paa sin smukke brune Hest og vinkede, at hun skulde sætte sig op bag ved ham; hun gjorde det . . .

I samme Øjeblik vaagnede hun ved en Larm af Døren, som man lukkede i; hun soer op, som om en usynlig Haand havde berørt hende. Ingen var hos hende, dyb Stillehed herskede i hele Huset, kun udenfor hørte hun en Galop af Heste, der snart tabte sig i det Fjerne. Palomita saae sig fortvivlet om; med Zigeunerinstinct tog hun Pungen op og ilede derpaa hen til Vinduet. Endnu hørte hun Hestenes Hovslag, endnu var det maaske muligt at indhente de Rejsende, og Palomita sprang ned fra Balconen. Men istedetfor at komme paa Benene, faldt hun paa Hovedet og blev liggende bevidstløs midt paa Gaden.

(Fortsættes).

J. S. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Manufakturhandler Charles Hansen.

Urtekræmmer Carl Eriksen

Selskabets Bogholderkontor

Vestergade 23, St.

aabent hver Søndag Kl. 8 $\frac{1}{2}$ —10 $\frac{1}{2}$ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Nørregade 45, I den Sal tilhøre.

aabent hver Søndag fra Kl. 9 $\frac{1}{2}$ —11 Form.

Administrationen.

Borger-Tidningen.

Fem og halvfemstidstyvende Aargang.

N°. 9.

Torsdagen den 3die Marts 1883.

Udgivet af Understøttelseselskabet.

Galberg's Bogtrykkeri Valkendorfsgade 5, Kjøbenhavn.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen den 15 Marts d. A. Efterm. Kl. 6 afholdes paa Østergade Nr. 54 den aarlige Repræsentantforsamling, i hvilken der bliver

1. at tage Bestemmelse om de f. A. indkomne Ansøgninger om Vaan og anden Understøttelse,
2. at foretage Valg af nye Repræsentanter m. m.

Til denne Forsamling indbydes herved d'Her. Repræsentanter.

Administrationen for det forenede
Understøttelseselskab.

Kbhvn. den 27 Febr. 1883.

D. F. Olsen. Th. J. Svanebjær. A. E. Reimann.

Kierrumgaard.

Grev Pennaparda.

En Novelle.

(Fortsat.)

Da den stakkels Pige igjen kom til sig selv, støttede hun sig til Muren af et Huus ved Siden af; Pepe Cojuelo knælede ved Siden af hende og saae paa hende med stirrende Blik; store Taarer løb ham ned ad Kinderne og da hun slog Øjnene op, klappede han i Hænderne og raabte: „Viva la Palomita, viva!“

Grædende sagde hun:

„Er det Dig, Pepe, min stakkels Pepe, Du har ikke forladt mig; Du er min Ven, min eneste Ven i denne Verden. Du vil ikke forlade mig. Jeg veed, at Du kun er en stakkels Tøsse, en Nar, men Du elsker mig og jeg vil aldrig sige til Dig: „gaa“, saaledes som man har sagt til mig. Veed Du, Pablo, at jeg er meget ulykkelig, at jeg er forladt? Græder Du derfor?“

„Jeg veed ikke,“ svarede han, thi han kunde ikke

altid udtrykke sine Følelser i Ord; men strax efter tilføjede han: „Det er koldt, jeg er sulten, vi ville gaa ind i Huset. . .“

„Det betræder vi ikke mere,“ svarede Palomita grædende; „man har jaget os derfra, Pepe, vi maa gaa videre. . .“

Nu rejste han sig glad op og sagde:

„Og vi danser Fandango.“

Hun svarede ikke og lod sin Haand glide over Banden.

„Posten kom fra Madrid,“ hvisttede hun; „til Madrid rejse de. Jeg vil komme der paa samme Tid som de. Man vil i den gamle Chinchillas Bærtshuus sige mig, hvor de ere . . . Pepe, Dagen er brudt frem, vi maa afsted. Har Du Din Tværsej og Din gode Kniv endnu?“

Han hentede den lille Sæk, i hvilken der fandtes nogle Stykker Brød, og fremtog af sit Bælte en skarp Kniv.

Gitanaen kastede et sidste Blik paa det Huus, i hvilket hun saa stolt og glad var draget ind, derpaa vendte hun endnu engang sine Øjne til Ruinerne af Bachustemplet, hvor hun havde havt det første Stevnemøde med Don Pablo.

„Lev vel, Murviedro!“ sagde hun, idet hun støttede sig paa Pepe Cojuelo. „Jeg troede at skulle have levet her længe, men deroppe staaer skrevet: De stakkels Gitanos skulle aldrig finde noget Hvilested. Videre . . . videre! . . .“

VI.

Hoffet var vendt tilbage til Escorial, for der at tilbringe Paaskeugen. Det havde endnu ikke aflagt Sorgen, som en streng Etiquette foreskrev for Kongen af Spaniens Død, og til det Kjedsommelige ved dets alvorlige og fromme Leveviis kom en mørk Sørgmodighed. Ludvig I var ligesom blot gaaet hen over den Throne, han havde bestaget efter sin Faders Fragselse. En heftig Sygdom bortrev ham i to Dage. Han efterlod sig ingen Børn, og Philip V besteg igjen den Throne, som han for nogle Maaneder siden frivillig havde opgivet. Han medbragte sine mørke Drømme, sin Sygdom og sine forunderlige Luner; Hoffet følte denne Characteurs Indflydelse og havde aldrig været mere bigot, streng og mindre glimrende. Under Huset Østerrigs Regjering herskede en mørk Storhed, idetmindste i de strenge Pligter, i det smaalige Ceremoniel, som Etiquetten paalagde Monarken og alt, hvad der nærmede sig hans Person. Men Philip V havde, idet han bøjede sig under dette ubønhørlige Lag, forstaaet at faa det til at passe med hans sneverhjertede, usle Vaner. Der gaves ikke længer ved Hoffet nogen Fest, ingen glimrende saraos, ved hvilke Grandezzaen gjerne viste sig i al sin Rigdoms og sine Privilegiers Glans; neppe gav Haandkys Ceremonien tre eller fire Gange om Aaret Lejlighed til at nærme sig den kongelige Familie.

Philip V tilbragte sit Liv i den mest utilgængelige

Kreds, i den bestandige Sammenværen med sin anden Gemalinde Isabella, Farnese. Dag og Nat var hun der; Kongens Blik forlod hende aldrig; det var en Mani, en Vane, en Slags despotisk og latterlig Skinsyge, som Dronningen maatte taale lige fra den første Dag af sit Ægteskab. Hun var en Slavinde af sin Storhed, og kunde ikke disponere over e n Time at sit Liv, medens hendes Villie regjerede Spanien. Maaſke klagede hun ofte, græd for sig selv over disse gyldne Lænker og betragtede sin Magt som altfor dyrt betalt.

Kongens og Dronningens Huuspersonale, Ministrene og Gesandtene ledsagede Kongen og Dronningen paa deres Rejſer. Dette stolte Følge boede bestandig i den kongelige Residents; i Escorial benyttede de den Fløj af Klosteret, der vendte mod Haven. Man fandt dengang ikke mere Liv og Bevægelse der, end paa den Tid, da Munkene vankede om der alene, kun at et Compagni Hellebardierer traf paa Vagt ved Portene.

To Dage efter Paaske kom Don Pablo med Benito Romero til Escorial. Da de kom til den første Gitterport, traadte en Mand hen til dem, rækkede Grevens et Billet og forsvandt, uden at vente paa Svar. Billetten indeholdt blot de Ord: „Gaa i Morgen alene ved Middagstid i Munkenes Mejeri, træd ind i Salen ved Siden af Rjøkkenet, ſkyd Slaaen for, vent og luf ikke op, før man banker tre Gange. Ophold Dem ikke en Time, ikke et Minut i Escorial.“

Trods Malerens Forestillinger og Bønner vendte Don Pablo strax om og reed et Kvarteerstid i Galop, hvorefter han igjen lod sin Hest gaa i Skridt. Nu begyudte Benito, der var kommet sig noget af sin Overraskelse, at gjøre Bemærkninger over det forunderlige og hemmelighedsfulde Brev, som Greven endnu bestandig holdt i sin Haand.

„Jesus Maria!“ raabte han; „hvad skal det betyde? Et Stevnemøde i et Kjøkken! Dersom det var i en Have, ved et Springvand, ved Enden af en Acacieallee . . . men paa et Mejeri! . . . Det synes, som om De kun kan komme til den skjønne Ubekjendte ad Omveje. Efterat hun har kaldt Dem hertil, skulde man dog tro, at hun vilde modtage Dem uden al denne Hemmelighedsfuldhed. . . Seg troede paa Vejen at see en eller anden Tjener i hendes Livree, der underrettede os om Tiden og Stedet til Deres første Audients; men nej, et Stevnemøde, til hvilket De gaaer, uden at kjende hendes Navn. . .“

„Benito, hun vil sige mig det i Morgen. Jeg deler ikke Din Frygt og Forsigtighed. Hvad bryder jeg mig om Stedet for Sammenkomsten, naar jeg kun er sikker paa at see hende? Det er en stor Gunst, hun viser mig derved, at hun har bestemt et saa eensomt og affidesliggende Sted. Der vil jeg kunne fordrifte mig til paa mine Kne at takke hende. Den Hemmelighed, der sætter Dem i Forbauselse, opfylder mig med Stolthed og Glæde. Haabet vender tilbage

i mit Hjerte. Jeg ønsker mere end hendes Beskyttelse, jeg ønsker hendes Kjærlighed; i Morgen giver hun mig Ret til at bede derom. O, aldrig, aldrig fordristede jeg mig til at tro at faa svage Forhaabninger engang vilde gaa i Opfyldelse, og da De, Benito, spaaede mig denne Lykke, antog jeg det for Daarskab."

De tvende Benner vilde tage Natteparteer i Nozas; der næste Dag vendte Don Pablo alene tilbage i Nærheden af Escorial.

Munkenes Mejeri var et forfaldent og allerede i længere Tid forladt Huus; Høje, bevoxede med forkrøblede Egetræer indesluttede det fra alle Sider; en Bæk rislede langsomt gennem den smalle Dal og dannede hist og her Sumpe, der vare bevoxede med Siv og grønligt Mos. Dette øde Sted var Don Pablo paafaldende; han gik omkring Huset, saae sig om og lyttede, om Noget kom. Ingen levende Sjæl viste sig; han hørte intet, alt var stille, øde og tomt. Da lagde han Haanden paa Dolken, stødte Døren op og traadte ind i Huset. I Baggrunden af Forstuen, der var mørk som et Fængsel, fandtes et stort Kjøkken, i hvilket man ikke saae andet end et Bord og tvende Bænke. Allerede i flere Aar havde Ilden været slukket paa denne store Skorsteen, og Edderkopperne havde overspundet de revnede Mure med deres Net. Af alle Kjøkkenredskaber var der ikke andre tilbage end den hellige Laurentius' berømte Rist. Binduerne vare tilnaglede indenfra, men Lyset syntes at trænge ind igjen-

nem brede Sprækker i Brædderne. Fra Kjøkkenet kom man ind i den omtalte Sal, der ingen Udgang havde. Den var hvælvet og lignede aldeles en Kælders; man saae slet ingen Møbler der, kun de fire sorte nøgne Bægge.

(Fortsættes).

J. H. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Grosferer P. Th. Westi.

Instrumentmager F. Hagen.

Selskabets Bogholderkontor

Vestergade 23, St.

aabent hver Søndag Kl. 8 $\frac{1}{2}$ —10 $\frac{1}{2}$ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Nørregade 45, 2den Sal tilhøre.

aabent hver Søndag fra Kl. 9 $\frac{1}{2}$ —11 Form.

Administrationen.

Regnskabet

for

Maret 1882.

Det almindelige Fonds

Indtægt		<i>Kr</i>	<i>Ør</i>
1.	Renter	15,550	79
	fragaer Renter af Indlaan.	124—	57—
		15,426	22
2.	Kontingenter:		
	K. M. Kongens Bidrag	160	" 0
	halvårlige Kontingenter	11,508—	31—
	ugentlige do.	5,523—	95—
		17,192	26
3.	Diverse Indtægter:		
	for Lovhøger	46	32
	Legatrenter	220—	04—
	1% Afgift af Laanefondet	419—	97—
	Balance	33,304	81

Det Eibeschütz^{te} Laanefonds

Indtægt		<i>Kr</i>	<i>Ør</i>
	Tilskud fra de Eibeschütz ^{te} Legater	2,000	"
	Balance	2,000	"

Det forenede Understøttelses-

Kjøbenhavn, d. 31. December 1882.

Indtægter og Udgifter i 1882.

		Kr	Ør
Udgiwt.			
1.	Pensioner til 180 Medlemmer	10,162	50
2.	Gratificationer til 449 do.	13,620	"
3.	Ugebladet	1,624	"
4.	Administrations Udgifter:		
	Lønninger 6,550Kr. 97Ø		
	andre Udgifter . . . . . 503— 21 -	7,054	18
5.	Diverse Udgifter:		
	Fornyelse af Medaljestemplet . . . 150Kr. " Ø		
	en Gulbmedaille . . . . . 91— 70 -	241	70
6	Overskudj.	602	43
	Balance	33,304	81

Indt. og Udg. i 1882.

		Kr	Ør
Udgiwt.			
1.	1% Afgiwt til det alm. Fond	419	97
2.	Overskud	1,580	03
	Balance	2,000	00

Selskabs Bogholder-Kontor.

Kierumgaard.
Bogholder.

Status den 31.

Det almindre

Debet.

	Kr	Gr	Kr	Gr
Saldo d. 31. December 1882:				
a Obligationer (nominel Værdi som modst.)	362,800	"		
b Kassebeholdning:				
Restancer for Kontingent	466R.32			
Kontant	9,137—91			
	9,604	23	372,404	23
Balance			372,404	23

Det Eibeskjæb^{fte}

	Kr	Gr	Kr	Gr
Saldo d. 31. December 1882:				
a rentefri Ublaar:				
Saldo fra 1881	29,568 R.			
34 nyæddl. i 1882	16,000—			
	45,568 Kr.			
Afdrag paa Laan i 1882	15,424 —			
	30,144	"		
b uvisse Fordringer til Beløb	782 Kr. an-			
fatte til	"	"		
c Kassebeholdning:				
Restancer paa Laansafdrag	638R. " D			
Kontant	10,794—66			
	11,432	66	41,576	66
Balance			41,576	66

Det forenede Understøttelses-

Kjøbenhavn, den 31. December 1882.

December 1882.

lige Fond.

Credit.

	Kr	Ør	Kr	Ør
1 Saldo fra 1881:				
a Obligationer (nominel Verdi)				
Indskrivningsbevis . . . . . 201,000R.				
Kbhvns. Kom. Obl. . . . . 800—				
Best. o. Sønderj. Creditf. Obl. 81,000—				
Ny jydskt. Creditf. Obl. 80,000—	362,800	"		
b Kassebeholdning:				
Restancer for Kontingent 440R. 82Ø				
Kontant . . . . . 8,560—98	9,001	80	371,801	80
2 Overtud if. Regnskabet			602	43
Balance			372,404	23

Laanefond.

	Kr	Ør	Kr	Ør
1 Saldo fra 1881:				
a rentefri Udlaan	29,568	"		
b uvisse Fordringer 782 Kr.	"	"		
c Kassebeholdning:				
Restance paa Laansafdrag 658 Kr.				
Kontant . . . . . 9,770—63	10,428	63	39,996	63
2 Overtud if. Regnskabet			1,580	03
Balance			41,576	66

Selskabs Bogholder-Kontor.

Nierrumgaard.
Bogholder.

Summarisk

af

det forenede Understøttelses-Selskabs

Indtægt.	K ^r	Ø ^r	K ^r	Ø ^r
1. Saldo ifølge Kassebogen ultimo 1881			18,331	61
2. Kontingenter: halvårlige	11,642	81		
ugentlige	5,570	27	17,213	08
3. Renter			15,550	79
4. Legater			220	04
5. Eibeskikk Legat til rentefri Udlaan .			2,000	"
6. Laans Afdrag			15,444	"
7. Optaget Laan i Handelsbanken . .			15,900	"
			83,759	52

Det forenede Understøttelses-

Kjøbenhavn, den 31te December 1882.

Ekstrakt

Kasse-Regnskab for Aaret 1882.

Udgivt.	Kr	Ør	Kr	Ør
1. Pensioner			10,162	50
2. Gratifikationer			13,620	"
3. Ugebladets Trykning			1,624	"
4. Lønninger			6,550	97
5. Administrationsudgifter			744	91
6. Rentefri Udlaan			16,000	"
7. Renter af Laanet			124	57
8. Tilbagebetalt Laanet i Handelsbanken			15,000	"
9. Saldo ifølge Kassebogen ultimo 1882			19,932	57
			<hr/>	
			83,759	52

Selskabs Kasserer-Kontor.

C. Borgen,
Selskabets Kasserer.

Borger-Tidningen.

Fem og halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 10.

Torsdagen den 10de Marts 1883.

Udgivet af Understøttelseselskabet.

Galbergs Bogtrykkeri Walkendorfsgade 5, Kjøbenhavn.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen den 15 Marts d. A. Efterm. Kl. 6 afholdes paa Østergade Nr. 54 den aarlige Repræsentantforsamling, i hvilken der bliver

1. at tage Bestemmelse om de f. A. indkomne Ansøgninger om Laan og anden Understøttelse,
2. at foretage Valg af nye Repræsentanter m. m.

Til denne Forsamling indbydes herved d'Err. Repræsentanter.

Administrationen for det forenede
Understøttelseselskabet.

Kbhvn. den 27 Febr. 1883.

D. F. Olsen. Th. J. Svanekeer. A. E. Reimann

Kierrumgaard.

Grev Pennaparda.

En Novelle.

(Fortsat.)

Don Pablo skød Slaaen tilbage, lænede sig til Døren og ventede, skjælvende af Haab og Utaalmødighed. Tiden syntes at have Vly paa sine Fødder. Har i Skjærsilden vilde ikke have forekommet den forelskede Herre saa lange. Engang syntes han, som om han langt borte hørte Lyden af et Sagthorn, men Larmen tabte sig igjen og snart henfank alt paa ny i dyb Stilhed. Allerede begyndte Solens Straaler, der skinnede paa Jernstængerne for det lille Vindue, at forsvinde og det blev mørkere i Bærelset; Don Pablo lod Hovedet synke og lukkede Øjnene, for ikke at see Dagen drage bort. Hvert Minut borttog noget af hans Haab; Uergrelse og Harmen traadte i Glædens Sted.

Men paa engang hørtes Stemmer og Skridt udenfor. En Vogn holdt stille, næsten umiddelbart derefter opstod en stor Larm i Kjøkkenet og Røgen gav

højt Befaling: „Gjør Ild paa Storfteuen!“ —
 „Bring Hunder! . . .“

Derpaa tav denne Stemme igjen og man hørte intet videre. Don Pablo trykkede næsten skjælvende sin Pande til denne Dør, som han nu kun med Fare for sit Liv kunde have aabnet. Efter faa Minutter blev der banket tre Gange paa den. Greven lagde den ene Haand paa sin Dolk, luffede op med den anden og højede strax sine Knæ. Hans Dame, hans Belynderinde stod tre Skridt fra ham. Hun lod ham knæle et Øjeblik; det Blik, der hvilede paa ham, udtrykte en ubeskrivelig Lykke; man kunde see hendes Hjerte banke under Folderne af hendes sorte Fløjelskjole; hendes blege Ansigt skinnede gjennem Kniplingsfløret, der gik ned til hendes Knæ. Saaledes var hun skjøn, skjønnere end da Don Pablo saae hende første Gang; der laa mere Ynde og Hengivenhed i hendes Ansigt, mere Blidhed i hendes Blik; en Straale af den Flamme, der funkede i hendes blaa Øjne, belyste hendes Skjønhed. Hun satte sig paa Hunderne og gav Don Pablo et Vink til at staa op, men derpaa vendte hendes Øjne sig noget bekymret til Døren. Der stod Duennaen og holdt Haanden paa Laasen; Slaaen var ikke skudt for; man hørte at der blev gaaet frem og tilbage i Forbærrelset. og denne farlige Rendezvous havde ikke anden Sikkerhed end den Dames Anseelse, der stod ved Indgangen, ubevægelig, med stirrende Blik og opmærksomt Øre. Man kunde see

paa hende, at hun med egen Fare beskyttede denne hemmelige Samtale.

Det Indre af dette mørke og forfaldne Kjøkken havde i dette Øjeblik et forunderligt Udseende. Ilden, som brændte paa Skorstenen, opvarmede noget Atmosphæren og ved dens Skin fremtraadte rigtigt de nøgne Mures Armod. Et Tæppe med store Fryndser var lagt over Bordet, hvis fire ormstukne Fødder traadte frem under Guld- og Silkefryndserne, ligesom en Tiggers Krykker. En Leopardhud var udbredt paa Steenpladerne, hvis iiskolde Fugtighed vilde have tilsmudset de fine Atlasflesske, og en Livreekappe bedækkede Bænken. Saaledes havde man i al Hurtighed skjult det forrøgede Kjøkkens forfaldne Tilstand; der var øjensynlig ikke forberedt det mindste til dette Ophold. Damen selv sad paa Fløjels Puder og Don Pablo stod for hende, som en Mand, der frygter for at vaagne af en søvn Drøm.

„Hr. Greve,“ sagde endelig Damen med blid Stemme, „De seer, hvorledes jeg opfylder mine Løfter.“

Nu nedlod han sig igjen paa Knæ; hun rækkede ham Haanden til Kys og han fordristede sig til at beholde den i sin. Han saae, at den Skranke, som skilte den fattige Adelsmand fra den store Dame, var falden; han anede den Kamp, de Smerter og de bejærede Beslutninger i dette Hjerte, der i den lange Fraværelse forgjæves havde modsat sig og i hvilket Kjærligheden endelig fik Overmagten. Greven stod atter

igjen paa Toppen af sin første Videnskab, glemte, at den et Øjeblik var visnet under Palomitas Rys og sagde med fuldkommen Sandhed:

„Naadige Frue, af alle de Naadesbeviser, hvormed De har prydet mit Liv, var dette den, jeg ønskede mig fremfor alt. Fjernt fra Dem vilde jeg have fundet min Død.“

Hun smilede bedrøvet; øjensynlig udtrykte disse Ord hendes egen Stilling efter det korte og tilfældige Møde, der havde efterladt en uudslettelig Erindring i hendes Hjerte. Hun lagde den ene Haand paa Panden og lod Don Pablo beholde den anden. Man kunde mærke, at hun var forlegen med, om og hvorledes hun skulde udtale de Tanker, der bevægede sig i hendes Hoved og de Følelser, som herskede i hendes Hjerte.

Greven betragtede hende som beruset; hun bøjede sig lidt ned til ham og sagde, standsende ved hvert Ord:

„Jeg vilde gjøre Deres Lykke, Deres Lykke, og derpaa aldrig see Dem igjen, men jeg kunde ikke blive mit Fortsæt tro. . . O, hvilke Hindringer ligger ikke imellem os! . . . Derjom De vidste, hvilken Udholdenhed, hvilken Villiesfasthed, hvilken List der hørte til, blot for at komme her og et Øjeblik faa Dem at see og tale med Dem! . . . O, hvilke tunge Lænker maa jeg ikke slæbe efter mig! . . . Jeg er en Slave af mine Pligter! . . .“

Greven bleguede ved disse Ord; en piinlig

Bekymring, en uklar Skinsyge kvalte hans Taknemmelighed og Glæde; han sagde med skjælvende Stemme:

„Blive disse Forsigtighedsregler, denne Hemmelighed paabudt af Pligter, som De ere en Anden skyldig? Er De formælet? . . .“

„Jeg er Enke,“ svarede hun hurtigt, „jeg er Enke og fri for Gud . . . desværre ikke for Menneskene. . . Senere vil De erfare Alt. . . Men hvorfor tænker vi paa disse Ting, som jeg nu vil glemme? . . . Djebliffene ere talte . . . hvor hurtigt de gaa. . . Tal om Dem selv, siig mig, om De er lykkelig, lykkeligere end dengang, da De mødte mig i Parken ved Escorial.“

„Jeg veed det ikke,“ svarede Don Pablo med et Suk. „Jeg troer snarere, at jeg er endnu mere beklagelsesværdig.“

„Min Gud, hvorfor? Ere ikke alle Deres Duffer blevne opfyldte?“

„Ja, de Duffer, jeg dengang nærede, men efter at mit Hjerte har fordristet sig til at ønske en større, umuligere Lykke. . .“

„Intet er umuligt,“ afbrød Damen ham, „det viser min Tilstedeværelse her. Veed De, hvad jeg maatte gjøre for at komme her? Jeg maatte først ved Bønner og Trudsel vinde den Person, hvis Pligt det er at følge mig overalt; kom Hemmeligheden om denne Sammenkomst for Dagen, vilde hun komme til

at ende sit Liv i et eller andet Kloster udenfor Landet, og Gud veed, om man lod hende i Fred der. Troer De, at det var let at bestemme hende dertil? Men dette er endnu ikke alt. For at komme her, for at være alene, maatte jeg under Kongens Sagt foregive et pludseligt Aldebefindende og trodsje saa mange nysgjerrige, opmærksomme, flartseende Folk. . . Nu er jeg dog kommen til Maalet; jeg vilde kun see Dem. Jeg har overvundet alle Hindringer. Men i Morgen vil man fortælle ved Hoffet, at jeg har hvilet mig i et Kjøkken. „

Hun smilede, idet hun saae sig om, derpaa blev hun igjen pludselig alvorlig og tilføjede:

„Jeg vil aldrig kunne komme her mere; eengang var det muligt, to Gange kan det ikke ske. . . Jeg vilde heller ikke forsøge derpaa, thi ved disse Sammenkomster staaer Deres Liv paa Spil.“

„Derksom det er den eneste Fare, saa trodsjer jeg den.“

„O, der gives endnu andre; men lad os ikke tale derom, De seer, at jeg er kommen.“

Don Pablo kysjede den lille Haand, som han fordriftede sig til at beholde i sin, og sagde med en saa lidenskabelig Sørgmodighed, at den unge Dame maatte smile:

„Vil jeg saa Dem at see igjen? Sandsynlig ikke, og denne Tivul berøver mig enhver Glæde. Den Hemmelighed, hvormed De omgiver Dem, gjør mig

bange. Dersom jeg dog idetmindste beholdt Deres Navn, naar jeg maa forlade Dem! Jeg vil, dersom De befaler det, aldrig udtale det; det skal hvile begravet dybt i mit Hjerte. Hvad frygter De? En Pennapardes Ord indestaaer Dem for at Hemmeligheden bliver bevaret."

(Fortsættes).

J. H. Halvorsen.

Bekjendtgjorelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Bærtshusholder N. Hermansen.

Augusta E. Kiechel, Datter af Skomagermester Kiechel.

Selskabets Bogholderkontor

Vestergade 23, St.

aabent hver Søndag Kl. 8 $\frac{1}{2}$ —10 $\frac{1}{2}$ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Nørregade 45, 2den Sal tilhøre.

aabent hver Søndag fra Kl. 9 $\frac{1}{2}$ —11 Form.

Administrationen.

Borger-Bennen.

Fem og halvfemsfindstyvende Hærgang.

N°. 11.

Lørdagen den 17de Marts 1888.

Udgivet af Understøttelsesjelskabet.

Galbergs Bogtrykkeri Wallendorfsgade 5, Kjøbenhavn.

Grev Pennaparda.

En Novelle.

(Fortsat.)

Hun taug og vendte Ansigtet bort, som om hun frygtede for, at hun skulde lade sig bevæge af Don Pablos Bøn. Han afstod altsaa derfra. Han nærede rigtignok nogle Formodninger, men ingen forekom ham sandsynlig. Alt hvad han saae og hørte vildledte ham. Skjøndt Damen talte et reent Spansk, havde hun dog en noget fremmed Accent og man kunde let

mærke, at hvis hun tilhørte et stort Huus i Castilien, var dette kun ved et Ægteskab, og at hun ikke var født paa Galvosen. Don Pablo undrede sig i Særdelsøshed over, hos en saa ung Dame at finde en saa fast og afgjort Billie og en saa bestemt Handlemaade, der hvert Djeblif stak af med noget Barmligt, noget ualmindelig Naivt i hendes Ord og hendes Ansigt.

Han betragtede Damen med endnu mere Forbauselse og Nysgjerrighed, end Kjærlighed og hun lod fra sin Side sine store Dine, der havde et sælsomt Udtryk, hvile paa ham; hun var ligesom bedøvet af sin Situation, men frygtede ikke.

„Nu,“ sagde hun efter en Pause, „De er endnu bestandig sørgmodig og modløs, ligesom dengang i Escurials Have. Har jeg ikke sagt Dem, at De skulde i hele Deres Liv velsigne den Dag, De havde mødt mig? . . . Vi ville sees igjen, Don Pablo. . . Troer De, at jeg har gjort dette Skridt, for at trække mig tilbage fra Dem? Nej, nej . . . da jeg maa blive i Spanien, vil jeg gjøre Alt for Dem og Deres Lykke, især da jeg kan gjøre dette uden Skam og Skynd for Gud. . .“

„O, naadige Frue,“ afbrød Greven hende, „hvor megen Sorg blander der sig ikke i den Glæde, De bereder mig. Vort Spanien er ikke Deres Fædreland; engang ønsker De maaske at forlade det og da . . .“

„Da . . . give Gud at det var muligt! De kom da til Frankrig. . .“

„Til Frankrig? Frankrig er Deres Fædreland?“

„Ja, Gud være lovet. Af, hvilket Land er Eders Spanien. Hvor jeg kjæder mig her. . . Efterat jeg er kommet hertil, er der ikke gaaet eneste Dag, uden at jeg har længtes efter Frankrig. Jeg fordrister mig ikke til at lade Nogen mærke min Kjedsomhed og min Længsel; man vilde tage det ilde op ved dette strenge og mistænksomme Hof. . . Jeg taler nu for første Gang frit fra Hjertet jeg seer, at jeg kan stole paa Dem. . . Man har troet, at jeg var en født Spanierinde; jeg har ladet Dem tro, at jeg har glemt, at mit Fædreland laa paa den anden Side af Pyrenæerne, men i mit Hjertes Grund er jeg fransk.“

En Larm udenfor afbrød pludselig den unge Dame; hun vendte sig bekymret mod Døren. I samme Øjeblik hørtes Toner fra et Bagthorn i Nærheden. Duennaen, der var bleven ganske bleg, lænede sig til Døren og raabte forfækket:

„Jagten kommer herhen . . . Jagten er her paa disse Høje . . . om et Øjeblik vil den maaske drage forbi. . .“

Damen havde ved de første Ord rejst sig op.

„Gaa atter ind, det gjælder Deres Liv! Rør Dem ikke før det er fuldkommen Nat . . . De skal faa mig at see igjen . . . snart . . . jeg lover Dem det. . . Lev vel. . .“

Han kysjede endnu engang den Haand, hun rækkede ham og ilede derpaa ind i Bærelset, som han til-

luffede. Larmen udenfor tog til, men det var umuligt tydeligt at høre de forskellige Stemmer, blandt hvilke Hundenes Gjøen og Piqueurernes Fanfarer blandede sig. Denne Trumst varede omtrent et Kvarteerstid, derpaa kom en Bogn rullende og holdt udenfor Huset. Larmen fjernede sig, tabte sig nede i Dalen og Don Pablo følte, at han var ene paa dette øde Sted. Solen var allerede gaaet ned for længe siden, da han fordriftede sig til sagte at aabne Døren til Hvalvingen; Alt var stille og øde om ham og der var ikke fjerneste Spor af den, som for nogle Timer siden saa hemmelighedsfuldt var kommen her. Hjulderne, Tæpperne, alt det man havde bragt med, var forsvundet; kun to brændende Stykker Træ laa endnu paa den store Skorsteen og i Luften svævede der en vis Bellugt.

Don Pablo gik derfra med et forventningsfuldt Hjerte; han troede nu endelig paa sin Lykke, han var overbevist om at Damen elskede ham.

Bed Midnat kom han træt og forfrosken til Roxas, hvor Benito Romero ventede ham.

„Haa?“ spurgte Maleren, i højeste Grad nysgjerrig. „Har De seet hende? Kjender De hendes Navn?“

„Ja, jeg har seet hende og jeg veed, at hun er smuk, yndig, god. . . Jeg veed ogsaa, at hun elsker mig. Benito, er det ikke nok?“

„Efter min Anskuelse aldeles ikke,“ svarede Male-

ren med skuffet Forventning. „Hun har ikke ergang sagt Dem sit Navn?“

„Hun syntes at blive forlegen, da jeg spurgte hende derom og derfor berørte jeg det ikke videre.“

Benito sukede, som om denne Sag angik ham selv, og efter et Djebliks Forløb vedblev han med et endnu tungere Suk:

„Palomita er i Madrid.“

„Saa meget værre,“ svarede Greven. „Hvorledes veed De det?“

„Man har fortalt mig det i Dag i den gamle Chinchillas Bærtshuus. Pigen søger bestemt Dem.“

Don Pablo traf paa Skuldrene og svarede foragteligt:

„Det er mig ganske ligegyldigt.“

Der hengik flere Dage og den ubekjendte Dame gav intet Livstegn fra sig. De tvende Benner befandt sig i Nærheden af Escorial og Greven kom hver Morgen lige til Gitterporten. Længere vovede han ikke at gaa, fordi han ikke vidste, om han turde forraade sit Incognito.

I samme Forhold som Tiden gik, aftog ogsaa hans Tillid og hans Haab. Efter otte Dages Forløb begyndte han at tro, at han maatte vende tilbage til Murviedro; Hoffet beredte sig til at tage fra Escorial til Aranjues; men før dets Afrejse skulde den sidste Infants Fødselsfest højtideligholdes. Der var ikke Tale om Bal, Musik og Skuespil, Etiquetten tillod

blot en besa manos. Denne Ceremoni, en Slags offentlig Hylдинг for Souverainen og hans Familie, havde ved det imponante Selskab, som plejede at forsamle sig ved denne Lejlighed, nogen Glæds. Alle de, hvis Fødsel eller Embede gave dem Ret til at vise sig ved Hoffet, maatt indfinde sig der. Den Gunst, kun een gang at tilstedes Udgang, for knælende at kysse Kongens Haand, var forundt alle Personer af en vis Rang, og man fik den forøvrigt let, naar man derom henvendte sig til mayordomo mayor.

Greven fattede pludselig den Beslutning at gjøre Fordring paa denne hans Navn og hans Rang tilkommende Væ. Det var ligesom en Indskydelse fra oven, en Lysstraale, der viste ham den Vej, ad hvilken han kunde komme til den Dame, der syntes at have glemt ham. Han kunde ikke længere leve i den Uvisshed, i hvilken den sidste Sammenkomst havde ladet ham blive; han vilde gjenfinde hende og vise sig ved Hoffet, hvor hun levede, utilgængelig for hans Kjærlighed og hans Nysgjerrighed. Han havde givet det Halve af sit Liv for at erfare, hvem han egentlig elskede.

VII

En besa manos var et pragtfuldt Skuespil i Escurials store Sal. Den Glæds, som omgav Carl V's Trone og Philip II's strenge Storhed, syntes endnu at kaste et sidste Skin paa disse Højtidelig-

heder, hvis Anvendelse Huset Østerrig havde efterladt Huset Bourbon. Da Grev Pennaparda viste sig ved Indgangen til den uhyre Sal, i hvilken Spaniens Hof var forsamlet, trængte hans blendede Blik lige til Enden og sænkede sig strax. Den stolte Adelsmand følte en vis Frygt og Uengstelighed; han blev staaende bag en dobbelt Linie af Hellebarderer, der holdt Døren besat, og ventede med stærk Hjertebanken paa at hans Navn blev raabt op.

Kongen, Dronningen og Infanterne sad under en stor Thronhimmel i Salens Baggrund; Spaniens Grander stode med bedækkede Hoveder for Kongen. Grandernes Damer sad paa samme Side som Dronningen. Alle bar Sorg; fort Fløjel og Perler, de rigeste, skjønneste i hele Verden hævede dog en eensformig og mørk Paaklædning. En Mængde Prælater, Munk, Adelsmænd opfyldte den modsatte Deel af Salen. Bæggene vare prydede med Malerier, der forestillede Kampen med Maurerne. De fleste tilstedeværende Grander kunde i disse skrækkelige Slag, i hvilke deres Førfædre havde taget Deel, kjende deres Banner og Vaaben. Men Don Pablo søgte forgjæves efter sit Vaaben i det blodige Slag ved Tolosa, hvor dog en Grev Pennaparda havde reddet Kongens Liv.

Don Pablo opholdt sig ikke længe ved disse Erindringer; en større Interesse beskæftigede ham i dette Øjeblik. Uden igjen at vende sig bort, sættede hans

Djne sig paa den lange Række af stolte, gravitetiske, ubevægelige Damer, der sad for de kronede Hoveder. Til al Ulykke saae Don Pablo dem kun fra Siden gjennem de store Kniplingsflor, som tilhyllede deres Ansigter, og han havde saaledes kunnet betragte dem i en Evighed, uden at finde sin Dame iblandt dem.

(Fortsættes).

J. S. Halvorsen

Bekjendtgjorelse.

Foreslaaet nyt Medlem:

Handelsbogholder Christen Dige.

Selskabets Bogholderkontor

Vestergade 23, St.

aabent hver Soguedag Kl. 8 $\frac{1}{2}$ —10 $\frac{1}{2}$ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Nørregade 45, 2den Sal tilhøre.

aabent hver Soguedag fra Kl. 9 $\frac{1}{2}$ —11 Form.

A d m i n i s t r a t i o n e n .

Borger-Bennen.

Fem og halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 12.

Lørdagen den 24de Marts 1883.

Udgivet af Understøttelsesjesselskabet.

Galbergs Bogtrykkeri Valkendorfsgade 5, Kjøbenhavn.

Grev Pennaparda.

En Novelle.

(Fortsat.)

De Herrer, der vare stede til Haandkys, bleve med høj Stemme raabte op af en mayordomo. De traadte enkeltviis frem, bukkede i Forbigaaende for Grandezzaen, som besvarede Hilsenen, kastede sig derpaa for Kongens Fædder og modtog hans blottede Haand til Kys; Dronningen og Infanterne forundte dem den samme Gunst. I Løbet af to Minutter var hele

Ceremonien tilendebragt. Denne Dag vare hundrede Personer tilfagte, og Haandkysset havde allerede varet tre Timer, da Grev de Pennaparda blev raabt op. Han traadte hurtigt frem med megen Gratie, og hans Blik gled endelig hen over de siddende Damer. Men sørgmodig og med skuffet Haab bukkede han for dem; han havde ikke seet sin Dame imellem dem.

Mekanisk og med sænket Blik bøjede han sit Kne for Kongen og Dronningen; men nu holdt han pludselig inde, en kold Sved traadte frem paa hans Pande, hans Kne vakkede og han kastede sig ned uden at fordrifte sig til med sine Læber at berøre den Haand, som Louise af Orleans, Kong Ludvig I's unge Enke, Enkedronningen af Spanien, rakkede ham.

Hun rødmede let, men ellers bemærkede man ikke nogen Forlegenhed hos hende. Derimod blev hendes *camarera mayor*, Hertuginde af Montellano, der stod bag hende, bleg og hendes magre, rynkede Ansigt forsvandt et Djeblik bag den Viste, som hun for seent agbuede; Don Pablo havde ogsaa kjendt hende.

Han rejste sig op og gik ud af Salen, uden at vide, hvor han skulde gaa hen; han kunde ikke komme sig af sin Forbauselse, sin Glæde, han svimlede, men han kastede et Blik fuldt af Stolthed paa sin høje, uventede Lykke.

Benito Romero ventede ham ved den første Gitterport og saae strax, at der maatte være hændet noget særdeles.

„Naa,“ spurgte han, idet han greb Grevens Arm, medens denne ligesom fløj gennem Alleen, uden at bemærke ham, „har De seet hende?“

Don Pablo lagde Haanden paa sit Bryst, thi det var som om hans Hjertes Slag vilde quæle ham. Han støttede sig paa Maleren og sagde sagte til ham:

„Ja, nu kjender jeg hende, men hendes Navn er en Hemmelighed, som bestandig vil hvile her. Benito, spørg mig ikke, jeg kan ikke sige Dem noget.“

„Saa meget bedre,“ afbrød Maleren ham leende; „Deres Lykkes Hemmelighed vilde hvile tungt paa mig, og jeg erfarer jo dog Navnet den Dag, da De skal holde Bryllup.“

„O ti, Benito, ti. Saadanne taabelige Forhaabninger nærer jeg ikke længer.“

„Taabelig og hvorfor? Efter min Anskuelse maa De, efter det der er foresaldet, tro paa denne skjønne Dames Kjærlighed. Hun har, Gud være lovet, viist, at hun vil Dem vel, da De endelig har gjenfundet hende. . . De bliver Grand af Spanien. . . De seer, at Spaadommen gaaer i Opfyldelse. Derksom blot ikke Zigeunerinden. . . Don Pablo, jeg nærer nu en vis Vekymring for Dem.“

„Hvilken?“

Benito svarede forlegen:

„Palomita er her; i to Dage har hun fulgt Dem overalt. I Morges var hun ved Escorial.“

De tvende Venner spadserede omkring i Parken

til henimod Aften, thi Don Pablo kunde ikke løsrive sig fra dette Sted. Det var ham, som om hans Lykke ophørte, naar han fjernede sig, som om han maatte vaagne af den skønne Drem, i hvilken han havde seet sig som en Dronnings Elskede. Benito fulgte ham, uden at forstyrre ham i hans Tanker, han var den mest beskedne Fortrolige, der kunde findes; han hørte med uendelig Taalmodighed paa den vidtløftige Skilddring af en Rendezvous, og drev hverken Spot med taabelige Forhaabninger, ugrundet Fortvivlelse eller tom Skinsyge; han respekterede Tausheden og gjentog aldrig et Spørgemaal. Denne Dag blev disse kostbare Egenskaber sat paa en haard Prøve.

Da Don Pablo endelig lod sig bortføre og gik gjennem den første Gitterport, gav en Mand ham en Billet, som kun indeholdt de Ord:

„Ved Midnat paa Terrassen. Der vil findes en Strikkestige af Silke ved det tredie Vindue i første Etage, stig op ad den.“

Don Pablo læste disse Linier to Gange. Aldrig havde han tænkt paa en saadan Rendezvous. Han i Escurials indre Gemakker, han i Dronningens Gemak! Det gjaldt hans Liv, hvis han blev opdaget, han vidste det godt, men han havde gjerne givet sit Liv og sin Salighed for en saa stor Lykke.

Benito følte en vis Uengstelighed, da han erfarede Timen og Stedet for denne Sammenkomst.

„Det er et farligt Foretagende,“ sagde han, „gid

Deres gode Vhffe ikke maa forlade Dem. Jeg kan ikke følge Dem; men vi ville stige over disse Mure med hinanden og i Haven vil jeg vente paa Dem."

"Jeg takker Dem," svarede Don Pablo, idet han rækkede ham Haanden.

"Hvor skulle vi opholde os til det bliver Midnat?"

"Hvor De vil."

"Der nede i Gjæstgiverstedet, hvor der ikke findes Hofbetjente. Varten vil give os et Bærelse, i hvilket vi kunne være alene."

Solen gik ned, det blev allerede mørkt og de tvende Benner mødte ikke et eneste Menneske paa hele Bejen. Allerede rullede Grandernes Karetter tilbage til Madrid og kun den kongelige Familie blev i Escorial. Don Pablo vendte sig om for at betragte den uhyre Facade. Da saae han tydeligt Palomita tre Skridt bag ved sig.

"Hvem der?" raabte han misfornøjet, thi Pigens Tilstedeværelse i et saadant Øjeblik forekom ham som en Trudsel. "Hvem der? Hvem vover saaledes at følge efter mig og at standse, naar jeg standser."

Palomita sprang bort fra Bejen og forsvandt i Bustene. Benito trak Don Pablo bort og sagde til ham:

"Kom, hun vil ikke fordrifte sig til at følge efter Dem, da De har seet hende."

Klokken tre Kvarteer til tolv var Enkedronning

Louise tilligemed Hertuginde af Montellano alene i deres Sovestue, hvis Vinduer vendte ud til en Gaard. Faloufjerne vare lukkede og de tykke Damastgardiner lod kun Lyset skimme svagt igjennem. Efter Sædvane havde asafattaen baaret Dronningens Klæder bort, medens denne var blevet siddende i sin Natdragt i sin store forgyldte Lænestol.

En Raabe af hvidt Atlas omsluttede hendes fine Taille; en lang Kjole gik ned til hendes smaa Fødder. Hvert Øjeblik saae hun paa Uhret, hvis Viser rykkede frem med den bestemte Hurtighed, som ingen menneskelig Magt er istand til at paaskynde eller opholde. Undertiden vendte hun sit Blik til et qvindeligt Portrait ved hendes Seng; det forestillede en Dronning af Frankrig, der, ligesom hun, hed Louise af Orleans, og hvis tidlige Død havde givet hende en skrækkelig Lære. En hemmelig Gysen greb hende ved Synet af dette Ansigt, hvis sorgmodige Blik syntes at falde paa hende med en taus Advarsel. Men denne ubehagelige Følelse forsvandt snart, og da Timen til Sammenkomsten slog, tøvede Regentens Datter, Hertuginde af Berry's Søster, ikke. Hun rejste sig op og sagde fattet:

„Montellano, gaa nu ind i Dit Bærelse; han kommer.“

Hertuginde stod bleg og skjælvende ved Foden af Sengen, og holdt sin Rosenkrands i Haanden.

„Jesus Maria!“ raabte hun, „allerede? Hvilken Situation! Dersom Deres Majestæt vilde, traf jeg

Rebftigen tilbage. . . Hvor meget har det ikke smertet mig, at jeg gav mit Samtykke dertil."

„Der er iff længer Tid til at betænke sig eller være bange. Jeg indestaaer for alt; hvad frygter Du for. . .“

„Hvad jeg frygter for! Seer Deres Majestæt da ikke den Fare, i hvilken jeg svæver? En Mand, der stiger ind af mit Vindue.“

„Naa, hvem veed det? Vær ikke bange; Du seer jo, at jeg er rolig, aldeles rolig.“

Dog skjælvde hun, da hun sagde dette og gik vaklende gjennem den store Sal, der skilte hendes Værelse fra hendes camerera mayors. Alle sov, i Kongens Værelser var der stille ligesom i Munkenes Celler; udenfor vaagede Skildvakterne i deres Skildershuse af Steen og kun gjennem Hovedvagtens Vinduer viste sig endnu Lys.

Dronningen stod paa Balkonen og saae ud. Natten var mørk; sorte Skyer steg op paa Horisonten; enkelte Stjerner skinnede gjennem Taagen og tabte sig i Uvejret, der kom fra Guardarramabjergene. Vinden susede, og Fanerne knirkede paa Escurials Kuppel. Da det sidste Slag af den tolvte Time lød, hørtes Skridt fra den yderste Ende af Terrassen og Skildvagten raabte: „Hvem der?“ Et Lys viste sig i det Fjerne og en Stemme svarede: „Munden;“ Dronningen lænede sig ud over Balconen, Lysen havde viist hende Don Pablo ved Foden af Muren. Hun gjorde

nu en Bevægelse og den med Bly betyngede Ende af Nebstigen slog stærkt mod Steenbroen. Strax strammede den sig under en Mands Tyngde, der rask steg op af Trinene, men en pludselig Bevægelse standsede ham og en qvindelig Stemme, en svingrende Stemme raabte under Vinduet:

„Don Pablo, see Dig for. Jeg følger op efter Dig!“

(Fortsettes).

F. S. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaet nyt Medlem:

Barbeerjvend Ferd. Larsen.

Selskabets Bogholderkontor

Bestergade 23, St.

aabent hver Søguedag Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Nørregade 45, 2den Sal tilhøre.

aabent hver Søguedag fra Kl. 9¹/₂—11 Form.

A d m i n i s t r a t i o n e n .

Borger-Bennen.

Fem og halvfemstindstyvende Aargang.

N°. 13.

Lørdagen den 31te Marts 1883.

Udgivet af Understøttelseselskabet.

Salbergs Bogtrykkeri Bakkendorfsgade 5, Kjøbenhavn.

Grev Pennaparda.

En Novelle.

(Fortsat.)

Han sprang ned, greb Palomita med en Jernhaand og sagde sagte til hende:

„Ti . . . ti, eller jeg dræber Dig!“

Hun raabte i Smerte:

„Pepe, til Hjælp! Herhen, til Hjælp, min gode Pepe!“

Den Fjollede, der havde fiddet sammenkrøben ved

Enden af Terrassen, kom nu ilende med Kniven i Haanden. Don Pablo havde truffet sit Sværd. Et Djeblig varede Kampen, derpaa lod et skræffeligt Skrig, det sidste Skrig af en menneskelig Skabning, der har modtaget sit Dødsjaar. I samme Djeblig faldt et Stød; Skildvagten skød fra sit Skilderhuus. Paa dette Tegn traadte Hellebardererne ud af Hovedvægten; deres Spyd skinnede paa den hele Terrasse, der paa engang var klart belyst; Fjallernes sittrende Skin faldt paa Bygningens Facade, hvor blot et eneste Vindue stod aabent, til hvilket Alle saae op, og Silkestigen bevægede sig endnu ved Væggen; paa Jorden laa et Liig, Pepe Cojuelo; længere hen stod Don Pablo, saaret i Armen og støttede sig til sin Kaarde; Gitanaen spærrede med udbredte Arme Vejen for ham, medens Benito Romano, ligesom falden ned fra Skjerne og forstenet stod paa Terrassens Skrænt.

Man bemægtigede sig alle disse Personer og Officieren, der commanderede Vagten, lod, for ikke alene at paatage sig Ansvar, strax Escurials Prior og Gardens Capitain falde.

Dronningen var tilligemed Hertuginde af Montellano flygtet ind i sit Værelse. Efter dette skræffelige Djeblig fulgte nu en dødelig Angest. Siddende paa sin Seng med foldede Hænder og stirrende Blik, bad Dronningen til Gud og søgte at fatte Mod. Hertuginde vedede ikke at græde højt, for ikke at vække asafattaou og de andre Fruentimmer, som sov i

Sideværelset; men med en jagte Stemme udbrød hun i Klager og Bebrejdelser. Dronningen, der i Begyndelsen fortvivlet havde hørt derpaa, sagde endelig:

„Du taber Hovedet, Montellano! Jeg skal ikke forlade Dig i Din Ulykke. O, min Gud, dersom blot Don Pablo lever, kan det være det samme med alt det Øvrige. . . Hvad er Du bange for? Dersom man anklager Dig, vil jeg sige Kongen alt. . . Han sender mig da uden Enkeapanage tilbage til Frankrig. . . Det ønsker jeg, saalænge jeg er Enke. Du kommer da med mig.“

Hertuginde rystede paa Hovedet; hun var i Hjertet en Spanierinde og vilde hellere ende sit Liv i det sørgeligste Kloster i Madrid, end leve ved det franske Hof. Hun begyndte paany at græde og forsikrede, at dersom man beskyldte hende for, at hun havde villet lade en Gæster stige ind til sig gjennem Vinduet, vilde hun ikke overleve den Skam.

Ved det Forefaldne var der kun noget, som blev uforklarligt for Dronningen; hvem var det Fruentimmer, hvis Raab havde forraadt Don Pablo? Hvorfor var han ikke alene ved sit Rendezvous?

Efterat hun længe havde følt den pinligste Angest, faldt hun endelig i Søvn, badet i Taarer.

VIII.

Samme Dag efter Messen var Philip V. tilligemed Dronningen, hans Gemalinde, alene i den store

sædvanlige Audientsfal. Det maatte siges, ellers vilde
 Ingen have troet at denne sørgmodige magre Mand
 var Kongen. Han lænede sig paa alle Sider til en
 med Puder belagt Stol og lod Berlerne i en Rosen-
 lands glide mellem sine Fingre. Dronning Isabella
 Farnese sad ved hans venstre Side, som denne sørge-
 lige Monarks blege, af Kjedsomhed plagede Skygge,
 med forslagne Arme og bøjet Hoved og syntes at sove
 med aabne Øjne.

Saaledes sad de en halv Time, da en Kammer-
 herre trak det dobbelte Forhæng, der traadte istedetfor
 Døren, tilbage og syntes at vente paa Kongens Be-
 faling, medens Monarkens adspredte Blik ikke hævede
 sig.

Dronningen erindrede ham om, at han havde
 ladet Hertuingden af Montellaro falde og han svarede
 i en ligegyldig Tone, at hun skulde træde ind.

Dronningen saae, at han havde glemt Alt, men
 hun var ikke den, der lod en Sag falde, som kunde
 befordre hendes Planer; hun nærede en Mistanke, som
 hun vilde have opklaret; hun anede en Mulighed til
 Hevn, hvis heldige Udfald var afhængigt af det, som
 Hertuginde skulde tilstaa, og hun besluttede at gribe
 Initiativet i denne Sag, der angik et Menneffes Liv,
 en Hertuginde's Ære og maaske en Dames Stjæbne,
 der var saa højt stillet, at Hadet endnu ikke havde kun-
 net naae hende. Isabella Farnese misundte i Stilhed
 den unge Dronning, der et Øjeblik havde jibdet paa

hendes Blads; hun hadede hende for hendes Skjønhed, for hendes Indflydelse paa Kongen, men især fordi Madrids Befolkning, saasnart man saae hende, raabte: *viva la Francesita!* medens hun selv blev modtaget med en mørk Tausshed.

Hertuginde traadte ind med en dyb Bøjning og blev derpaa staaende foran Kongen. Hun fremhylede dyb Rolighed, men hendes blege Pande og skjælvende Læber vidnede om en stor Angest. Dronningen kastede et flygtigt Blik paa hende, men vendte strax Hovedet bort, for at give hende Tid til at fatte sig. Hertuginde holdt sig med Møje paa Benene; en kold Sved traadte frem paa hendes Pande og alle hendes Lemmer skjælvede. Strax efter kom Dronning Louise selv ind i Gemakket, hvortil hun til enhver Tid havde Adgang. Hertuginde fattede Mod. Kongen smilede til sin Svigerdatter, men de tvende Dronninger betragtede hinanden med Stolthed og Uvillie.

Efterat Louise havde kysset Kongens Haand, satte hun sig rolig ned, Dronningen derimod tilbød at ville overtage Forhøret, hvortil Kongen gav sit Samtykke. Isabella begyndte: „Kongen er ved Beretningen om en stor Forargelse bleven meget bedrøvet . . .“ derpaa tog hun et Papir, rækkede Hertuginde det og vedblev: „Læs, læs det højt for os; det er en alvorlig Sag; et Menneske er bleven dræbt.“

Ved disse Ord foldede Dronning Louise sine Hænder med et svagt Udraab; en dødelig Blegthed

udbredte sig over hendes Ansigt, hun bojede Hovedet og syntes at bede Gud om at give hende Kraft til at høre denne skrækkelige Beretning blive oplæst. Hertuginde betragtede Papiret med stirrende Blik, hun maatte ogsaa først tage sine Brillor til Hjælp og endelig beghudte hun med neppe hørbar Stemme at oplæse den meget forvirrede Protokol. Dronning Louise aandede friere, da hun erfarede, at det Liig, man havde fundet ved Nebstigen under Vinduet, var en forvoxen og daarligt klædt Mand.

Taarerner kom hende i Øjnene og hun sagde:

„Den stakkels Mand! Jeg vil lade læse Messer for hans Sjæls Rolighed.“

Hertuginde vedblev at læse denne Anklage mod sig selv. Grev de Pennaparda og Benito Romero, som man strax forhørte efter deres Anholdelse, havde ikke udsagt noget, men Zigeunerinde, som man ogsaa havde anholdt, erklærede bestemt, at Greven var steget op ad Stigen for at have en Sammenkomst med sin Elskede. Den til Vinduet i en Hofdames Sovestue befæstede Nebstige var et Beviis paa at Zigeunerinde havde sagt Sandheden.

Hertuginde havde læst Skrivelsen tilende, og skjøndt hendes Navn ikke var bleven nævnet deri, saac hun dog sin Domfældelse i enhver Linie. Dronning Isabella gav hende et Øjeblik Tid til at fatte sig og sagde derpaa strengt:

„Fru Hertuginde af Montellano, Skindet er imod

Dem, men Kongen vil ikke domme Dem, uden at have hørt Dem; tal, sig Sandheden, vi ønske af Hjertet at see Dem retfærdiggjort."

Hertugindeu kastede et sorgfuldt Blik hen til den, der havde bragt hende i denne skrækkelige Stilling, men hun fik kun til Svar en Bevægelse af Angest og Skræk. Dronning Louise var kommen her med det faste Forsæt at anklage sig selv, men i det afgjørende Djeblif manglede hun Mod dertil; hun kunde ikke bestemme sig til en saadan Anklage for Dronningen, hendes Svigermoder; Stoltheden gik af med Sejeren og hun havde i dette Djeblif bragt den sin Fortrolige, der havde tjent hende saa godt, ja selv Greven af Pennaparda til Offer.

Da Hertugindeu saae sig forladt, sank hun hulkende paa Knæ for Dronning Isabella og sagde:

„Skinnet, skjøndt falsk, er imod mig, jeg veed ikke hvorledes jeg skal retfærdiggjøre mig. Jeg er vanæret i Verdens Dine og har fortjent Deres Maje-stæts Unaade. Gud give mig Styrke til at bære denne Ulykke."

„Saa De har intet at sige til Deres Forsvar?" afbrød Isabella hende; „jeg troede det vilde være let for Dem og var beredt til at understøtte Dem hos Kongen. Hellig Guds Moder, i hvilken Tid leve vi! Hvem skal man tro, naar man finder Dem skyldig, en Dame, der har været Enke i ti Aar og aldrig, som

mån troede, havt det Dufte, at ville formæle sig igjen?"

Hertuginde svarede hui ved at græde. Hun havde givet sit Ord og vilde hellere have ladet sig dømme til Døden, end anklage Dronningen, sin Herfkerinde; men det skar hende i Hjertet at see sig faaledes opoffret. Derfor sagde hun ogsaa, da Isabella httrede, at Greven af Pennaparda havde forbrudt sit Liv:

(Sluttes).

J. H. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Selskabet's Bogholderkontor

Vestergade 23, St.

aabent hver Søguedag Kl. 8 $\frac{1}{2}$ —10 $\frac{1}{2}$ Form.

Selskabet's Kassererkontor,

Nørregade 45, 2den Sal tilhøire.

aabent hver Søguedag fra Kl. 9 $\frac{1}{2}$ —11 Form.

A d m i n i s t r a t i o n e n .

Borger-Bennen.

Fem og halvfemstydende Aargang.

N°. 14.

Lørdagen den 7de April 1888.

Udgivet af Understøttelsesselskabet.

Galbergs Bogtrykkeri Walkendorfsgade 5, Kjøbenhavn.

Grev Pennaparda.

En Novelle.

(Sluttet.)

„Det vilde glæde mig, dersom Greven af Pennaparda blev hængt; han er Skyld i min Ulykke . . . Gid Gud ikke vil tilgive ham mere end jeg . . .“

Bed disse Ord skjælvede den unge Dronning og vendte sit Ansigt bort; kort efter rejste hun sig op, satte sig hen ved et Vindue og lod som om hun saae ud. Hun kunde ikke længere holde sine Taarer tilbage.

Isabella indsaae godt, at Hertuginde var bestemt paa aldeles at opoffre sig, tænkte et Djeblif efter og sagde derpaa med en vis Bitterhed:

„Staa op, Fru Hertuginde, Kongen vil snart forkynde Dem sin sidste Befaling.“

Hertuginde stod resigneret op, tørrede sine forgrædte Øjne, tog sin Rosenkrands og bad. Hendes hele Udseende var en Forsikring om hendes Uskyldighed; hvilken Mand vilde have bestemt sig for en saadan Erobring. Hertuginde var rigtignok kun 40 Aar gammel, men hun saae meget ældre ud; hun hørte til de Fruentimmer, der aldrig have været unge.

Efter nogen Tids Forløb spurgte Dronning Isabella Kongen, om Rigeunerpigen skulde kaldes ind. Han gav sit Samtykke hertil ved et Tegn, uden at aabne Munden. Han saae ud som om han sov.

Et Djeblif efter bragte to Hellebarderer Palomita til Salens Dør og blev derpaa staaende udenfor paa Galleriet. Gitanaen vidste ikke hvor man førte hende hen; hun blev noget ængstelig staaende ved Døren til den pragtfulde Sal, der straaede af Guld og Silketapeter, men anede ikke, at hun stod for Spaniens Monark, da hun ikke kunde tænke sig en Konge anderledes, end med Kronen paa Hovedet og Scepteret i Haanden.

Hun hilste dybt og saae sig om, uden at bemærke

Dronning Louise, som endnu bestandig sad ved Vinduet.

„Træd nærmere,“ sagde Isabella til hende, „og frygt ikke.“

„Frygte? For hvilket? Viid, naadige Frue, at min Ulykke er for stor til at jeg endnu behøver at frygte for noget.“

„Har Nogen gjort Dig Uret, saa tal. Her er Du for at sige Sandheden. Hvad veed Du om det der er forefaldet forrige Nat? Et Menneske er blevet dræbt; var det Din Broder eller Din Mand?“

„Det var Pepe Cojuelo,“ svarede Palomita, idet Taarerne kom hende i Øjnene, „en stakkels Fjøllet . . . det bedste Hjerte paa Jorden, min eneste Ven, og han døde for at forsvare mig, men hans Kniv blev i Greven af Pennapardas Arm.“

„Kjender Du Greven af Pennaparda?“ afbrød Dronningen hende; „Du veed, at han i Nat forsøgte paa at stige ind af Vinduet?“

„Ja, han steg derop, for at komme til sin Elskede, en stor Dame ved Hoffet; jeg fulgte efter ham, jeg passede paa ham, jeg saae den Skjændige. Gud og den hellige Jomfru give, at han maa blive straffet med Døden.“

„Veed Du, hvem denne Dame ved Hoffet er?“

„Nej, jeg har aldrig seet hende, og dog vil jeg kjende hende blandt Tusinde. Jeg saae hendes Billede.“

„Gjenkjender Du da denne Dame, som beder her?“

Palomita betragtede Hertuginde af Montelano og raabte:

„Hvorledes? Hun? Denne ærbare Dame Don Pablos Elskede? Nej, nej, det er en Usandhed.“

Da hun sagde dette, bemærkede hun mellem Binduesgardinerne Dronning Louises blege Ansigt og blonde Haar; et Øjeblik var hun ubestemt, derpaa ilede hun hen til hende, greb hendes Arm og sagde:

„Dette er Greven af Pennapardas Elskede.“

Bed disse Ord vaagnede øjeblikkelig Kongen, der syntes at slumre; Dronning Louise var uvilkaarligt flygtet hen til ham; Hertuginde løstede sine Hænder mod Himlen og takkede sandsynlig Gud; Palomita sagde:

Det er Sandhed, jeg vil besværges det med Haanden paa Crucifixet, for Kongen, for Paven ... jeg frygter intet.“

Dog slog hun Øjnene ned for Philip Vs imponante og skrækkelige Blik. Kongen var virkelig vaagnet og talte endelig selv. Paa hans Befaling kom Officieren for Garder og Hellebardererne.

„Denne Pige er vanvittig,“ sagde han, idet han pegede paa Palomita; „man indespærre hende for Livstid i Daarekisten.“

Zigeunerinden fik ikke Tid til at klage; man førte hende strax bort; fra denne skrækkelige Dom var

der ikke Tanke om nogen Appel. Kongen, der havde rejst sig halvt op, sank igjen tilbage i sin Stol, vendte sig til Hertuginde og sagde i en kort, befalende Tone:

„Der er givet en stor Forargelse, Fru Hertuginde; den maa gjøres god igjen eller straffes. Jeg vil udøve Mildhed og befaler, at det skal gjøres godt igjen: De ægter Greven af Pennaparda.“

„O, Sire,“ raabte den forbausede Hertuginde, „det er umuligt . . . En fattig Adelsmand . . . Cavallericapitain! . . .“

„Hans Giftermaal vil gjøre ham rig, vil give ham Titel, alt hvad han mangler . . . Forøvrigt vil jeg det. . .“

Ogsaa dette var en Befaling, som ikke kunde appelleres; Hertuginde hengav sig i sin Skjæbne, bøiede sig dybt for Kongen og de tvende Dronninger og forlod Salen just ikke bedrøvet.

Dronning Isabella saae med grusom Glæde sin Svi-gerdatters Idmygelse og Angest; Louise var bleg, taus, ligesom tilintetgjort og vovede ikke at opløste sit Blik.

„Denne fattige Adelsmand,“ sagde Dronning Isabella med bitter Spot, „fordristede sig til store Forhaabninger; hvem veed, om han vil nedlade sig til at ægte Hertuginde af Montellano.“

„Han vil gjøre det,“ svarede Dronning Louise bestemt, „thi jeg vil befale ham det.“

En Strøm af Taarer fulgte efter disse Ord, der

kunde gjælde for en Tilstaaelse. Isabella tang, Kongen syntes igjen at være hensunken i sin Apathi, og lod Berlerne i sin Rosenkrands glide mellem sine Fingre. Efter nogen Tids Forløb strøg han med Haanden hen over den unge Dronnings Hoved og sagde:

„Min Datter, om en Maaned vender Du tilbage til Frankrig.“

*

*

*

Den næste Søndag blev Don Pablo de Pennaparda og Hertuginde formælet i Madrid. Greven var forklædt som til en Sorghestid; han saae ogsaa bedrøvet og mismodig ud. Hertuginde syntes derimod at have forhyget sig. Benito Romero bivaanede i en glimrende Dragt Højtideligheden som Vidne og underskrev Vielsesacten.

Da Toget igjen førte gjennem Gaderne, hørte man langt borte et Jubelskrig; Dronning Louise kom fjørende, og Folket modtog hende med et: viva la Francesita! Don Pablo bleguede, støttede sig paa Benito Romeros Arm, og hans Øjne vendte sig i Fortviølelse fra Hertuginde.

„Don Pablo,“ sagde Maleren, idet han pegede paa Baabenet med Hertugkronen paa Bogudøren, „De er Grand af Spanien.“

Ende.

Slangedands.

I alle Lande gives der en Klasse Mennesker, som leve af Andres Vetroenhed og Nysgjerrighed. I Indien gives der blandt andre ogsaa mange Personer, der lade Slanger dansse efter Tonerne af en Slags Fløjte. Disse Slanger ere Cobras de Capello, meget giftige og udmærke sig fremfor alle andre ved deres store Forkjærlighed for Musik. Kjender man det Sted, hvor en saadan Slange har skjult sig, kan man ved Musik sikkert fange den.

De Hinduer, der lade Slangerne dansse, fange dem ogsaa. Et Exempel derpaa fortæller en uhere Rejsende.

Under Middagsmaaltidet fortalte en Tjener, at en stor Cobra de Capello var bleven seet i Kælderen. Strax sendte man Bud efter en Slangefanger, og da denne kom, gif hele Selskabet ned i Kælderen. Malabaren satte sig paa Hælene og begyndte at spille paa et Instrument, der lignede en Flageolet, men havde noget Skingrende ved sig, ligesom en Sætte-

pibe. Neppe var et Minut forløbet, før en omtrent tre Fod lang Cobra de Capello kom frem under et Tæppe, rejste sig op i ringe Afstand fra Manden og bevægede sig med den øverste Deel af Legemet frem og tilbage. Da alle havde seet dette, gav man Malabaren et Tegn, og denne greb nu Dyret ved Spidsen af Halsen og bragte det hurtigt i en beredtstaaende tour Kurv.

(Sluttes.)

J. S. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Hofbager J. Albrecht.
 Bøxellerer D. Green.
 Bøxelmægler L. Schneider.
 Urtekræmmer Emil Hansen.
 Tømrer J. N. Larsen.
 Skibsbygger J. E. E. Jensen.
 Balletdandser L. Th. Smith.
 Strædermester E. Andersen.
 Translatør Th. P. B. Bergensen.

Selskabets Bogholderkontor Bøstergade 23, St.

aabent hver Søndag Kl. 8 $\frac{1}{2}$ —10 $\frac{1}{2}$ Form.

Selskabets Kassererkontor, Nørregade 45, 2den Sal tilhøre.

aabent hver Søndag fra Kl. 9 $\frac{1}{2}$ —11 Form.

Administrationen.

Borger-Bennen.

Fem og halvfemstindstyvende Aargang.

N°. 15.

Lørdagen den 14de April 1888.

Udgivet af Understøttelseselskabet.

Galbergs Bogtrykkeri Wallendorfsgade 5, Kjøbenhavn.

Slangedands.

(Sluttet.)

Før en fangen Cobra de Capello kan tages med til dem, som man lader offentlig dandse, maa man først berøbe den dens Gifttænder. Man slipper den fri paa Jorden og opirrer den ved, at man slaaer den med et Stykke rødt Løj, indtil den rasende falder over det og bider saa heftigt deri, at man dermed kan rive dets Tænder ud. Derpaa bliver den igjen bragt i Kurven.

Den, der lader Slangerne offentlig see, stiller disse Kurve i en Halvkreds om sig og lader den ene Slange efter den anden komme frem. Ved Tønerne af Instrumentet rejser Slangen sig op; en Tre-diedeel af dens Legeme støtter sig paa Jorden, den øvrige oprejste Deel bevæger sig frem og tilbage. Tilfids holder Manden Instrumentet hen til Slangen, der kjærtguende lægger sit Hoved paa det.

Ende.

Paschaen i Damaskus.

En tyrkisk Anekdote.

I intet andet Land gives der saa mange Exempler paa, at Mennesker paa engang have svunget sig op fra den ringeste Stand til den højeste Magt og Storhed, som i Ottomanernes, da dette Folks Sæder og Skikke i saa høj Grad begunstige de pludselige Omskiftelser af Lykken og derfor ere de højere Hofcharger der ofte besatte med dristige og snu Eventyrere, frigivne Slaver og Mennesker af den laveste Bøvel. Blandt alle lignende Exempler i den tyrkiske Historie er intet saa paafaldende som Udnævnelser af Pascha Muhamed el Adme til Statholder i Damaskus.

Muhamed og Murad vare Søner af en meget rig Kjøbmand i Constantinopel, men som tidlig, medens hans Børn endnu vare i Unglingsalderen, blev greben af Dødens Fjernarme, hvorved de begge kom i Besiddelse af en betydelig Formue. Murad, der var traadt i sin Faders Fodspor, bragte sin Arv ved Flid og Paapassenhed til det Dobbelte, medens Muhamed der-

imod forødté sin paa en højst letfindig Maade, idet han, omgivet af en Skare Vediggængere og Smigrere, hengav sig til de største Udføvelser. Det var altsaa ikke saa forunderligt, at Udgifterne ved en saa uordentlig Leveviis i eet Aar opslugte Muhameds Formue, hvorefter, som sædvanligt, alle hans Venner forlode ham; thi man har i Reglen blot Venner, naar det gaaer En godt; men forandrer Lykken sig, staa vi kun altfor snart forladte. Saaledes gif det vor Muhamed; selv hans egen Broder, Murad, luffede under det Paaskud, at Muhamed ikke havde taget Hensyn til hans Advarslér, Døren for ham og erklærede, at han aldrig mere vilde see ham.

Skjøndt en saadan Skjæbne just ikke er usædvanlig hos en Ødeland, gjorde dog hans Venners Opførsel og især hans Broders Haardhertethed et forbittret Indtryk paa den Ulykkelige ellers saa godmodige Hjerte. Da han imidlertid var i Besiddelse af en umaadelig Sjælsstyrke, tabte han ikke Modet, men besluttede med mandig Standhaftighed at bære Skjæbnens selvforshyldte Slag, og da han ikke for Djæbliffet kunde finde noget Middel til sit Ophold, søgte han idetmindste at friste Livet ved Almisser, som han fik af de Troende, der ilede til Moscheen for at bede, opfyldt af det trøstelige Haab, at den tabte Lykkes Sol engang igjen vilde smile til ham.

Tilfældet vilde, at Sultanen netop paa denne Tid begav sig til en af Residentsstadens Hovedmoscheer,

for at holde sin Andagt der, ved hvilken Lejlighed de højeste Statsembedsmænd i deres mest prunkende Klæder ledsagede ham; ved Siden af ham gik ærefrygtsfuldt to Hofmænd med fyldte Pengeposer, af hvilke den velgjørende Storherre efter en prøjelig Religionsstift egenhændig udstrøede Guld- og Sølvpenge. Ethvert Guldstykke var viklet i en lille Papirstut, men hist og her fandtes der dog ogsaa smaa runde Glasstykker istedetfor det ædle Metal. I det sidste Tilfælde indeholdt Papiret dog en nyttig Lærdom eller et Sprog, forfattet og egenhændig skrevet af Sultanen selv. Disse smaa Bers bestod for det meste i Fattigdommens Roes og i vittige Udfald mod de overmodige Rige. Men man kan være sikker paa, at den Folkemængde, som fulgte efter Herskeren, greb langt begjærligere efter det ædle Metal, end efter Glaslærdommene.

Muhamed havde ogsaa blandet sig imellem disse. Opmærksomt iagttog han enhver af Sultanens Bevægelser, og da denne greb i Posen og lod det forventede Guld og Sølv regne ned over Mængden, greb han ogsaa med Begjærlighed et sammenrullet Stykke Papir, men som han dog ikke aabnede, før han befandt sig alene i stille Tensomhed. — Men hvilken smertelig Følelse skar ham ikke i Hjertet, da han istedetfor det forventede Guld kun fandt et rundt Stykke Glas. Allerede vilde han knuse det mod en Steen, da endnu

i rette Tid det af Sultanen skrevne Sprog faldt ham i Øjnene. Det lød saaledes

„Dygtighed og Mod har allerede banet mange Veje til Udmærkelse.“

Muhamed smilede; derpaa læste han endnu engang det lille Sprog, glemte dernæst, efterat han havde taget en fast Beslutning, Papiret tilligemed det lille Stykke Glas forsigtigt i sin Turban og ilede afsted med sikke Skridt, vel vidende, hvad han havde at gjøre.

I Constantinopel gives der Kjøbmænd, som besfatte sig med at udleje forskjellige Paaklædninger, fra de kostbareste, af Diamanter straalende Klæder lige ned til Dervischens beskedne Dragt. Saadanne Magaziner findes i Tyrkiet netop fordi mange, der pludselig komme fra den dybeste Armod til de højeste Værdigheder, strax behøve Klæder overensstemmende med deres Stand. Af denne Grund pleje disse Kjøbmænd ogsaa foruden Klæder at forshne disse Lykkes Børn med Heste, Tjenere, Livvagt og lignende Tilbehør, Gjenstande, som de udleje ugeviis for en bestemt Sum.

Til en af disse Kjøbmænd begav Muhamed sig nu, og da han havde et værdigt Udseende og indtagende Ansigtstræk, lykkedes det ham ogsaa at formaa Manden til at overlade ham en pragtfuld Klædning, smukke Heste og en rigklædt Livvagt, og saaledes var han i Løbet af en Time fra en fattig Betler for-

vandlet til en anseet Pascha med et imponerende Ydre, der tildrog sig Folkets Beundring.

Den nybagte Pascha havde forpligtet sig til inden otte Dage at betale sit kostbare Udstyr. Han havde rigtignok ingen Penge, men et saa meget mere opfindelsesrigt Hoved, til hvilket der med den prægtige Turban syntes at være strømmet endnu engang saa megen Forstand. Han galopperede derpaa med sine Drabanter hen til sin Broders Huus, og efterat være redet ind i Gaarden, sendte han en af sine Tjenere op til ham med den Befaling, at Muhamed vilde tale med ham. Murad vilde allerede sende Tjeneren tilbage med et uvelkomment Svar, da han netop i rette Tid saae ned i Gaarden og fik Dje paa sin Broder, som holdt der i en Paschas fulde Pragt. Hurtigt ilede han over sit Huses Dørtrin for venligt at modtage Broderen.

„Murad“, sagde Muhamed til sin Broder, uden at stige af Hesten, „Sultanen, vor Herster, har udnævnt mig til Pascha i Damaskus. Men for behørigt at indrette mig i min nye Stilling, behøver jeg en stor Sum Penge. Laan mig dem, Broder, og jeg vil, som det sømmer sig en Broder og Pascha, med Tak betale Dig alt tilbage.“

„Herren formere vor allernaadigste Herres Hæder,“ svarede den henrykte Broder med funklende Øjne. „I Dig hæver Forsynet vor Familie til en aldrig anet Storhed. Allahs Beje ere vidunderlige, hans Naades

Brønd umaalelig for os. Ja, Muhamed, gjerne giver jeg Dig fra nu af min hele Formue; tag deraf saa meget Du vil. O, gid Allah ogsaa for Fremtiden følge Dig."

(Fortsættes.)
J. S. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Boghandler E. Bergmann.
Maskinmester S. Johansen.
Karethmagerboend S. E. Ottesen.
Karethmager J. A. Madsen.
— L. Henriksen.
Fuldmægtig L. Th. Franck.

Selskabets Bogholderkontor
er lukket Tirsdag den 17de ds.
Fra Onsdag den 18de ds. er det paa
Vestergade 23, 2den Sal,
aaent hver Søndag Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,
Nørregade 45, 2den Sal tilhøre
aaent hver Søndag fra Kl. 9¹/₂—11 Form.

A d m i n i s t r a t i o n e n .

Borger-Tidningen.

Fem og halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 16.

Lørdagen den 21de April 1883.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Salbergs Bogtrykkeri Ballekendorfs-gade 5, Kjøbenhavn.

Paschaen i Damaskus.

En tyrkisk Anekdote.

(Fortfat.)

Endnu samme Nat beredte Muhamed sig til sin Afrejse. Han forsynede sig med en Livvagt paa 50 Mand og optog blandt dem, der ledsagede ham, ogsaa nogle tatariske Courerer. Den følgende Dag sendte han sin Skatmester til Broderen for at modtage 20,000 Ducater, med hvilke han betalte Alt hvad han skyldte, satte over Bosphorus og begav sig paa den lige Vej til Damaskus.

Muhamed var ingen simpel Bedrager. Han havde beregnet Alt paa det nøjagtigste. Hans Paaflødning, hans imponerende Stikkelse, hans ædle Holdning maatte i et Land, hvor flige pludselige Ophøjelser høre til Dagens Orden, overtøde Enhver og fornemmelig hans Ledfagere om, at han virkelig af Sultanen var bleven udnævnt til Pascha i Damaskus.

I Begyndelsen rejste han, for at undgaa al Opsigt, ganske i Stilhed; men jo mere han fjærmede sig fra Stambul og nærmede sig sin Provindses Grændser, desto mere lod han sin Ophøjelse bekendtgjøre, og i de Stæder, gjennem hvilke hans Vej førte ham, uddede passende Foræring. Overalt blev han modtaget med den ham tilkommende Værfrygt og overøst med Gjenforæring. Da man endelig kun var tre Dages Rejse fra Damaskus, lod han holde og opslaa Telte. Derpaa dicterede han sin Sriver Breve til de mest ansete Emirer i Damaskus, hvem han underrettede om, at Storvezieren, som Følge af en Utrofskab, var falden i Unaade hos Sultanen og bleven halshugget, at samme Straf ventede hans Søn, Paschaen i Damaskus, som Faderens Medskyldige, og at han, nemlig Muhamed, som nyudnævnt Statholder, kom for at fuldbyrde Sultanens Dom og befalede Emirerne at gribe Forbryderen og sætte ham i streng Forvaring til hans Ankomst.

Men før han sendte disse Breve bort, sendte han et hurtigt og sikkert Bud til Statholderen i Damaskus,

for i al Hemmelighed at underrette ham om, at hans Fader var bleven halshugget og at samme Skjæbne ogsaa vilde blive ham tildeel ved den nye Pascha, som nu nærmede sig. Følgen af denne rigtigtberegne-
de Meddelelse var, at den stائفels Statholder, der forøvrigt just ikke kunde glæde sig ved Folkets Kjærlighed, i den Tanke at Døden virkelig truede ham, lod Alt, endog sine Skatte og sit Harem i Stikken og søgte Frelse i den hurtigste Flugt.

Etterat Emirerne havde modtaget Brevene, forsamlede de sig strax og holdt Raad om hvilke Midler man skulde gribe til, for at kunne udføre de Befalinger, de havde faaet. Men medens de endnu raadslag derom, kom allerede det andet Bud med en Skrivelse af samme Indhold, derpaa et tredie og fjerde, alle med meget strenge Befalinger. Grebne af Frygt for at Opfattelse og Modstand kunde bringe dem i Fare, forsamlede Emirerne hurtigt deres Tilhængere, for ifølge Befaling at tage den gamle Pascha tilfange og modtage den nye med sømmelig Vrefrygt. Den forsamlede Skare ilede ufortøvet ind i den affatte Statholders Palads, besatte alle Udgange og gjennemsøgte, da de ikke fandt nogen Modstand, enhver Krog paa det omhyggeligste, men forgjæves; den Søgte var intetintetsteds at finde.

Det forbittrede Folk dadlede højt Emirernes Skjædesløshed, en Opstand vilde uden tvivl være udbrudt og have haft en almiudelig Plyndring tilfølge,

dersom ikke netop i det samme Djeblik høje Jubelraab hørtes fra Damaskus Beboere, der fra den modsatte Side hilste den nye Paschas Ankomst.

Man saa den nye Hersker, der, omgivet af et pragtfuldt Følge, lod kaste Guld og Sølv til alle Sider blandt Folket.

Efterat han var kommen til Statholderens Palads og staaet af Hesten der, var hans første Ord henvendt til Emirerne.

„Hvor er den Skyldige?“ sagde han med gjennemborende Blik.

Denne strenge, befalende Tone gjorde alle forvirrede, saa at der en kort Tid herskede en fuldstændig Taushed.

„Deres Højhed,“ sagde endelig en af Emirerne, „Deres Højhed maa naadigst tilgive os. Sandshulig har den Domsældte faaet hemmelige Privatefterretninger fra Constantinopel og er derfor løbet bort; thi han var ikke at finde, da vi besatte hans Palads.“

„Han er altsaa flygtet?“ raabte den forbittede Muhamed med en tordrende Stemme til de forfærdede Emirer. „Uslinge, viid at mine Befalinger er fra Sultanen, vor allernaadigste Herre. Bort fra mit Nafvu. Om kort Tid skulle I erholde den Straf, som rammer Enhver, der, ligesom I, ikke opfylder Storherrens Befalinger.“

Denne Trudsel udbredte Skæk og Forsærdelse blandt Emirerne. Den nye Pascha havde allerede ved

sin Gavnildhed vundet Folkemængden for sig og der var sølgelig ikke at tænke paa nogen Modstand. Muhamed lod derefter de Bekymrede enkeltviis kalde til sig, modtog dem meget naadigt, gav dem Foræringer af sin Forgængers Skatte og lod dem gaa hjem igjen. Paa denne Maade forvandlede Frygten til almindelig Glæde. Men den nye Herskers energiske Optræden havde tillige den Fordeel til Følge, at de forfærdede Emirer ikke fordristede sig til at forlange, at Paschaen, som sædvanligt, skulde forevise de højere Statsembedsmænd Sultanens Firman, ved hvilket han blev udnævnt til Pascha, tilfredse med, at deres Efterladenhed med Hensyn til at tage Paschaen tilfange var bleven uden Straf.

Imidlertid begyndte Muhamed, der virkelig var i Besiddelse af en god Forstand, sit Embede dermed, at han lattede Folkets Byrder, affskaffede de Misbrug, der havde indsnæget sig i hans Forgængeres Tid, gav udmærkede Love og tog Kunst og Agerdyrkning under sin særdeles Beskyttelse. Efterat han paa denne Maade havde erhvervet de sig Højerestaændes Velvillie, vandt han Folkets Kjærlighed ved stor Gavnildhed til de Fattige, hvortil han ogsaa benyttede sin Forgængers Skatte. Han viste sig meget højmodig mod den fordrevne Statholders Familie, og de dygtigste Emirer, der havde staaet under hans Befaling, overøste han med Hæder og Velgjerninger.

Paa den Tid, da dette fandt Sted, var Forbin-

delsen mellem Residentsstaden og Provindsen ikke stadi-
 digt bleven vedligeholdt, og saaledes var der hængaaet
 en lang Tid, før Sultanen fik Efterretning om de
 overordentlige Begivenheder i Damaskus. Sandheden
 kom først for Dagen ved den fordrevne Pascha, der
 var flygtet fra Damaskus gjennem Orkenen til Bag-
 dad. Da han ikke kunde finde noget Middel til Livets
 Ophold, var han i Begyndelsen nødt til at betle
 udenfor Moskeen, men senere tog han Tjeneste hos en
 Postejbager, hvor han viselig skjulte sit Navn og sin
 tidligere Værdighed, af Frygt for at den Straf, der
 svævede over hans Hoved, ogsaa skulde ramme ham
 her.

Tyrken er vant til uventet Omskiftelse af Lykken.
 Den pludselige Ophøjelse saavel som det hurtige Fald
 fra Herrens Top taaler han med et roligt Sind, og
 saaledes tilbragte ogsaa den forhenværende Statholder,
 findende sig i sin haarde Skjæbnes Nødvendighed, flere
 Maaneder taalmodig i sin ringe Stilling, uden at
 have Mod til blot at nævne sin Faders, Storvezirens,
 Navn eller at vise sig paa offentlige Pladse, af Frygt
 for at man skulde kjende ham. Smidlertid hændte
 det sig dog, at en af Portens Embedsmænd, der tid-
 ligere havde opholdt sig i Damaskus, saae ham hos
 Postejbageren og idet han øjeblikkelig kjendte ham, med
 Forundring sagde til ham:

„Hvorledes kommer Deres Højhed til denne For-

klædning? Jeg haaber dog, at jeg taler med Paschaen i Damaskus? Ikke sandt?"

„De fejler, Herre,“ svarede den forfærdede Mand, øjensynlig forvirret; „jeg er en fattig Haandværker, en Postejbagersvend i dette Hus.“

„Hvortil denne Forstillelse?“ sagde Embedsmanden. „Jeg kjender Dem altfor nøje, thi De er jo en Søn af Storveziren, min allernaadigste Herre. Hvad vilde Deres Fader sige, naar han saae Dem saaledes forvandlet! Store Gud!“

„I Allahs Navn,“ hviskede Expaschaen ham i Øret. „Har De været min Faders Ven, saa besværges jeg Dem ved hans dyrebare Levninger, at De ikke forraader mig.“

„Levninger?“ sagde den forbausede Embedsmand. „Deres Fader lever jo; jeg fik endnu i Gaar en Skrivelse fra hans Haand.“

Deres videre Samtale opklarede fuldkommen det Hele. Storvezirens Søn, der var bleven meget glad, begav sig hurtigt til Embedsmandens Bolig, for at iføre sig andre Klæder. Da det havde viist sig, at det stammeligste Forræderi havde fundet Sted her, besluttede de uden Ophold at rejse til Constantinopel og søge om Retfærdighed hos Sultanen selv.

Storveziren, til hvem man naturligtviis først henvendte sig, kunde ikke begribe denne Sag, efterat han havde erfaret Sønnens Ulykke af dennes egen Mund, og selv Sultanen vilde ikke tro det, da den ulykkelige

Fordrevne i en Audience, han havde udbedt sig, forklarede ham det Hele. Men dog svor han højt og helligt, strax at standse dette Misbrug, at lade den Uforskammede føle hele Tyngden af sin Brede, og sendte øjeblikkelig en Kandjchi Baschi og 400 Janitscharer til Damaskus med den Befaling, strax at bringe Forbryderen til Constantinopel.

(Sluttes.)

J. H. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Selskabets Bogholderkontor

Veiergade 23, 2den Sal,

aabent hver Søndag Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Nørregade 45, 2den Sal tilhøre

aabent hver Søndag fra Kl. 9¹/₂—11 Form.

A d m i n i s t r a t i o n e n .

Borger-Bennen.

Fem og halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 17.

Lørdagen den 28de April 1883.

Udgivet af Understøttelsesselskabet.

Salbergs Bogtrykkeri Walkendorfsgade 5, Kjøbenhavn.

Paschaen i Damaskus.

En tyrkisk Anekdote.

(Sluttet.)

De otte Maaneder, i hvilke Muhamed havde udført Statholderens Forretninger i Damaskus, havde været meget velgjørende for denne Provindses Beboere, der i ham fandt en sand Fader, og det var at forudsee, at man ugjerne vilde miste ham. Da nu Sultanens Officeer var kommen og havde overrækket ham hans Herres Brev, kysede Muhamed Skrivelsen i største Ydmyghed, trykkede den som Tegn paa sin fuld-

komne Underkastelse til sin Pande og bad kun om faa Timers Opsættelse, for at berede sig til Rejsen. Imidlertid kaldte han Emirerne til sig, gjorde dem bekendt med at han blev kaldt bort og tog en hjertelig Afsked med dem. Men neppe havde han midt imellem Janitscharerne forladt Staden, før samtlige Emirer tilligemed de fornemste Beboere i Staden rettede et Bønnskrift til Sultanen, hvori de bad ham om ikke at paatvinge dem nogen anden Pascha. Dette Brev blev overgivet til en Hurtigløber, der i fire Dage skulde bringe det til Constantinopel. Da mange imidlertid ikke fandt Skrivelsen kraftig nok, blev strax efter en anden udfærdiget, i hvilken de Fortjenester, som Muhamed havde erhvervet sig af Provindsen, udførligt bleve anførte og som tydeligt nok tilkjendegav, at de ikke frivilligt vare tiljinds at modtage nogen anden Pascha end Muhamed.

Imidlertid var Muhamed indtruffet i Constantinopel, hvor han blev ført frem for Sultanen.

„I Allahs Navn tal, hvem er Du,“ spurgte Storherren med en streng Mine, „siden Du saa lidet frygter Din Herres Brede.“

„En af Eders Paschaer, høje Herre,“ svarede Muhamed med Drefrygt, men uden Skjelven.

„Bed Prophetens Skæg, hvem har udnævnt Dig til min Pascha, og hvem har underskrevet Din Bestalling, usle Bedrager?“ raabte Sultanen, hvis Brede tiltog.

„Deres Højhed, de Troendes Behersker,“ svarede han med Bestemthed.

„Det er for meget,“ raabte Sultanen i højeste Grad forbittret. „Naa, saa fremviis den da, affhyelige Skurf, eller jeg lader Dig øjeblikkelig strangulere.“

„Her er det, Herre,“ svarede Muhamed og fremtog . . . et lille Stykke Papir, i hvilket det bekjendte Stykke Glas var indviklet, og lagde det ærefrygtsfuldt for Hersterens Fødder.

Utaalmodigt greb denne efter Papiret og stirrede med prøvende Øjne paa den Skrift, som fandtes derpaa og som han erkjendte at være sin egen. Derpaa stod han længe taus, hensunken i dybe Tanker, medens Storveziren, der stod ved hans Side, ventede paa det nære Udbrud af hans Brede, og Muhamed, haabende paa Tilgivelse, i ædel Beskedenhed bøjede sit Kne for Padiſchahen.

I dette kritiske Øjeblik kom Brevene fra Damaskus og bleve som overordentlig vigtige strax leverede til Storherren. Efterat han nøje havde gjenlæst dem og rigeligt overvejet, hvad han skulde gjøre, sagde han:

„Storvezir, Allah er barmhjertig. Dersom jeg vilde straffe dette Menneſke, vilde jeg fremkalde stor Utilfredshed, ja Oprør i mit Rige. Derfor vil jeg hellere anvise Din Søn en anden Provinds. Men Dig, Muhamed, udnævner jeg nu selv til Pascha i Damaskus. Glem imidlertid ikke, at idet Du ved

Kist og Beregning har erhvervet Dig denne Bærdighed, har jeg tilgivet Dig og stadfæstet Dig i Dit Embede, fordi Du er i Besiddelse af en udmærket Forstand og har viist mit Folk, at Du har et godt Hjerte. Gaa."

„Befignet være vor Herre og Sultans Barmhertighed," raabte den glade Muhamed, bukkede sig endnu engang i dyb Ydmyghed for Herstere og forlod Paladset under Mængdens Jubelraab.

Og Muhamed regjerede endnu i 25 Aar med meget Held og stor Viisdom i Damaskus.

Ende.

J. H. Halvorsen

In meget gammel Historie,

af W. Besand og J. Ried.

Jeg har stedsse været af den Mening, at den Maade, paa hvilken hin Verdens Aander behandles af dem, som endnu vandre i Kjød og Blod, er vor saa meget berømte Civilisation aldeles uværdig. Med en virkelig latterlig Forfærdelse bliver en Klasse af Væsenener betragtet, hvis Opførsel er hævet over enhver Dadel, idet de aldrig have begaaet nogen Forbrydelse eller forfulgt egenkjerlige Øjemed og ved deres sjældne og for det meste høist discrete Fremtræden ene og alene have fulgt Nødvendighedens Trang eller Ønsket om at opnaa visse bestemte Øjemed. Hvad Ondt gjør dog den Aand Dig, som i en reen Sigdragt, — den Staffel har jo intet Andet at tage paa — staaer foran Din Seng og vrider sine Hænder? Og dog kryber Du forfærdet sammen ved at bemærke den, trækker Sengen tæppet over Hovedet og forbliver i denne jammerlige Stilling, nær ved at kvæles, indtil Morgenens grjer. Der gives jo nok Aander, der slæbe med Kjæder, og andre, der ringe med Klokker og gjøre ellers Spektakler, dog dette vidner alene om en slet Opdragelse, men paa ingen Maade om Ondskab. Man er ellers ikke

bange for et Menneske, som er uvidende om Etiketten hvorfor skal man da være bange for en Mand? Mange af dem ere jo nok saa humoristiske, at de uventet komme frem af mørke Kroge eller, naar man mindst venter det, træde frem bag ved et Træ eller en Buss, men gives der ikke mange Spøgefugle i Kjød og Blod, og dem ere vi dog slet ikke bange for. Hvilken Forstyrrelse ogsaa Manderne kunne gjøre, saa har man dog aldrig hørt, at nogen af dem har viist sig i forsætlig ond Hensigt, tværtimod ere de i Grunden ganske uskadelige Væsener, der kun ville vise Menneskene Belivlie. Have disse Mander i de senere Tider holdt sig mere tilbage, saa er dette kun en Følge af den Uafnemmelighed, som de have erfaret overalt, og de ere smertelig berørte af den saarende Mistanke, Uvillie og Skræk, de fremkalde, hvorfor de have trukket sig tilbage i deres Smuthuller og sjelden lade sig see. Deres Fremtræden i de senere Aar har næsten altid været ganske tilfældig, som naar de ved Midnatstid ere komne frem for at nyde den friske Luft og faae nogen Udspredelse. Allerede meget tidlig i Livet foretog jeg mig at besejre de Fordomme, der traadte hindrende i Vejen for Omgang med disse Væsener uden Legeme, jeg længtes efter Selskab med Mander og efter at underholde mig med dem, som engang havde været til, hvorfor jeg begyndte at læse Alt, hvad jeg kunde faae angaaende denne Gjenstand, men desværre uden at kunne finde nogen dybere og begrundet Oplosning paa Gaaden. Cornelius, Hareppa

og Albertus Magnus kunne have været Guldmagere, men de have ikke efterladt nogen Nøgle til deres Hemmeligheder, medens de Spøgelsehistorier, som man sædvanlig fortalte mig, enten vare grove Overdrivelser eller dumme Opfindelser. Jeg overværede mange af saakaldte Medier afholdte Møder, for kun at komme til Kundskab, om Bankningen virkelig hidrørte fra Aander, og kom til Overbevisning om, at disse, hvis Bankningen udgik fra dem, maatte være udannede, pøbelagtige Aander af den laveste Selskabskreds, som aldeles Intet havde at meddele. Jeg prøvede det derpaa med Huse, hvor det skulde spøge, hvad jeg havde hørt af Forskjellige, og tilbød mig at sove i de mistænkte Værelser, for at spørge Aanderne selv om deres Hemmeligheder, men den eneste Gang, hvor man ikke behandlede mig som en maskeret Gæst, og tillod mig at sove i Huset, saae og hørte jeg ikke det Ringeste. Da kom Tilfældet mig tilhjælp paa følgende Maade: For et halvt Aar siden fremkom der en Vacance i vor lille selskabelige Spille- og Rygekreds der ved, at min Ven, Philibert Jones, uventet giftede sig. Jeg havde intet at indvende imod hans Kone, som med de Undigheder, Forsynet havde skjænket hende, forenede den sjældne Gave hos ugifte Skjønne at være høflig imod sin Mand's gamle Venner, og det Første, hun gjorde, efter at have indrettet sig i sit nye Hjem, var at indbyde mig til at tilbringe en Aften hos dem. De boede i et gammeldags Huus, der sandsynligviis stammede

fra Dronning Annas Tid og var bygget af røde Teglsteen samt omgivet af en ligeledes gammel dags Have, der var indhegnet af en høj rød, Teglstensmuur. Huset var egentlig meget for stort for et ungt Egtepar, men derimod særdeles vel skikket for et hvilket som helst interessant Tilfælde og var beliggende i Nærheden af London.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Selskabets Bogholderkontor

Vestergade 23, 2den Sal,

aabent hver Søndag Kl. 8 $\frac{1}{2}$ —10 $\frac{1}{2}$ Form

Selskabets Kassererkontor,

Nørregade 45, 2den Sal tilhøre

aabent hver Søndag fra Kl. 9 $\frac{1}{2}$ —11 Form.

A d m i n i s t r a t i o n e n .

Borger-Bennen.

Fem og halvfemsfindstyvende Aargang.

N°. 18.

Tordagen den 5te Maj 1883.

Udgivet af Understøttelseselskabet.

Galbergs Bogtrykkeri Walkendorfsgade 5, Kjøbenhavn.

En meget gammel Historie,

af W. Besand og J. Riib.

(Fortsat.)

Da Jones førte mig omkring i Huset, sagde han, jeg fik dette Huns billigere end sædvanlig, fordi Folk her omkring sige, at det spøger her. Vi have ikke mærket Noget dertil, siden vi flyttede herind, sagde den unge Kone. Maaskee, svarede jeg, spøger her de lykkelige Egtefællers Aander. Fru Jones lagde sin Arm i sin Egtefælles, imedens jeg sagde: „Seg onfter

mange Gange, at jeg var gift, men Duftet gaaer over, naar jeg tænker paa, hvor hæslig jeg er!" Efter Middagsbordet — og der er noget særdeles Behageligt ved et Middagsfjelskab af tre Personer, naar hver af disse stræber at være behagelig — lode vi Deserten bringe ned i Haven og nøde der den smukke Juli Aften, medens den milde Dæmring og Blomsternes søde Duft udgjød sig omkring os. Jeg veed ikke, hvorledes det gik til, at vi begyndte at tale om Gjengangere, men jeg fandt, at denne vigtige Sag var aldeles ubekjendt for Fru Jones, og at de Erfaringer, som jeg havde samlet ved egne Forskninger, vare hende aldeles nye. Aftenen gik hen, og Kloffen slog elleve. „Nu," sagde Jones, „have vi længe nok opholdt os imellem Spøggelser, nu er det Tid at vende tilbage til Kød og Blod; er Du ikke saa god, kjære Lucie, at give os lidt Aftensmad?" — Aftensmaden blev besørget, vi drak og røg og pasfiarede, og Kloffen var halv et, da Jones førte mig op paa mit Værelse. „Du er første Gæst hos os, og jeg haaber, Du imorgen tidlig giver os en behagelig Efterretning om Din Nattero," og dermed ønskede han mig leende Godnat. Imedens jeg klædte mig af, besaae jeg Værelset, som paa ingen Maade havde noget Mærkværdigt ved sig; det var lunt som alle de andre Værelser i Huset, havde panelede Vægge og var som en Følge deraf temmelig mørkt; to Vinduer, der vendte ud mod Haven, gav det Lys.

Da jeg lagde mig i Sengen, kunde jeg ikke Andet end tænke ved mig selv, at her var særdeles god Lejlighed til at see Spøgelse: et gammelt Huus, som i flere Aar havde staaet ledigt, et nygift Egtepar, der tiltrods for de løbende Rygter havde lejet Huset, og et Værelse, som første Gang husede en Gæst; dog tvivlede jeg paa, at noget Spøgelse vilde benytte Lejligheden og besøge mig; jeg sukede dybt og sov ind. —

Hvor længe jeg kan have sovet, veed jeg ikke, maaskee kun en halv Time; jeg vaagnede ved Følelsen af et blødt, men koldt Tryk paa min højre Haand, som hang udenfor Sengen, ligesom for at indbyde til en saadan Fortrolighed. Førend Trykket var ophørt, var jeg strax færdig med den Slutning, at det fremkom paa en overnaturlig Maade, og jeg vovede i den første Overraskelse ikke at aabne Djuene af Frygt for at finde mig skuffet, maaskee var det kun en Hund eller Kat, men dog kunde ingen Hund eller Kat omfatte min Haand. Jeg rørte mig ikke, Trykket vedblev, og til min store Glæde følte jeg ganske nøje Fingrenes Tryk, samt at disse var lange, smalle og, tør jeg bruge Udtrykket, skyggeagtige Fingre; jeg aabnede Djuene og saae for første Gang i mit Liv et Spøgelse. Det tilhørte det smukke Kjøn og var en ung Dame paa omtrent fem og tyve Aar; et svært, blondt Haar bølgede ned over hendes blottede Skuldre og Ryg, et bekymret Udtryk hvilede paa hendes Ansigt, hendes ikke ganske, men tilbøielig gennemsigtige Skikkelse var

indhyllt i en hvid Klædning, som dog ikke var lang nok til at skjule hendes nydelige, ligesom Armene nøgne Fødder. Bærelset, som forinden hendes Komme var fuldkomment mørkt, behøvede intet Lys, for at det Overnaturlige kunde sees, og en mild Glands udgik fra hende over hele Bærelset og over Sengen. Jeg stammer mig ikke ved at tilstaae, at jeg i nogle Djeblikke følte en daarlig Skræk, som Mennesker almindeligviis fornemme ved Besøg af Væsener fra hiin Verden. Den første Tilskyndelse, som jeg følte, men modstod, var at trække min Haand tilbage og skjule mit Hoved under Sengetæppet; den næste, som jeg ligeledes undertrykte, var at fare op og stirre paa hende. Jeg bemærker her, at det er ganske tjenligt at gaae denne første Ghysen igjennem, og at der hører lang Øvelse til, forinden man er istand til ikke alene uden Frygt, men med bestemt Fornøjelse at kunne omgaaes med Aander. For at vinde dette Herredømme over sig selv, maa man fuldstændig tilegne sig to Tanker: først, at en Aand aldrig vil gjøre os noget Ondt, og dernæst, at den ikke kunde det, om den ogsaa vilde. Min Erfaring har idetmindste lært mig dette. Jeg blev altsaa liggende med halvt aabne Øjne, idet jeg lod, som om jeg sov, men betragtede dog Skikkelsen, hun trykkede atter og atter min Haand, men jeg rørte mig ikke, hun stampede da med sin lille Fod af Uergrelse over sin spildte Møje, slap min Haand og begyndte at gaae op og ned i Bærelset; da rejste jeg

mig sagte op, medens hun vendte Ryggen til mig, og da hun igjen vendte sig, mødtes vore Øjne, og hun udstødte et let Glædesffrig. „Naa, endelig er De vaagen,“ sagde hun med en sød, blid Stemme, som var den yndigste, jeg nogensinde har hørt. „Jeg har“ svarede jeg halvt hvidskende, „allerede nogen Tid været vaagen, allerede siden De beghindte at trykke min Haand, hvilket beredede mig en saa behagelig Følelse, at jeg vovede at prøve deres Taalmodighed en lille Smule. Før jeg tillade mig det Spørgsmaal, hvem er De?“ „Før jeg sige Dem det?“ spurgte hun mig paa sin Side. Jeg blev lidt mere dristig, og sagde: „Med Hensyn til, at De er her, har forstyrret mig i min Nattero og vel næppe er kommen herhen uden nogen Grund, klinger Deres Spørgsmaal lidt underligt.“ — „Ganste rigtigt,“ svarede hun smilende, „jeg mener ogsaa kun dermed, om De ikke er bange for mig?“ — „Nu slet ikke mere; i første Øjeblik var jeg det rigtignok.“ — „O, hvor herligt, De er det første Menneske, som ikke er bange for at tale med mig, siden jeg — siden“ — „Jeg forstaaer Dem, lad os, for at undgaae en ubehagelig Forklaring, sige: siden dengang.“ — „Tak skal De have, altsaa siden dengang, og selv dengang syntes Mændene at være bange for mig paa Grund af mine beaux yeux, var det ikke latterligt?“

Dette sagde hun med en Straale fra disse beaux yeux. „Aldeles ikke, det begriber jeg fuldkommen Er De — Er det allerede længe siden dengang?“ — „De

forudsætter, at jeg er bleven gammel, og at min Skjønhed er tabt? Tidligere vare Mændene ikke saa ligefremme, og det antoges ikke for høfligt at sige Saadant til en Dame, at hun — dog det kommer ikke an paa, hvad De siger." Hun saae saa fornærmet ud, at jeg hastede med at undskylde mig. — „Om Forladelse, jeg mente toertimod, at det ikke kunde være længe siden dengang." — Hun lo og nejede saa yndigt, som hendes mangelfulde Paafladning tillod det. — „Jeg er Dem meget forbunden, men det er virkelig længe siden, over et hundrede og halvtredstindstyve Aar siden, det havde De vel ikke tænkt?" — „Er det muligt, et hundrede og halvtredstindstyve Aar, siger De?" — Sagen blev interessant, den lille Rokette satte sig i min Kænestol, udbredte sin tarvelige Beklædning og lænede sig tilbage med en fornøjet Mine. — „I hele den lange Tid har jeg ikke en eneste Gang underholdt mig med et Menneske, thi imellem os Aander, kan det ikke regnes. Jeg har forskjellige Gange forsøgt derpaa, men de enfoldige Skabninger, som tidligere boede her, bleve altid bange, hvorimod de, som nu ere tilstede, de ville vistnok ikke undslaae sig for at more mig." — „Nej visstelig ikke, saa vidt det staaer i min Magt. Tør jeg — tør jeg blot lidt — klæde mig paa? —" „Nej, jeg beder, lad det være, ellers vilde jeg føle min egen utilstrækkelige Garderobe, og jeg er virkelig ikke istand til strax at afhjælpe den; nej, jeg beder Dem blive hvor De er. — Men jeg var virkelig altfor bevæ-

get til at sidde stille, jeg svøbte mig derfor saa græstøst, som det var mig muligt, ind i det vatterede Sengetæppe, ligesom en Romer i sin Toga, og stod ud af Sengen. Da jeg, for at kjende lidt til min Figur, vendte mig foran Spejlet, bemærkede jeg til min store Forbauselse, at mit Besøg, om jeg saa maa kalde det, ikke var den eneste Aand i mit Værelse; thi paa en af Stolene sad en anden ung Dame i en lignende simpel Klædning; det svimlede for mig, men jeg fattede mig hurtigt, og, hvad der især hjalp mig til denne Fatning, var en klar, lydelig Latter, som mit første Syn istemmede, sigende, idet hun gned sine Øjne: „Nu har jeg i hele halvandet hundrede Aar ikke leet. De seer virkelig altfor — De seer virkelig saa besynderlig ud; men det er modigt af Dem, at De ikke er bangel! Jeg tør vel tillade mig, at forestille Dem min fortroligste Veninde, Lady Bob Chartiers? — Kjære Bob, denne Herre har den overordentlige Fortjeneste ikke at være bange for os!“ — Medens hun talte, bleve Lady Bobs Ansigtstræk, som hidtil havde været ubestemte og overskyggede, mere klare og bestemte. Hun var noget yngre og om muligt, endnu mere yndig, end hendes Veninde; hendes Haar hang ikke frit og bølgende over Skuldrene, men var kunstigt flettet og opsat efter Moden paa Georg den Førstes Tid; hun bøjede sig let med et Smil og satte sig igjen. — „Være meget, lykkelige, kjære Misia, og nu maa jeg forestille hende for den, som var modig nok til at vække Dem,

det er ingen Anden end den fejrede Skjønhed Lady Alicia Vernon." I min Dumhed var jeg ikke istand til at have hørt Noget om denne fejrede Skjønhed, og mit Ansigt maa vel have udtrykt min Ukyndighed; thi Lady Alicia lo og sagde: „Jeg troer at De aldrig har hørt mig omtale, tilstaa De det kun!“ — „Jeg, jeg er virkelig“ — „Jeg venter naturligviis ikke, at man endnu skulde kunne erindre mig,“ sagde Lady Bob i en noget ængstelig Tone, „desuden har jo ogsaa en ung Dame, som døer ugift i sit et og tyvende Aar, for lidt Tid til at skabe sig et Rygte. Vi ere glemte begge To, kjære Bob,“ sagde Alicia munter, „men, skulde man erindre En af os, saa maatte det være Dig, min stakkels ulykkelige, lille, kjære Bob!“ og dermed kysede hun hende. —

(Fortsettes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Bødformester W. A. J. Jensen.

Murmester Hans Olsen.

Selskabets Bogholderkontor

Bestergade 23, 2den Sal,

aabent hver Søndag Kl. 8 $\frac{1}{2}$ —10 $\frac{1}{2}$ Form

Selskabets Kassererkontor,

Nørregade 45, 2den Sal tilhøre

aabent hver Søndag fra Kl. 9 $\frac{1}{2}$ —11 Form.

A d m i n i s t r a t i o n e n .

Borger-Bennen.

Fem og halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 19.

Lørdagen den 12te Maj 1883.

Udgivet af Understøttelseselskabet.

Salbergs Bogtrykkeri Walkendorfsgade 5, Kjøbenhavn.

En meget gammel Historie,

af W. Besand og J. Ried.

(Fortsat.)

Det var en pinlig Stilling for mig at staae der paa Gulvet i den meest latterlige Dragt, indhyllet i et vatteret Tæppe, medens mit Haar stod omkring mit Hoved i alle Retninger. Selv den smukkeste Mand kan ikke være rolig ved at vise sig i en saadan Frisure for Damer. Hvorfor skal en stakkels Hovedpude kunne anrette en saadan Forstyrrelse i

vort Hovedsmykke, medens en Sophapude slet ikke efterlader noget Spor? Det kan jeg ikke forstaae. — Dette har imidlertid slet Intet at gjøre med min Fortælling; jeg skød Lænestolen hen til Lady Alicia og indbød hende til atter at tage Plads. — „Men jeg beder, bliv dog ikke staaende,“ sagde Lady Bob, „og, hvis De fryser, saa gaa bare iseng igjen. Jeg troer virkelig, kjære Alicia,“ tilføjede hun, idet hun saae skarpt paa mig, „han vilde tage sig bedre ud i Sengen, maaskee vi da saae Wiindre af ham og kunde lettere forklare ham vore Duffer.“ —

Jeg havde Intet at indvende og traf mig tilbage i Sengen, lagde nogle Puder bag ved min Ryg og ventede de Ting, som skulde komme. Alt var mig nyt og interessant, omendstjænt Damerne lo, hvergang jeg vilde bringe Høflighed i Forbindelse med det vatterede Sengetæppe. Men Ingen, der veed, hvad der skyldes det smukke Kjøn, kan opponere, naar man bliver udleet af en smuk Kone. Begge kom nu nærmere og satte sig paa Kanten af Sengen lige over for hinanden. Lady Alicia begyndte: — „Er det ikke morsomt, kjære Bob, engang igjen at tale med et Menneske? Hør engang, Herre! hvad hedder De dog? men Navnet gjør Intet til Sagen. Da jeg før greb Deres Haand, saa troede jeg, at De, ligesom de andre Uslinger, vilde have udstødt et Skrig og løbet bort, naar De saae os. Det glæder mig meget, at De ikke er af den Slags.“ — „Ogsaa mig,“ sagde

Lady Bob. — „Glæden er ganske paa min Side,“ svarede jeg, hvorpaa Begge smilede sødt. — „Det er allerede i mange Aar at jeg er kommet her, allerede fra den Tid da Lady Alicias Minde endnu var levende, og det i et bestemt Djemed; skal jeg sige ham det, Bob?“ — „Hvorfor ikke,“ svarede Beninden noget nedslaaet. „Vi ere begge To saa aldeles forglemte, at det ikke kommer an derpaa.“ —

— „Hør altsaa den korte Historie. Dette Bærelse var mit Brudekammer og er af Hensyn til mig selv som Mand ganske forblevet, som det dengang var, uden at berøres eller repareres. Højt over Kammeren var mit Portrait anbragt; det var malet af min Ægtefælle, Sir Artur Vernon, men Tiden har bleget Portraitet. Han var en god Mand, og jeg elskede ham; men, som det gaaer de fleste Koner, havde jeg ikke ægtet den Mand, til hvem jeg havde givet min første og maaske inderligste Kjærlighed,“ — her standsede Damen lidt og sukede. — „Jeg kjendte et hemmeligt Skab i dette Bærelse, hvilket min Ægtefælle ikke vidste af, og i dette Skab gjemte jeg nogle Breve fra Charlu, som min Ægtefælle ikke moatte læse, og som jeg ikke vilde tilintetgjøre. Mer saa døde jeg pludselig, og Tanken om de skjulte Breve pinte mig; jeg vilde ikke have, at min Ægtefælle eller nogen Anden skulde finde dem, og derfor spøgede jeg i dette Bærelse i flere Aar. Lady Bob ledsagede mig sædvanligt, og vi haabede altid at finde Noget, hvem vi sikkert kunde betroe Hemmeligheden.“

— „Og har De aldrig fundet nogen Saadan?“ —
 „Nej, ikke førend idag!“

— „Saa hav Tillid til mig,“ sagde jeg, „jeg er Gentleman, hvor er Skabet?“ Hun steg op paa en Stol, der stod lige overfor Kaminen, trykkede med sin Finger paa et bestemt Sted, og Panelet gled tilside. I Abningen saae jeg nogle sorte Pakker, — „det er Brevene,“ sagde hun. — „Tillader De, at jeg imorgen tager Brevene ud og læser dem? Vil De gjøre mig til Deres Fortrolige i Hemmeligheden?“ —

Hun rystede først paa Hovedet, men sagde da smilende: — „Det har egentlig ingen Betydning længere. Vi ere, som De selv har, sagt aldeles forglemte, og det Par Kjærlighedsbreve kan ikke forandre Noget. Tilmed staaer der Intet i dem, som kunde skade mit Rygte, naagtet de ikke ere fra min Mand. De kan derfor gjerne tage dem og læse dem, om De vil det; men De maa love mig ikke at vise disse Breve til Nogen og snart at tilintetgjøre dem.“ — „Seer De endnu undertiden Deres Ægtefælle?“ spurgte jeg. — „Min Ægtefælle? Na, De mener Charlu, nej, det stakkels Menneske gik bort for mange Aar siden og kom i Baurygte. Saa, nu veed De min Historie. Men, kjære Bob vil Du ikke ogsaa fortælle ham Din?“ — „Hvad har jeg at fortælle ham? det lader sig fuldstændig sammensætte i en eneste Sætning, den nemlig: Et Aar i London i Selskab og paa Valler, og efter denne tolvmaanedlige Til-

værelse som toneangivende Skjønhed et Anfald af Vernekopperne, endnu inden jeg havde faaet Tid til at forelske mig." — Hendes Skjæbne forekom mig haard, og jeg udtalte denne Mening. — „Ja," sagde Lady Alicia, „min Skjæbne var tung, men den stakfels Bob havde en endnu tungere, derfor seer De i os et Par Spøgelser, som allerede i halvandet hundrede Aar have været dette." — „Ja," bemærkede Lady Bob gabende, „og det er sommetider meget kjedsommeligt." — „Men De har dog Selskab?" — „Ja — aa ja, der er nok Selskab, udmærket Selskab i sin Slags. Men det Slemmeste er, at man altid seer de samme Folk!" — „Naa, jeg havde tænkt, at der altid var Tilstrømning af friskt Blod, eller rettere af friske Aander." — „Nej," svarede Lady Alicia, ikke i en bestemt Kreds, vi bevare vore Fordomme og holde slet ikke af ny Tilførsel; som en Følge deraf ere vi ogsaa til sine Tider noget guavne af Mangel paa Adspredelse." — „Ja, meget ofte," udraabte Lady Bob. — „Der bliver altid fortalt de samme Historier," vedblev Alicia. — „Men der findes dog ganske vist meget interessante Historier deriblandt," afbrød jeg hende. — „Det vil jeg gjerne tilstaae," sagde Lady Bob, „naar man hører dem første Gang. Naar en ung Dame som jeg, Staffel, gaaer ud af Verden under saa sørgelige Forhold og dertil ugift, saa har hun virkelig Nok i at græde over sin egen Ulykke og beklammer sig ikke om Andres Smertes. Men De kunde

underholde os, hvis De vilde det." — „Hvorledes skulde jeg kunne underholde Dem? Men giv mig et Thema, og jeg skal gjøre, hvad der staaer i min Magt." — „Fortæl os om Nyhederne i London," sagde Alicia. — „Med Fornøjelse!" — Jeg tænkte et Øjeblik efter og begyndte da: — „Efterat den irske Frangskov var gaaet igjennem, fandt Gladstone det raadeligst for de liberale Partier" — „For Guds Skyld, hvad er det, Manden taler om?" raabte Lady Bob, „vi ville høre Stadens Nyheder, fortæl os, hvem der er den tonegivende Skjønhed." — „Det veed jeg virkelig ikke." — „Beshuderligt," sagde Lady Alicia; „jeg tænkte, Enhver vidste saa simple Ting. Fortæl os da om den sidste Skandale ved Hoffet." — Jeg begyndte at fortælle dem om Tickbourns Proces; men de fandt, at denne havde Zutet at gjøre med Moden, og stak Fingrene i Ørene. — „Det er meget venligt af Dem," sagde Lady Bob, idet hun gabede, „at De ikke er bange for os; men, hvis dette er Alt, hvad De kan fortælle os, saa troer jeg, at vi ligesaa gjerne kunne bortffjerne os." — „Aa Snaf," sagde hendes Veninde, „han maa vide noget Mere at fortælle os, og det er kun vort uventede Besøg, som forvirrer ham; men jeg tænker, vi komme igjen. Vilde De gjerne see os igjen?" — „Ganske vist, saa gjerne som alt Andet." — „Saa ville vi komme igjen herhen." — „Nej, ikke her, kom i min Bolig i Temple." — „I Temple, jeg Lady Alicia Vernon i Temple. De taler beshu-

derligt, højstærede Herre! Nu, hvad mener Du, kjære Bob?" — „Naa, jeg tænker, vi ville gaac derhen, hvis han har noget Interessant at fortælle os," svarede den Skjønne. — „Godt, saa komme vi, idag er det Lørdag, vent os da næste Lørdag Kl. elleve om Aftenen, men De maa da være alene og paaklædt som Gentleman. Vedar da Brevene saalænge, at vi kunne see disses Tilintetgjørelse, og nu vor bedste Tak for den behagelige Underholdning; vi skulle punktilig indfinde os." — „Vi lidt, kjære Alicia!" denne var nemlig alt i Begreb med at forsvinde. „Giver De os da, at De vil være alene i Deres Værelse?" — „Det lover jeg!" — „At ingen unge juristiske Candidater vilde være tilstede, som kunde kompromitere os." — „Jeg skal være ganske alene." — „Beed De, hvorledes det gaaer dem, som bryde deres Ord?" — „Det behøve vi ikke at sige ham, kjære Bob! det vilde kun forurolige ham; men, min Kjære, vær endelig tro i Opfyldelsen af Deres Løfter, det raader jeg Dem virkelig for Deres egen Skyld, og vi have ingen Magt til at redde Dem, hvis De brød Deres Ord." — „Naj, ikke den ringeste," bekræftede Lady Bob. — „Jeg skal holde mit Ord," lovede jeg endnu engang. — „Saa lev vel," sagde Lady Alicia, idet hun bøjede sig hen imod mig, og jeg kysjede hendes smalle, legemløse Haaud, og hendes lange, fjldige Loffer faldt blødt over mit Hoved. — „Lev vel," sagde Lady Bob, idet hun koldt rakte mig sin Haaud, hvilken jeg ogsaa kysjede,

„og glem ikke Deres Løfte.“ — Derpaa forsvandt de Begge. Lady Bob var maaskee den meest regelmæssige Skjønhed; men Lady Alicia, med sit smilende Ansigt og venlige Bæsen, vandt mit Hjerte og besidder det endnu den Dag idag. —

(Sluttes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Overrettsprokurator Jacobsen.

Tømmermester F. A. Frandsen.

Selskabets Bogholderkontor

Vestergade 23, 2den Sal,

aabent hver Søndag Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form

Selskabets Kassererkontor,

Nørregade 45, 2den Sal tilhøre

aabent hver Søndag fra Kl. 9¹/₂—11 Form.

Administrationen.

Borger-Tidningen.

Fem og halvfemsbindstyvende Aargang.

N°. 20.

Torsdagen den 19de Maj 1883.

Udgivet af Understøttelseselskabet.

Galbergs Bogtrykkeri Valkendorfsgade 5, Kjøbenhavn.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen den 15de Marts 1883 afholdtes den aarlige Generalforsamling, til hvilken 29 Repræsentanter havde givet Møde og paa hvilken følgende Sager foretoges:

A. Til Underretning.

1. Ifølge det fremlagte Regnskab for 1882, der findes trykt i Ugebladet Nr. 9, var der i 1882 udbetalt i Pensioner til 180 Medlemmer . 10,162 Kr. 50 Ø.
i Gratifikationer til 449 Medl. . 13,620 — " —
i rentefri Laan til 34 Medl. . . . 16,000 — " —

2. Medlemsantallet var
den 1ste Januar 1882 . . . . . 2656.

i 1882 ere døde	50.
i — „ udmeldte	64.
i — „ udslleede	10. — 124.
indmeldte nye Medlemmer	45.
Ufgang altsaa	79.

Rest den 31te December 1882 . .	2577.
deraf Betalende	2394.
Pensionister	167.
Kontingentfri	11.
Bude	5.

3. Det aarlige Eftersyn af Selskabets Activer foretoges den 16de Februar d. A. af de 3 dertil valgte Repræsentanter i Forbindelse med Administrationen, ved hvilket Eftersyn Intet fandtes at erindre.

B. Til Beslutning.

4. I 1882 var der indkommet:

- a. 42 Ansøgninger om Laan
 Heraf bevilgedes 35 til Beløb . . . . 17,200 Kr.
- b. 614 Ansøgninger om Pension og Gratification
 Heraf bevilgedes 448 Gratification
 til samlet Beløb . . . . . 13,220 Kr.

cfr. nedenfor trykte Fortegnelse

medens følgende 20 Medlemmer tilstodes Pension
 hver 50 Kr. aarlig fra 1ste Januar d. A.

Nr.	Medl. fra	Alder
1718.	Uhrmager Malmgreens Enke . . .	1821. 72.
1894.	Fyrbøder Nielsens — . . .	1836. 76.
1895.	Cancelliraad Sahls Datter . . .	— 75.

Nr.		Medl. fra	Ålder
1938.	Urtefr. Kierrumgaard's Datter . . .	1839.	74.
2010.	Hoboist Hesses Enke	1842.	64.
2188.	Uhrmager Steinmetz	—	81.
2326.	Høker J. Nielsens Enke	1843.	76.
2467.	Randestøber Svandbergs Enke . . .	1844.	74.
2509.	Arrestforvarer Andersens — . . .	—	77.
2606.	Dyrlæge Høllers Enke	1845.	68½
2883.	Snedkersvend Schwarz's Enke . .	1847.	74
2937.	Urtekræmmer Ellingsens — . .	—	73.
2940.	Arbeidsmand Holdes — . .	—	72.
2982.	Snedkersvend Ravns — . .	—	75.
3447.	Skomager Dinesens — . .	1851.	78.
3514.	Strædermester Andersens — . .	1852.	77.
3526.	Tractor Distens — . .	—	80.
3815.	Kapitain Nisens Datter	1854.	79.
4037.	Strædermester S. Nielsen	1857.	81.
4225.	Børstehusholder Zwinges Enke . .	1858.	78.

5. Administrationen bebyndigedes til at optage et Laan i Handelsbanken paa 14,000 Kr.

6. Endelig foretoges Valg af nye Repræsentanter i de efter Tour Fratrædendes Sted.

Første Klassification.

Afgaaede:	Valgte:
Fuldm. L. B. D. Fog.	De Samme
Statsr. B. Lindberg, K. af D.	
og D. M.	Kreditoplagskasserer J. Floor.
Doverretspr. C. M. Winther.	

Anden Klassifikation.

Afgaaede:	Valgte:
Cancelliraad H. Melchior.	
Kammerraad P. Truelsen R.	De Samme.
Professor L. F. Holmberg R.	
Pastor L. H. Schmidt.	

Tredie Klassifikation.

Afgaaede:	Valgte:
Intendant Sprogskom. P. A. Nielsen R.	De Samme.
Kapt P. M. Zimmermann R.	og
General J. A. Wørishøffer, St. af D. og D. M.	Fuldmægtig A. Wendel.

Fjerde Klassifikation.

Afgaaede:	Valgte:
Urtekræmmer H. Bohn.	Urtekræmmer H. Bohn.
	Behandler E. B. Salomon.
	Begjællerer L. B. Hansen.
	Boghandler Aug. Bang.

Femte Klassifikation.

Afgaaede:	Valgte:
Begjællerer A. Heidenheim.	De Samme
Tøifabr. N. P. Christensen.	og
	Tobaksfabr. N. Rasmussen.
	Tøifabr. J. L. Westermann.

Sjette Klassifikation.

Afgaaede:

Snedkerm. F. D. Drelberg R.
 Fabrikant E. Dberg.
 Høstapetserer Th. Eilertsen.

Valgte:

Snedkerm. F. D. Drelberg R.
 Fabrikant E. Dberg.
 Blikkenslagerm. E. Mariboe.
 Smedem. Lieut. P. W. Høft.

Administrationen for det forenede Understøttelseselskab
 Kjøbenhavn, Mai 1883.

D. F. Olsen. Th. Svanehjær. A. E. Reimann.

Kierrungård.

Fortegnelse

over

Ordningslisterne i 1883.

Medlems-Nr.		Kroner.
1705.	Kunstdreier Holsts Enke	20.
1714.	Bævermester A. Thorlunds Enke	30.
1717.	Manufakturhandler J. Melbye's Enke	40.
1728.	Glarmester Dsgevads Enke	40.
1731.	Toldassistent Freys —	40.
1742.	Bogbinder Tops —	30.
1758.	Snedkermester L. Knudsens Enke	40.
1774.	Politibetjent Breunings —	40.
1789.	Urtekræmmer Hellefens —	40.
1790.	— Boesens —	40.
1792.	Ånkersmed Halls —	20.
1795.	Glarmester J. J. Kleiss	30.
1815.	Strædermester H. Møllers Enke	40.
1830.	Blikkenslager la Mottes —	20.
1838.	Dverfjergent Jfers —	40.
1844.	Guldsmed Cordosa	20.
1888.	Toldassistent Rohdes Enke	30.
1892.	Krigsassessor Bergs —	40.
1905.	Urtekræmmer J. C. Jønsens Enke	40.
1911.	Stomagermester Johansens —	40.

Medlems-Nr.		Kroner
1916.	Mægler J. Ottesens Enke	20.
1917.	Urtekræmmer H. Offenhausens Enke	40.
1922.	Toldkontrollør Birchs	— 20.
1928.	Murmester Beholdts	— 40.
1930.	Sagførersfuldmægtig N. Lunds	— 40.
1934.	Urtekræmmer Jegstrup's	— 20.
1942.	Bødformester Danielsens	— 20.
1945.	Stomager Friberg's	— 40.
1951.	Karantaineofficiant Brieghels	— 40.
1955.	Parfymager Minéts	— 40.
1963.	Strædermester Tønnings	— 40.
1965.	Papirhandler Rosenstands	— 40.
1966.	Torvemester H. Petersens	— 40.
1971.	Bogbinder F. Timmermann	30.
1974.	Snedformester Neergaards Enke	40.
1975.	Guldsmedmester C. Nielsen	20.
1978.	Skorstensfeier Schmidts Enke	30.
1981.	Portner Stahls	— 40.
1982.	Theaterkontrollør P. Schøns Enke	30.
1985.	Høter Schulk's	— 30.
1986.	Stomager H. Gredstedts	— 30.
1987.	Uhrmager Larsens	— 30.
1988.	Viceinspektør P. Bays	— 40.
1992.	Strædermester Brehns	— 40.
1996.	Guldsmedmester Henningsens	— 40.
2000.	Strædermester Bæiens	— 40.
2035.	Ropist Balsgaard's	— 40.

Medlems-Nr.		Kroner.
2133.	Bøssementmager N. P. Madsen	40.
2138.	Uhrmager Damborgs Enke	30.
2146.	Blikkenslager N. Timmermann	30.
2148.	Toldassistent Mortensens Enke	40
2159.	Høker H. Jeppesen	30.
2180.	Handelsfuldm L. Sands Enke	40.
2198.	Strædermester J. Siegler's Enke	30.
2199.	Skomager H. Bechs —	30.
2222.	Politibetjent H. Groves —	30.
2239.	Slagter C. Petersens —	40.
2240.	Meelhandler H. H. Møllers —	40.
2243.	Bogbinder H. F. Poulsen	40.
2257.	Uhrmager P. Hous Enke	30.
2273.	Blikkenslager Hammers Enke	40.
2274.	Bødkermester C. F. Lund	30.
2281.	Politibetjent Fr. L. Willes Enke	30.
2292.	Sadelmager C. Lunds —	30.
2293.	Malermester C. C. Meyer	40.
2322.	Factor Gehrkes Enke	30.
2328.	Guldsmed Dalbhoms Enke	30.
2329.	Destillatør C. Nielsens —	40.
2346.	Strædersvend J. Ahns —	40.
2351.	Raffjetmager J. Sanders Enke	30.
2354.	Murmester J. A. Møllers —	30.
2367.	Strædermester J. L. Mariager	40.
2370.	Snedkermester P. Rosoeds Enke	30.
2380.	Tobaksfabrikør H. Schjøth —	30.

Medlems-Nr.		Kroner.
2389.	Toldassistent Munderspachs Enke	40.
2400.	Strædermester P. Dambergs —	40.
2402.	Politibetjent H. Lassens —	40.
2421.	Stolemagermester Feddersen	20.
2475.	Manufakturhandler N. Jensen	20
2476.	Skomager J. Petersens Enke	40.
2481.	Smedemester Ribachs —	20.
2498.	Jernhandler F. Clausens —	30.
2506.	Weel & Brynhdlr. A. Sørensens Enke	30.
2521.	Skibskaptain Simonsens Datter	30.
2524.	Stræder J. Jacobsens —	20.
2533.	Strædermester N. Hjorth	40.
2544.	Fuldmægtig J. Schrøders Enke	20.
2545.	Klokker Pisters Datter H.	40.
2546.	— — — Chr.	40.
2553.	Bud Lindes — J. C. H.	40.
2557.	Major Kohwehders — A. D.	40.
2571.	Snedkermester Kleinschmidts Enke	20.
2582.	Skomagermester F. Klemerd	20.
2592.	Bogtrykkerhvend L. Hansens Enke	40.
2610.	Snedkermester Tolles Datter	30.
2611.	Stolemagermester A. Krügel	40.
2613.	Skibsfører J. A. Johnssens Enke	40.
2615.	Toldbetjent Berthelsens Datter	40.
2618.	Snedkermester P. Thyes Enke	20.
2624.	Høker Kjellerups —	30.
2625.	Politibetjent A. Saltofts —	30.

Medlems-Nr.		Kroner.
2653.	Stomagemester P. Langsted's Enke	40.
2650.	Bortner Poulsens Datter	30.
2654.	Arrestforvarer C. Franksens Enke	40.
2655.	Styrmand Koefods Datter	40.
2658.	Bødkermester C. Guntel	30.
2661.	Skædermester Bjørk	30.
2683.	fhv. Stabshornblæser J. Hartenberg	30.
2699.	Stomagemester J. Hansens Enke	20.
2698.	Storsteensfeiersvend P. Poulsen	30.
2711.	Guldsmedmester C. Fugelsangs Enke	40.
2715.	Bortner H. Jøppesens	— 30.
2716.	Rjøbmand N. Rosfings	— 20.
2718.	Cigarfabrikant P. Holms	— 30.
2719.	Snedkermester C. P. Bruun	20.
2724.	Stolemager H. C. Kjær's Enke	30.
2727.	Skibskaptain C. Baggers —	20.
2729.	fhv. Politibetjent P. Buch	30.
2739.	Stomager J. C. Larsen Riis	40.
2741.	Guldsmedmester J. Brocks Enke	30.
2742.	Bærtshusholder L. Poulsen	30.
2752.	Skibskaptain Møllers Datter Fr. C.	30.
2763.	pens. Politibetjent L. Jørgensen	30.
2767.	Hyrekudst Fristrups Enke	40.
2771.	Pensionist P. Petersen	20.
2774.	Bødkermester J. Holmer	20.
2788.	Malermester Fr. Witts Enke	30.
2791.	Tobakshandler P. Lunds —	30.

Medlems-Nr.		Kroner.
2803.	Beikonduktør Bræstruds Enke	40.
2805.	Musiklærer C. Møllers —	30.
2808.	Toldassistent Bjerrings —	30.
2812.	Malermester Holms —	40.
2819.	Guldsmedmester Lundbergs Enke	40.
2829.	fhv. Skrædermester S Grün	40.
2831.	Toldbetjent Lunds Datter J.	30.
2860.	Kaptain Meinckes Datter	40.
2873.	Stabssergent Nielsens Enke	20.
2877.	Urtekræmmer U. Holms Enke	20.
2881.	Overgymnastiklærer Reinvalds Enke	40.
2882.	Kvartermand Enemarks —	30.
2885.	Skipper J. F. Sporleder	40.
2890.	Kammeraad Kaarsgaards Datter	40.
2913.	Oversergent C. Maacks Enke	40.
2918.	Stomagermester Niechels —	40.
2925.	— C. F. Jensen	20.
2933.	Bødkermester J. Grichsens Enke	30.
2936.	Møbelhandler Kobans —	30.
2945.	Stomagermester Alsbergs —	30.
2947.	Skrædermester F. Lunds —	30.
2962.	Hattfabrikant A. Thomsens —	40.
2963.	fhv. Bæver M. Salomonsen	30.
2977.	Bærtshusholder L. Madsen	40.
2989.	Musiklærer C. H. Keil	20.
3005.	Stomagermester A. Henningsen	30.
3017.	Kleinsmedsvend J. Gensmann	40.

Medlems-Nr.		Kroner.
3034.	Postbud J. Schrams Enke	30.
3035.	Hoboist J. Baters —	30.
3045.	Mægler Lhanings —	30.
3050.	Snedkermester J. Høygaard	40.
3053.	pens. Hoboist C. Gronemann	40.
3062.	Bagermester G. Herolds Enke	40.
3063.	Snedkermester Høygaards Datter M.	30.
3071.	Stomagermester C. J. Jakobsen	40.
3075.	Skrædermester P. Rasmussens Enke	40.
3084.	pens. Stibstømrer C. Jensen	30.
3088.	Factor Bjerrings Datter A. C.	30.
3093.	Kleinsmedsvend C. Brockmeyer	20.
3099.	Kof G. Alminds Enke	30.
3103.	Politibetjent S. Christensens Enke	30.
3107.	Snedkermester C. Ryhn	20.
3114.	Restauratør A. B. Madsen	20.
3133.	Ijenkræmmer Schoulunds Datter	30.
3134.	Materialkudsk M. Hansens Enke	30.
3140.	Stomager D. H. Behrens —	30.
3142.	Forstinspektør Lampes Datter	30.
3153.	Bævermester Krusemarks Enke	40.
3164.	Handelsfuldm. Fichs Datter A. C.	30.
3165.	Smedemester Hultmans Enke	40.
3170.	Portner N. Jørgensens —	30.
3180.	Stolemager Ruffs Datter C. D.	40.
3191.	Stomagervend N. J. Petersen	20.
3193.	Smedemester C. Bergs Enke	30.

Medlems-Nr.		Kroner.
3196.	Oversergent F. C. Gronemann	20.
3211.	Guldsmedmester H. Fischer	30.
3217.	Skomager Jens Lunds Enke	20.
3222.	Hoboist F. W. Lunds —	30.
3223.	Restauratør C. Brennedes Enke	20.
3224.	Oversergent Støvrings Datter C. P.	40.
3225.	Viinhandler L. Hansens Enke	40.
3236.	Kleinmed Bechs — R.	40.
3248.	Skomagermester J. C. Mørk	20.
3249.	Forvalter N. Nielsens Enke	30.
3254.	Kammerassessor L. Ragerups Enke	30.
3257.	Skomagerm. Weidemanns Datter A. M.	40.
3259.	Løimager C. Steffsens Enke	40.
3264.	Slagtermester J. Hansens —	40.
3268.	Bærtshusholder J. L. Hansens Enke	40.
3280.	Meel & Grynhandler J. Olsens —	30.
3283.	Brændehandler F. Nielsens —	40.
3297.	fhv. Bægtter J. Laursens —	30.
3301.	Skomagermester M. Petersens —	20.
3305.	Dugmager W. Gottsches —	40.
3306.	Rattuntrykker Würks Datter P. C.	30.
3311.	Hørfabrikant J. Brunstors Enke	40.
3312.	Malermester P. H. Colding	40.
3316.	Kammerassessor Olivarius Enke	20.
3340.	Skomagermester J. Læssens —	20.
3342.	Bundtmager A. Nahrz —	40.
3347.	Forvalter Thomsens Datter C.	30.

Medlems-Nr.		Kroner.
3358.	Snedfærmester Krügers Datter J. Fr.	20.
3362.	Barykmager Sjøgaards — E.	30.
3373.	fhv. Traadhandler B. Bærensen	30.
3379.	Skomagersvend E. Tønnesen	40.
3494.	Skomagerm. Møllerstrøms Datter E.	30.
3410.	Glarmester Maders Enke	20.
3417.	Manufakturhdl. Rosenstands Enke E. K.	30.
3421.	Smedemester D. Larsens — N.	20.
3434.	Tømmersvend D. Jensens —	20.
3437.	Teaterkontrollør Lenkewitz Datter T. M.	30.
3438.	Havnefoged Røsters Enke	20.
3441.	Kirkebud E. Ottesens —	20.
3457.	Skomagermester J. T. Hoff	30.
3469.	Portner J. F. Hansens Enke	30.
3479.	Toldforvalter Heltbergs Datter J. J.	30.
3480.	Fuldmægtig Hjorts Datter E. M. M.	30.
3493.	Strædermester A. Sørensens Enke	30.
3500.	Bødkermester E. F. Borch	20.
3507.	Malermester A. Nyegaard	20.
3512.	fhv. Kniplingshandler B. J. Baruch	30.
3549.	Tobaksspindermester H. Koefods Enke	40.
3552.	Skibsfører P. Nielsen	20.
3571.	Børstenbinder P. Sørensens Enke	30.
3573.	Maler D. Hesselagers —	30.
3585.	Bud E. Ewalds —	40.
3588.	Bærtshusholder Rønholdts —	30.
3590.	Teaterkontrollør Nielsens —	30.

Medlems-Nr.		Kroner.
3597.	Skomagermester G. Sacht	30.
3598.	Sadelmager H. Willumsen	30.
3606.	Dreier Faust's Datter	20.
3611.	Handskemagersvend E. Steffensen	30.
3612.	Regimentschirurg Scheils Datter J. C.	20.
3614.	Skomagermester A. Zwichys Enke	40.
3616.	Bærtshusholder J. Jensens —	40.
3624.	Skomagermester J. Andersens —	40.
3629.	— Silds —	40.
3632.	Tjener E. Hansens —	40.
3633.	Gymnastiklærer P. Gross —	30.
3652.	Urtekræmmer Schyums Datter C. M.	30.
3661.	Dreiermester C. Nickerdsens Enke	20.
3662.	Snedkersvend P. D. Lund	20.
3666.	Skomagermester P. Christiansen	40.
3672.	Lømmer J. Ortvad	20.
3673.	Urtekr. Schaldemoses Datter G. M.	20.
3675.	Strædermester Mæhls — J. M.	20.
3676.	Manufakturhandler Hasses Datter	40.
3677.	Cancellisecretair Møllers —	30.
3681.	Strædermester P. H. Kessel	20.
3696.	Barberer J. Ahlstrand	30.
3713.	Smedemester J. Olsens Enke	20.
3714.	Slagter Steenbergs —	30.
3725.	Bagermester J. Petersens Datter A. C.	40.
3734.	Skomagermester Schmidts — J.	30.
3735.	Tapetmager N. Lindorffs Enke	20.

Medlem̄s-Nr.		Kroner.
3738.	Snedkersvend J. Sørenjens Enke	40.
3745.	Bærtshusholder P. Benzen	20.
3748.	— J. Knudsen	20.
3754.	Skomagermester J. Fr. Rohan	40.
3756.	— H. P. Larsen	20.
3766.	Opfigtsbetjent N. Nielsens Enke	30.
3779.	Fyrbøder L. Nielsens Datter C. L.	30.
3780.	Slagtermester Tolstrup's Enke	40.
3782.	Toldassift. Creutzburg's Datter W. M.	40.
3783.	Skomagermester N. J. Oland	30.
3785.	Glasshandler Melkers Datter C. Th.	40.
3789.	Damefræderinde Karen Petersen	30.
3816.	Kaptain Nissens Datter J. M.	30.
3817.	Klædefabrikant Schmidts Datter J.	30.
3823.	Factor Rosenbergs — N. M.	40.
3832.	Oversergent Bergamedys — L. N.	40.
3835.	Snedkermester J. Neve	20.
3836.	Typograf A. Sivertsen	20.
3850.	Incassator N. C. Flors Enke	20.
3856.	Bærtshusholder J. Meyers —	30.
3863.	Løimager Rølls —	40.
3866.	Mægler Sündenbergs Datter	30.
3868.	Skomagerm. J. F. Jacobsen	30.
3869.	— Christensens Datter M. C.	20.
3871.	Bud L. Hansens Enke	40.
3880.	Skomagermester Sjøversborgs Enke	20.
3885.	— S. Nielsens —	20.

Medlems-Nr.		Kroner.
3899.	Skomagermester N. Lundqvists Enke	20.
3900.	Betjent Kostgaards	-- 40.
3919.	Bager Møllers Datter C. S.	30.
3923.	Urtekræmmer Bechs Enke	30.
3927.	Murer J. P. Lindberg	20.
3932.	Kurvemagersv. Strandbergs Enke L. A.	40.
3835.	Overchirurg Galtrups Datter C.	40.
3954.	Hofekræmmer Jensens — M.	20.
3963.	Skolelærer Kjeldahls Enke J. C.	40.
3968.	Rebflagermester J. L. Samuelson	20.
3973.	Lømmersvend Mads Hansens Enke	30.
3988.	Gjæstgiver Sallings Datter C. S.	30.
3990.	Snedkermester Petersens —	30.
3993.	Rjøbmand Bechs — L. S.	30.
3994.	Kommandør Luxens — W. A.	30.
3997.	Skomager Stanges Enke	20.
4005.	Grosserer Hagelbergs — J.	20.
4013.	Justitsraad Sommers —	30.
4020.	Traktør J. Horkas —	30.
4025.	Retsvidne G. Grundtvig	40.
4027.	Skoleinspektør Appels Enke	20.
4059.	Bademester J. Nielsens —	30.
4075.	Handelsbetjent L. Bergs —	20.
4082.	Lieutenant Mortensens —	20.
4088.	Sadelmagersvend Fases —	30.
4089.	Kontorbud Pallesens —	20.
4090.	Kunstdreier D. Wanzjens —	30.

Medlems-Nr.		Kroner.
4093.	Bognmandskudst Thomsens Enke E. S.	20.
4096.	Handelsbogholder Teklauffs Datter	20.
4113.	Dreiermester Møllers Enke S. H.	20.
4132.	Federalmager Jørgensens Enke H.	30.
4139.	fhv. Bærtshusholder P. Albrechtsen	30.
4141.	Skomagermester Pihlgrens Datter J.	30.
4142.	Sadelmager Sjøbergs Enke	20.
4157.	Mægler Thanings Datter M.	20.
4169.	Bagermester D. J. Schmidt	20.
4180.	Snedkerisvend J. Hesters Enke	20.
4193.	Bagersvend E. Hansens —	20.
4212.	fhv. Detailhandler N. E. Petersen	20.
4214.	Høker H. Olsens Enke M.	40.
4228.	Garvermester E. Bjørnbeck	20.
4235.	fhv. Bærtshush. A. Hansens Enke	30.
4236.	fhv. Modehandlerinde S. Lassen	20.
4237.	Skomager Lundmands Datter H. W.	20.
4240.	Graver J. Bisbys Enke	20.
4244.	Guldsmed Engels — E.	30.
4245.	Høker Allesøes Datter P.	20.
4254.	fhv. Skomagermester P. E. Christensen	40.
4266.	Malersvend J. Nagreen	20.
4269.	Uttekræmmer Grandjeans Datter R. M.	20.
4281.	Skomagermester E. H. Nielsen	30.
4282.	Maler J. Lassens Enke	20.
4291.	Rgl. Rjøkkentarl N. Olsens Enke R. M.	20.
4295.	Strædermester Sømøds — H. M.	20.

Medlems-Nr.		Kroner.
4297.	Secretair Laurikens Datter F. H.	30.
4300.	Fyrassistent Nielsens Enke	20.
4308.	Cancelliraad Neves Datter P. H.	30.
4309.	— — — M. S.	30.
4316.	Malermester Islins Enke C. C.	20.
4321.	Skæderm. Svanebjergs Datter C. F.	20.
4322.	— — — S. Th.	20.
4326.	Hoboist J. Riisbergs Enke J. C.	20.
4350.	Skædermester W. Arnst	20.
4358.	— Johansens Enke R. M.	40.
4368.	Malermester C. Fæderholdts Enke	20.
4385.	Stomagerm. S. Jørgensens —	30.
4394.	Postmester Bøegs —	20.
4403.	Porcellainsh. Christiansens Datter S.	20.
4413.	Skibskaptain Olsens Enke C. C.	20.
4417.	Krigsraad Gjerdrums —	40.
4419.	Værtshusholder Laurikens Enke	20.
4427.	Baadsmænd Anderfens — J. D.	20.
4444.	Formand N. Danielsens —	20.
4445.	Urtekræmmer Hallesens Datter M.	20.
4468.	Husjomfru R. Fr. Jensen	30.
4476.	Styrmand Riis's Enke	40.
4491.	Hattemager Schmidts Enke	40.
4496.	Baabenmester Lebrechts — C.	20.
4513.	Værtshusholder M. Jensens Enke	20.
4517.	Lømmersvend D. Hansen	20.
4523.	Krigsraad Borres Datter	20.

Medlems-Nr.		Kroner.
4525.	Erceeremester Debusmanns Dtr. D. J.	20.
4535.	Skrædermester A. Lunds Enke	20.
4564.	Stabssergent J. Rasmussens Enke	20.
4567.	Skrædermester C. Clausens	— 30.
4570.	Bognmand Rasmussens	— 30.
4573.	Smedemester C. Schouboe	20.
4582.	Farver Verckes Datter S. M.	30.
4587.	Bud Jahusens Enke	20.
4589.	Steenhugger Schneiders Datter L. M.	20.
4597.	Fuldmægtig Riises Enke	30.
4601.	Høker Storms — A. C.	30.
4644.	Klokker Gørts — M. Th.	30.
4662.	Stolemager Westrings Datter C. A.	30.
4664.	Skoleinspektør Villies — M. C.	40.
4676.	Depotsergent Clemmensens Enke	20.
4696.	fhv. Damefræderinde H. S. Berg	30.
4709.	Skrædermester Krügers Enke	30.
4722.	Slagtermester Schartie's Datter C. W.	30.
4723.	Fyrinspektør Lunds Enke	30.
4744.	Bærtshusholder Peterfens Enke A. S.	30.
4746.	Gymnastiklærer Meislings Datter J.	20.
4751.	Gravør Krags Datter M. C.	30.
4754.	fhv. Meelhandler M. Jensen	20.
4772.	Urtekræmmer Ovades Datter M. S.	20.
4810.	Seilmagermester J. B. Lorenzen	40.
4811.	Skomagerm. Blochs Datter C. M.	20.
4820.	Bud J. G. Lorenzen	20.

Medlems-Nr.		Kroner
4823.	Sergent Namodts Datter C. H.	30.
4828.	Slagtermester Frischs — R. M.	30.
4831.	Karetmager Hansens — C. M.	20.
4838.	Frugthandler J. Hansen	20.
4851.	Kammerassessor Taagerups Enke	30.
4859.	Bødtermester Andersens — C.	20.
4864.	Landmand Wilsons — A. R.	30.
4870.	Garversvend C. Sandbergs —	20.
4877.	Major Fastings Datter M. J.	20.
4880.	Bogholder Mørcks — Fr. A.	20.
4927.	Læge Byrftings — Th.	30.
4968.	Snedtermester Dahlins Datter M.	30.
4980.	— N. J. Møllers Enke	20.
4991.	Pastor Brygmanns Datter L.	40.
5003.	Mekanikus Hansens Enke	30.
5058.	Malermester Toussiengs Enke	30.
5075.	Kanoneer Sendrup —	20.
5083.	Stabssergent J. Oppenhagens Enke	20.
5085.	Architect Hoffmanns Datter N.	30.
5097.	Lærer Oluffsens — M. M.	40.
5130.	Rgl. Kof Møllers Enke	30.
5157.	Agent C. Petersens —	30.
5158.	Snedtermester J. Børgesen	40.
5181.	Overretsprøfurator Berggreens Enke	20.
5193.	Sperffe M. J. Larsen	30.
5222.	Musiklærer J. A. Jensens Enke	20.
5235.	Portner P. Hansens —	30.

Medlems-Nr.		Kroner.
5256.	Urtekræmmer N. Johansens Enke	20.
5278.	Snedker E. Andersen	20.
5305.	Stibskaptain Ludvigsens Datter N.	20.
5321.	Oconom Eigveds Datter E. Fr.	40.
5345.	Pensionist Borns Enke	40.
5368.	Boghandler Bechs Datter M. E.	20.
5402.	Lærer Nehms Enke	20.
5415.	Porcellainsfabrikant E. Larsens Enke	30.
5423.	Stabsdyrlæge Ringheims Enke	20.
5473.	Justitsraad Lunds Datter J. E.	20.
5487.	Regnskabsfører Andersens Enke	20.
5576.	Brændevinsbrænder Herk's Datter K.	30.
5593.	Pastor Huulegaards Datter E. E.	30.
5604.	Overkontrollør Fensmarks —	20.
5651.	Garvermester Kings —	20.
5693.	Major Abhes —	20.
5791.	Oconom Frøtz's — N.	20.
5797.	Toldassistent Schmidts —	20.
5803.	Kaptainlieutenant Havns — M. E.	20.
5883.	Manufacturhandler Ottesens Enke	20.
6039.	Bagermester F. Brammann	20.

En meget gammel Historie,

af W. Besand og J. Ried.

(Sluttet.)

— „Hvorledes har De sovet?“ spurgte Mrs. Jones den følgende Morgen, idet hun skjænkede Thee.

— „Bedre end nogensinde før,“ svarede jeg, lyvende hende lige i Ansigtet.

— „Min Mand laa og fastede sig hele Natten, havde Trykken i Maven og troede at høre Stemmer fra Deres Bærelse, rimeligviis en Følge af den sene Aftensmad, som vi havde gjort bedre i at undvære.“ —

*

*

*

Jeg havde ikke sovet noget i Næsten af Natten, men laa vaagen med spændte Nærver og Kuldegysninger, som jeg først tilskrev Indflydelsen af mit Aandebesøg, men som forsvandt, da jeg trak det uldne Tæppe op omkring mig; ingen Lyd lod sig høre i den stille Nat, og der var Intet at see i det mørke

Bærrelse. Havde jeg drømt? det var muligt. Jeg kaldte enhver Stavelse af den korte, desværre altfor korte Samtale tilbage i min Erindring, og jeg havde ikke glemt et eneste Ord. Jeg skjældte mig selv ud for en Nar, der havde ladet mit Besøg gaae bort forinden Dagens Frembrud, men erindrede mig Bestemmelsen for den følgende Lordag Aften og besluttede nu strøg at anstille en Prøve om Sandheden af mit Syn ved at søge efter Brevpakken. Før Daggrø vilde jeg ikke vdsle Tiden bort og ventede derfor indtil Mattens Taager forvandlede sig i Rødt, og Solfjølens første Straaler skinnede over den opvaagne Verden og ind ad mit Vindue; da sprang jeg ud af Sengen, halv affindig af Utaalmodighed, og begyndte min Søgning. — Jeg havde nøje lagt Mærke til den Plet, hvor Lady Micias Finger lettelig berørte Panelet, og hvor da Fyldningen skød sig tilbage med den største Lethed; jeg trykkede med min Finger bestemt paa det samme Sted, men forgjæves, jeg trykkede stærkere, men Fyldningen bevægede sig ikke. Maaſte lykkedes det bedre, naar jeg var nærmere ved Stedet, jeg rykkede derfor saa forsigtig som mulig Commoden hen under Stedet, steg op paa den og begyndte Undersøgelsen paa ny. Den omtalte Fyldning i Panelet var omtrent 3 Fod lang og 2 Fod bred og, ligesom hele Bærrelset, af en mørkebrun Farve. Stedet, hvor Damen havde lagt sin Finger, syntes aldeles ikke forskjelligt fra den øvrige Fyldning, Intet forraadede, at

der befandt sig en hemmelig Fjeder, der fandtes ingen Greb eller Knap, og jeg begyndte at troe, at jeg virkelig havde bedraget mig, og at mine Besøgende kun havde været Drøumeskikkelser. Endnu engang trykkede jeg med al Magt paa Stedet, og saa gjorde jeg en Opdagelse. Et lille, omtrent en Kvadrattomme stort Stykke Træ var udskaaret af Fyldningen og saa nøjagtigt indsat igjen, at man neppe kunde opdage Fugerne. Jeg skød det lette Stykke Træ ud af sine Fuger, under min Fingers Tryk fremkom der en let skjærende Lyd som af en rusten Fjeder, og et lille Rum blev sgueligt. Her var altsaa et bestemt Beviis. Mit Hjerte bankede heftigt, jeg ventede, at Fyldningen af sig selv skulde glide tilbage, men dette skete ikke. Benyttende mig af Abningen skød jeg kraftigt paa; Panelet aabnede sig et Par Tommer og blev da ubevægeligt, medens Damen let og lydlost havde skudt det helt tilbage. Endelig lykkedes det mig at slyde Panelet tilside, og jeg saae de Pakker, som om Ratten havde viist sig ved den fra Damerne udstraalende Klarhed. Jeg tog Pakkerne ud af Skabet, overbeviste mig om, at der ikke var Andet end Brevene i det, og gjorde mig Umage for igjen at slutte Fyldningen saaledes, som jeg havde fundet den. Dette var imidlertid ikke let, og, da jeg endelig ganske havde faaet den skudt for, blev den lette Abning synlig, hvor det udskaarne Stykke Træ, som Fjederen var fæstet til, var anbragt. Dette formaade jeg ikke at forandre, men maatte lade

det blive, som det var. Senere erfarede jeg, at Mrs. Johnes havde bemærket Stedet og ved Hjælp af en Trappestige opdaget Skabet, men ikke fundet Noget i samme. —

Jeg aabnede Pakkerne og begyndte strax at læse Brevene. Har Du, venlige Læser, nogenstunde aabnet en Pakke Breve, som vare over halvandet hundrede Aar gamle? Breve fra en ung Pige til hendes Elskede, og fra en Elsker til hans Hjerteskjære? Det er en vemodig Tanke at forestille sig de straalende Djne, som engang hvilede paa dette gulnede Papir og afblegede Skrift, dengang haabende eller frygtende, eller henrykt af Glæde. Et fugtigt Slør omgav disse Djne, som, efter at have læst Brevet, hævede sig taknemmelige til det Høje og udtalte stille Lovtaler. Disse Djne vare nu, af, for længe, længe-siden brustne og luffede ved Dødens Magt; vækker dette ikke vemodige Tanker i Sjælen? Lady Alicias Breve vare saa yndige, som jeg nogenstunde har læst saadanne; ihvorvel de vare skrevne i en underlig gammeldags Stil, hvor der taltes om Hyrder og Nympfer; hun troede at elske den Mand, til hvem hun skrev, og gjorde det vel ogsaa, omendsskjøndt hun senere ægtede en anden Mand og lærte at elske ham endnu højere. Jeg vilde gjerne offentliggjøre denne Kjærlighedshistorie, men jeg tør det ikke, mit Løfte binder mig. Atter og atter læste jeg Brevene, indtil jeg kunde dem alle udenad, og, hvis Lady Alicia havde givet mig Til-

ladelse dertil, kunde jeg idag gjengive dem fuldkommen tro og berige Verden med en Idyl, saa frisk og yndig som nogen Fortælling, der har kunnet finde Gjenklang i Menneskehjertet. Med ejendommelig Utaalmodighed ventede jeg paa den Nat, som var aftalt til det besynderlige Rendezvous. Der knyttede sig dertil, foruden den naturlige Længsel efter at underholde mig med saa elskværdige Bæfener, noget saa Romantisk og Afvigende fra Tingenes almindelige Gang, at jeg næppe formaaede at oppebie Tiden dertil. Ligesom betyngede med Blodder krøbe Timerne og Dagene hen. Jeg havde til min Opvarterindes store Mishag ladet mit Bærelse undergaae en fuldstændig Reengjøring, jeg havde kjøbt nogle Blomster og havde ladet fyre i Kaminen, da det, skjøndt vi vare i Juni-maaned, var koldt og regnfuldt Vejr. Jeg grundede paa, hvad der kunde være mine Besøgende behageligt paa en eller anden Maade. Spise og Drikke kunde der af gode Grunde ikke være Tale om, men, hvis de skulde kunne finde Fornøjelse i Billeder og Fotografier, saa havde jeg et temmelig stort Forraad af saadanne. —

Der var meget stille i Templebygningen, Flertallet af Beboerne havde benyttet Ferien til Udflugter paa Landet, og i den Afdeling af Huset, hvor jeg boede, var kun en flittig ung Advocat, som havde sit Bærelse lige under mit i første Etage, hjemme og ved sit Arbejde, hvorved jeg hørte ham rømme sig af og

til. Ellers var der ikke en Lyd at høre. Jeg sad og ventede, men der kom Ingen, saa slukkede jeg Lyfene og blev fiddende i Mørke, med bankende Hjerter ventende det Øjeblik, da begge Damerne vilde vise sig, men de kom ikke. Kloffen slog Tolv, jeg ventede med en kold Stuffelse og hørte den flaae et, to og tre; da beghndte Dagens Lys at vise sig i mine Binduer, og saa pakkede jeg Brevene sammen i en lille Hob i Kaminen og tændte Ild i dem med et kummerfuldt Hjerter; de brændte i en klar Flamme. Men saa hørte jeg Noget. — En svag, fittrende Musik, og en Kvindestemme, som sang til denne:

Underfulde Stygger spredes,
 Som i Dromme, om et Sind,
 Hvergang Mandens Rige fredes
 Af den blide Nattevind.
 Mander danne deres Hjæde
 Om det stille Lejes Rand,
 Laffe Dig med salig Glæde,
 At Du Løftet holdt som Mand.

*

*

*

Der vil Ingen beskylde mig for, at jeg har digtet en Linie, men var Sangen da en Drøm, eller var det Lady Alicia, som bragte mig sit Levvel i den rørende Sang? Jeg veed det ikke, men det maa vel være det sidste Alternativ; thi jeg har aldrig seet hende igjen. —

Ende.

I det gamle Slot.

„On revient toujours
A ses premiers amours!“

„Den lille Høihed vil ikke kunne udholde det her i otte Dage, her er for ensomt og for megen Blads overalt,“ gjentog den gamle Kastellan, idet han rystede det graa Hoved, naar den smukke Kammerpige hos den unge Prindsesse Edith, som havde holdt sit Indtog paa Slottet for 3 Dage siden, smuttede forbi ham, halvt skjult af klare broderede Sommerkjoler, som skulde bringes over i det kæmpestore Strøgkammer, der laae bagved Slotskøkkenet.

Alt var nemlig kæmpestort i denne gamle Pragtbbygning, der var opført i Ludvig den Fjortendes Stil; man kom uvilkaarlig paa den Tanke, at selve Solkongen havde ligget Bygmesteren over Skulderen, da han udkastede sine Planer til Slottet. Man havde i Særdeleshed bygget Trappepartiet med en i Sandhed kongelig Odselhed med Rummet, det syntes næsten, som om hele Slottet kun var til for Trappens Skyld. Det var en mægtig Brede, som denne Bindeltrappe

af Marmor havde faaet, og det gjennebrudte Jern-
rækværk var udført med hin Skjønhed og Omhyggelighed
i Detaillerne, som hævdede Smedearbejdet i det sextende
Aarhundrede op i Rang med virkelige Kunstværker;
det var en virkelig vidunderlig Sammenfletning af
Ranker og Blomster paa den mest yppige Maade.
Umiddelbart under Loftet løb et Galleri, aabenbart i
den Hensigt at give en bekvem Vejledning til at tage
det pragtfulde Stukaturarbejde paa Kuppelloftet og
Væggene nærmere i Øjehnu.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Selskabets Bogholderkontor

Bestergade 23, 2den Sal,

aabent hver Søndag Kl. 8^{1/2}—10^{1/2} Form

Selskabets Kassererkontor,

Nørregade 45, 2den Sal tilhøre

aabent hver Søndag fra Kl. 9^{1/2}—11 Form.

A d m i n i s t r a t i o n e n .

Borger-Vennen.

Fem og halvfemsfindstyvende Aargang.

N°. 21.

Tordagen den 26de Maj 1883.

Udgivet af Understøttelsesfjelskabet.

Galbergs Bogtrykkeri Valkendorfsgade 5, Kjøbenhavn.

I det gamle Slot.

(Fortsat.)

Men Tegningen og Udførelsen af Arabeskerne, Guirlanderne, Grupperne, Blomsterpartierne, o. s. v. kunde heller næppe tænkes rigere, genialere og mere fuldendt. I nederste Etage laae det engang uden Tvivl meget talrige Tjenerstabs Værelser, ligesom ogsaa alle de Rum, Kamre og Kjældere, som paa en eller anden Maade horte til Kjøkkenet, fandtes her. De herskabe-

lige Gemakker og Pragtsale derimod fyldte hele første Etage, og i anden var der en sand Labyrinth af forskellige Rum, Kabinetter, Trapper og Gange, som i gamle Dage havde tjent til Bolig for Hofdamerne. Saae man ud af Vinduerne, tabte Blikket sig i Toppen af de gamle Træer i Parken og den store Skov, som strakte sig milevidt ind i Landet. Fra Stueetagen førte en lille Jerntrappe, som nu var overvokset med Ephen og alleslags Slyngplanter, direkte ned paa Terrassen, som løb langs med Slottets Fagade, og ad brede Sandstenstrin kom man ned i Parken med de store Græsplainer og de forunderlige stive Taxusgange. Disse mægtige Gange, der vare bestrøede med det fineste Græs, tørrede selv efter det stærkeste Regnshyl saa hurtigt, at man saa Sekunder efter havde kunnet gaae der med Atlaskessko uden Fare for at blive vaad. Der fandtes en Mængde Grotter og Løvhytter, og fra alle Budskadsjer tittede forvittrede Gudeskikkelser frem, og overalt pladsfede Springvand ned i de nu mosbegroede Basiner. Foran den saakaldte Havesal var der en Gruppe urgamle Orange-træer, under hvilket Frokostbordet paa den ungdommelige Beboerskes Dusk nu blev dækket, ligesom ogsaa Theen skulde serveres her „efter højere Ordre,“ hvilket skete til højeste Misfornøjelse for den gamle Kammerherre, der troede deri at see et ligefrem morderisk Angreb paa hans Sundhed.

Ja, det gamle stille Rjæmpeflot, der laa saa sjer-

net fra det moderne Livs Larm — thi den store Landsby, der hørte til det, glemte sig ti Minutters Vej derfra i Kanten af Skoven, ret som om den af lutter Urefrygt ikke vovede sig nærmere — havde atter efter mange Aars Forløb faaet herskabelige Beboere. Den unge Prindsesse Edith fra det 8te Hof var draget herind tilligemed sin første Opdragerinde, Frøken v. Wolfenhütten, en værdig Abbed, en gammel Kammerherre og et lille Følge af det nødvendige Tjenerskab; hun skulde blive her til sent hen paa Eстераaret for at samle Kræfter i Skovluften, som der sagdes, men ogsaa for at undgaa en Række Hoffestligheder, der skulde afholdes i B. i Anledning af et Fyrstebesøg. Man havde sine Grunde til at opsætte den unge Prindsesses festlige Indførelse i Selskabslivet til næste Vinter, og saa var hun da bleven sendt herhen til hendes egen store Glæde. Næppe en Uge før hendes Ankomst var der først kommen Ordre til Slottet om at sætte forskjellige Bærelser istand til hendes Modtagelse, og man var da ogsaa kun naaet til at faae det Allernødvendigste istand, uagtet man havde støvet af, vasket, banket og børstet med al den Assistance, man blot paa nogen Maade havde kunnet faae fat paa, — de fleste Rum vedbleve dog at være lukkede og fik Lov til i deres mugne Duft at drømme videre om længst forbigangne Tider. Blomsterterrasserne og Blomstergupperne i Parken havde man studset og pyntet paa saa godt man i Hastværket havde kunnet gjøre det, men

de lignede dog kun mere eller mindre Landsbyhjørn, som man i al Hast havde pyntet lidt paa i Anledning af Naadigherrens Gjennemrejse; man havde ikke opnaaet synderligt, og i Grunden saae de ligesaa vilde ud som før.

(Fortfætted.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaet nyt Medlem:

Assistent C. F. Lassen.

Selskabets Bogholderkontor.

Vestergade 23, 2den Sal,

aabent hver Søndag Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form

Selskabets Kassererkontor,

Nørregade 45, 2den Sal tilhøre

aabent hver Søndag fra Kl. 9¹/₂—11 Form.

Administrationen.

Extract

af

1ste Kvartals-Regnskab 1883,

for

det forenede Understøttelseselskab.

Indtægt.

	Kr.
1. Kassebeholdning fra forrige Kvartal.	19,932
2. Halvaarligt Kontingent:	
Restance fra forrige Kvartal . . . . . 466 Kr. 32 Øre.	
anvist for dette Kvartal	
Hs. Maj. Kongens Bidrag . . . . . 40 Kr. " Øre.	
	506 Kr. 32 Øre.
deraf er indkommet	422 Kr. 32 Øre.
Restance ultm. dette Kvartal . . . . . 84 Kr. " Øre.	422
3. Ugentlige Indtægter for Bladet „Borgervennens“ 95de Aargang Nr. 1—13 inkl.	1,406
4. Afdrag paa Laan:	
Restance fra forrige Kvartal . . . . . 638 Kr. " Øre.	
anvist for dette Kvartal . . . . . 3,732 — " —	
	4,370 Kr. " Øre.
deraf er indkommet	3,658 — " —
Restance ultm. dette Kvartal. . . . . 712 Kr. " Øre.	3,658
5. Optaget Laan i Handelsbanken	14,000
	39,419

Kjøbenhavn, den 31te Mai 1883.

Overeensstemmende m

D. F. Olsen.

Th. J.

Udgift.

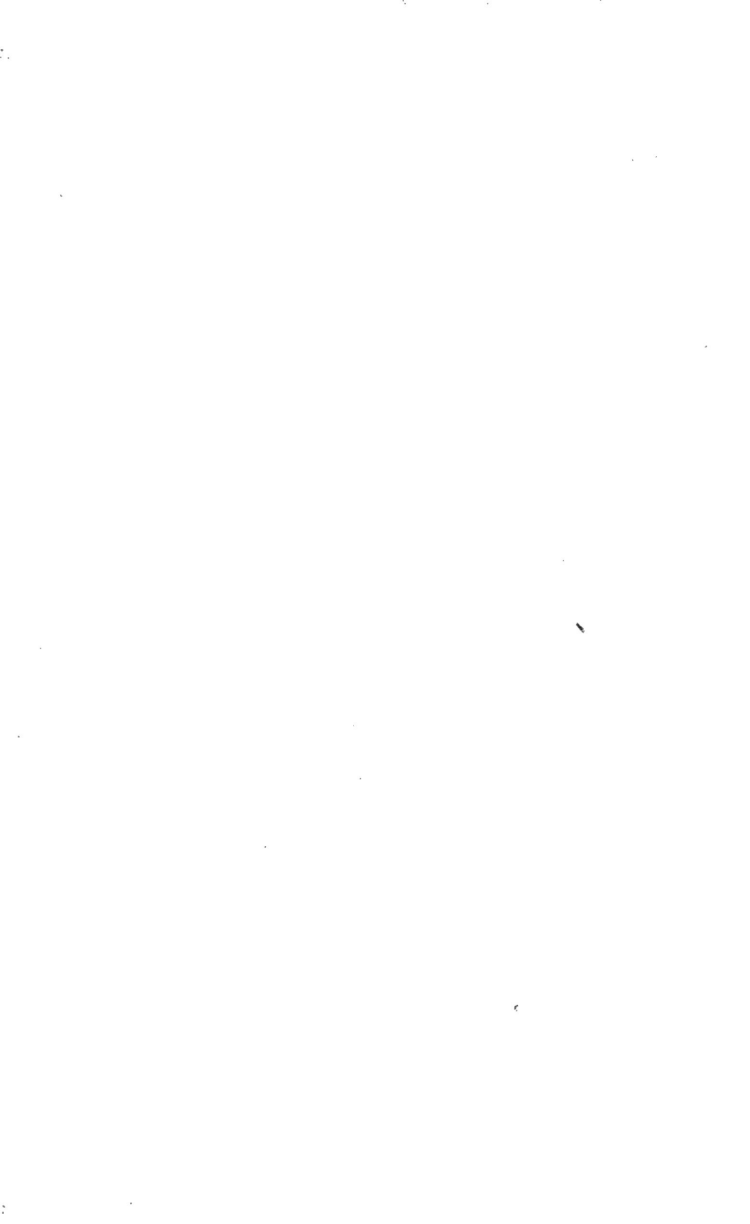
	Kr.	Ø.
penstioner:		
betalt for dette Kvartal	2,710 Kr. „ Øre.	
	<u>2,710 Kr. „ Øre.</u>	
betalt i Kvartalet 2,460 Kr. „ Ø.	2,460	"
intramanderet . . . 12 -- 50 --	2,472 Kr. 50 Øre.	
affordrede uldm. dette Kvartal . .	<u>237 Kr. 50 Øre.</u>	
gninger	2,048	31
ndre Administrationsomkostninger	198	70
gebladets Trykning	406	"
ratifikationer:		
betalt for dette Kvartal	13,150 Kr. „ Øre.	
	<u>13,150 Kr. „ Øre.</u>	
betalt i Kvartalet	10,600 — " —	10,600
affordrede uldm. dette Kvartal . .	<u>2,550 Kr. „ Øre.</u>	
entefri Ublaar.		
betalt for dette Kvartal	17,200 Kr. „ Øre.	
	<u>17,200 Kr. „ Øre.</u>	
betalt i Kvartalet	16,100 — " —	16,100
affordrede uldm. dette Kvartal . .	<u>1,100 Kr. „ Øre.</u>	
aanet i Handelsbanken:		
gt optaget Laan	14,000 Kr. „ Øre.	
Rest uldm. dette Kvartal . . .	<u>14,000 Kr. „ Øre.</u>	
enter af Laanet i Handelsbanken.	46	67
o, Kassebeholdning uldm. 1ste Kvartal 1883	7,559	74
	<u>39,419</u>	<u>42</u>

E. Borgen,
Kasserer.

itrollen.

ær. **A. G. Heimann.**

Kierrumgaard
Bogholder.

Borger-Bennen.

Fem og halvfemsfindstyvende Hærgang.

N°. 22.

Lørdagen den 2den Juni 1883.

Udgivet af Understøttelseselskabet.

Galbergs Bogtrykkeri Walkendorfsgade 5, Kjøbenhavn.

I det gamle Slot.

(Fortsat.)

Man kunde heller ikke bortrydde alle disse Buskadsjer af Lavendler og Riddersporer, af Løvemund, Sommerlevkojer og Nellikser, der vare voxede saa uhyre til i Tidernes Løb, at de hængte paatrængende ud over Parkens Gange, og om hvilke Ingen rigtig vidste, hvem der havde plantet dem; man maatte lade dem blive staaende, thi det vilde have været en fuldstændig Umulighed at faa noget bedre anbragt i deres Sted. Kammerherren udtalte sig ogsaa ved sin første

Spadseretur i Haven med stor Utilfredshed om disse „Bondeplanter,“ — Abbeden derimod lod sin fine hvide Haand glide lige saa blødt og kjærtegnende hen over de duftende, beskedne Blomster som over Hovederne paa de Bonderbørn, der plejede at komme løbende hen til ham, naar han gik forbi. Og Prindsesse Edith, denne slanke blonde Skabning, med de store Gazelleøjne, var til den gamle Gartners Trost aldeles henrykt over disse „Bondeblomster,“ som hun endnu aldrig havde set; de saae saa glade og vilde ud, og de turde jo ogsaa udfolde sig uden nogenomhelst Tvang i Duggen, i Solskinnet og i Regnen. Hvem der dog blot ogsaa turde det! Hendes Opdragerinde, den gode Frøken v. Wolfenhütten, vilde gjerne have undt sin unge Herskerinde og Glev al mulig Frihed, men hun var jo selv kun et enkelt lille Hjul i Etiketens store Maskineri, der satte Regler for Prindsessens Gjøren og Vaden, og hun havde altsaa kun ringe Magt. Derfor jublede det ogsaa i Edith, da hendes fyrstelige Fader saa uformodet opdagede, at Skovluften ved det gamle Slot var ubetinget nødvendig for hende. Det gamle Slot! — allerede i Navnet var der en Klang af Frihed, og det vakte de lykkeligste Ungdoms-erindringer. Her havde hun jo for flere Aar siden tilbragt Sommeren og endel af Efteraaret sammen med sin elskede, nu afdøde Moder og de havde da haft Besøg af hendes Moders bedste, mest trofaste Veninde, Erkegrevinde Sturmwalden, og hendes Søn, den femten-

aarige Erwin, der hurtigt var bleven Ediths Legekammerat og Læremester i alle mulige gale Streger. Et nyt Liv havde saa udviklet sig for det ensomme Barn, en Verden af uanet Lykke. Fra Morgen til Aften kunde hun opholde sig i det Frie og tumle om med sin unge, ridderlige Ven. Han lærte hende at ride og red med hende; hun sprang og klattrede omkaps med ham og fik af ham paa Grund af hendes store Behændighed Navnet „Svale,“ af hvilket hun var saa stolt. Hun beundrede sin Kammerat ubetinget og forsøgte at efterligne ham i Alt; hvis hendes ængstelige Guvernante ikke stadig havde advaret hende, vilde hun have foretaget sig de mest halsbrækkende Ting uden nogenjombhelst Betænkning. Langt ude i Parken laae der et lille Hus af Træbark med farvede Ruder i Vinduet; det kaldte de deres Pandekagehus, og her hvilede de ud, naar de vare trætte af at løbe om, herhen slæbte de alle de Skatte, som de fandt i gamle Billedbøger og nye Billedværk, og ved Træbordet forsøgte Erwin at udarbejde de Opgaver, som hans Lærer havde givet ham for, men det dar sjelden med et heldigt Udfald, eftersom Edith plejede at læne sig til hans Skulder, eller hun satte sig tæt foran ham med Albuerne paa Bordet og Hovedet hvilende i Hænderne og med hele det smilende Ansigt og de runde leende Øjne vendte mod ham. Her hørte Drengen med en højtidelig Mine sin lille Legekammerat i de franske Glosser, og ingen af hendes Narrestreger kunde faae

ham til at opgive den alvorlige Lærermine, han havde paataget sig; og her var det, at han malede og udklippede en Mængde Billedark for hende. Det var ogsaa i dette kjære Bandedagehus at de havde haft deres værste Trætte, det var paa dette gamle Træbord, som stod der midt i Stuen, at Ediths første Bredestaarer vare faldne. Drengen havde nemlig en Dag beftyttende lagt sin Arm om sin lille Vegekammerat, halvt nedladende og halvt ømt, og sagt til hende, idet han strøg de flagrende Loffer bort fra Panden:

„Vær nu rigtig flittig, lille Edith, og vedbliv at være min glade Svale, saa kommer jeg engang tilbage og ægter Dig.“

I det første Øjeblik havde hun uvilkaarlig nikket til hans Ord, men strax derpaa vare alle slags forunderlige Forestillinger og Følelser dukkede frem, og idet hun langsomt frigjorde sig for hans Omfavnelse, havde hun svaret med sammentrukne Øjenbryn og med et let Rast med Hovedet:

„Jeg er en Prindsesse og vil kun ægte en Prinds.“

„Du er en lille dum Tingest,“ udbrød da Edwin Sturmwalden, idet han rødmede af Brede, „som om ikke en Greve er meget mere end saadan en Prindsesse uden Land! Kom Du blot engang over til os paa Sturmwalden, saa vil Du nok indsee, at imod det er Dit gamle Slot her knap en Styver værd.“

„Men det har dog en Kongekrone over Døren, ser Du det,“ raabte hun med glødende Kinder.

„Ja, sæt Du Dig under Din Kongekrone, saa længe Du vil, det rører mig ikke, for min Skyld kan Du gjerne blive gammel Jomfru. Men nu leger jeg heller ikke mere med Dig, Du kan jo lade hente nogle Prindsfer til Dig.“

Dg borte var han, idet han slog Døren til Pandekagehuset dundrende i, saa at Edderkopperne, som her i al Hemmelighed havde kunnet drive deres Væsen, forskrækkede gjemte sig i de fjerneste Kroge og ikke turde vove sig frem i flere Dage, og Fuglene hastig fløj bort fra Taget. Efter at have sundet sig lidt, vilde Edith gjerne være løbet efter ham, men det gif dog ikke — for en Prindsesse!

„Na, han kommer nok igjen,“ trøstede hun sig og løb saa til sin Gouvernante, hvem hun satte i den højeste Forbauselse ved at forlange noget Hællearbejde, som hun saa tog fat paa med Alvor og Stilsfærdighed. Den gode Sjæl blev hange for, at Prindsesse Edith skulde være bleven syg, saadant noget var ikke hændet før. Men Forvandlingen varede da ogsaa kun en eneste Dag, saa var Edith lige saa vild igjen. Edwin havde holdt Ord og befattede sig ikke mere med hende, medens Edith paa sin Side lod, som om det var hende ganske ligegyldigt, hun lo, hoppede og sang, naar hun vidste, at han var i Nærheden, og dog sneg hun sig ind i Pandekagehuset og græd over „den affhyelige Unge.“ Dagen før han skulde rejse bort fandt der en Forsoning Sted, idet Edith med trodsigt bævende

Væber men med Taarer i Øjnene ved Tanken om Adskillelsen og Ensomheden bagefter, bad sin Legefammerat om ikke at være vred paa hende mere. Men hvor hjerteligt han ogsaa kyskede hende og hvor beroligende han ogsaa talte til hende, han gjentog dog til hendes hemmelige Sorg ikke sit „Tilbud.“ Til Julen sendte han hende dog en Skrivemappe, hvorpaa der var malet to Svaler med Mottoet: „Nous revien-drons!“

Med sin syge Moder talte Edith af og til om Edwin, men Moderen turde jo neppe tale for sit stakkels syge Bryst. Engang havde Barnet spurgt hende, om der vel var saa smukt paa Sturmwalden som paa det gamle Skovslot, og Moderen havde her-til svaret: „Tusind Gange smukkere og lysere, lykkelig den, som kunde leve der!“

Allsaa dog smukkere? Dette gav den lille Prindsesse meget at tænke paa, men Omkvædet paa alle disse Grublerier vedblev at være: „Der er dog Intet i hele Verden, jeg længes saa meget efter som det gamle Slot.“

Fra det ene Aar til det andet haabede Edith, at hun atter maatte blive sendt til Skovslottet med sin syge Moder, men forgjæves. Vel fik hun Lov til at følge den Syge mange Steder hen, til Svejsk, til den stille, drømmerige Eugenersø, og hendes unge Øjne stirrede med Undren ned i al denne Herlighed,

men mærkværdigt nok: hendes Vængsel efter det gamle Slot vedblev at boe i Barnehjertet.

Da kom uventet den evige Adskillelse, en pludselig Udslukken, den Syges uanede Indslumring uden Opvaagning: Dødens Fred og det nye Livs Herliggjørelse sænkede sig ned over den Livstrætte. Men den nu trettenaarige unge Pige, som man førte fra Undervisningstimen lige ind til Dødslejet, styrtede afmægtig sammen ved Synet af denne livløse Skikkelse, der laae fængslet i den sidste Søvn.

Den moderløses Liv forandrede sig kun i ringe Grad efter Fyrstindens Dødsang; den Døde savnedes næppe andre Steder end i Sygeværket; hun havde kun fjelden og da altid kun en kort Tid kunnet have sit Barn om sig, men Edith følte dog trods al den Omhu, der visttes hende, trods al den Herlighed, med hvilken hendes Fader overpøste hende, at der var forsvundet et Noget, som Ingen kunde erstatte hende, som ikke kunde gribes med Hænderne, og som hun indtil da havde indaadet ligesom Luften, der omgav hende, uden at skjænke det nogen Tanke. Ofte paakom der Edith en Gysen: „Der er saa koldt overalt!“ og udenfor blomstrede dog Roserne, og ligesom i Drømme hviskede hun hen for sig: „Naar dog blot Edwin var her!“

Til hvem havde hun ogsaa kunnet betro dette Ønske? Hvem tænkte vel paa hin Legekammerat i en kort Sommer, han var jo ikke engang Prinds! Fyrsten havde altid været fremmed for sin Datter; hans

daglige Liv var optaget af tusinde Pligter, Belymninger og Udspredelser, og han havde vænnet sig til enten at betragte Prindsessen som et Legetøj eller at behandle hende som et forkjælet Barn, hvem man helst maatte føje i Alt — det stakkels Barn havde jo ingen Moder! Og en af hans ældre Kusiner, en Enke, som efter Fyrstindens Død gjorde Honorar ved Hoffet, havde ved sin kolde og stolte Maade at være paa ikke forstaaet at knytte den ensomme lille Piges Hjerte til sig endog blot for en Time.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Selskabets Bogholderkontor

Vestergade 23, 2den Sal,

aabent hver Søndag Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form

Selskabets Kassererkontor,

Nørregade 45, 2den Sal tilhøre

aabent hver Søndag fra Kl. 9¹/₂—11 Form.

A d m i n i s t r a t i o n e n .

Borger-Bennen.

Fem og halvfemstindstyvende Aargang.

N°. 23.

Lørdagen den 9de Juni 1883.

Udgivet af Understøttelseselskabet.

Galbergs Bogtrykkeri Wallendorfsgade 5, Kjøbenhavn.

I det gamle Slot.

(Fortsat.)

Det eneste velgjørende Byst, som havde berørt Edith efter hendes Moders Bortgang, var kommen flyvende til hende i et Brev fra Grevinden paa Sturmwaldden. Det var Hjertets fine, fuldtonende Sprog, og hede Taarer strømmede fra hendes brune Øjne ned paa disse Linier, som fortalte saa varmt og smukt om hendes Moder, og fra hvilke der strakte sig ligesom to Arme ud efter den Moderløse. „Turde jeg blot tage Dig hjem til mig, min stakkels Edith!“

stod der etsteds. „Hvorfor er Du ogsaa en Prindsesse?“ Helt nede ved Kanten af Papiret havde Grevingen skrevet: „Din tidligere Legekammerat, min Søn Edwin, hilser Dig og sørger med Dig.“

Hvorfor hun var Prindsesse?! Nu — Edith fandt dog foreløbig denne Kjendsgjerning ganske behagelig; „vor lille naadige Prindsesse“ levede jo fra Morgen til Aften fuldstændig efter sit Ønske, rigtignok bag et gyldent Gitter, men trods alt var og blev det dog sjønt at være noget ganske Andet end alle andre Mennesker.

Hvorfor havde mon Edwin ikke selv skrevet? Hvem veed — maaske er han endnu vred fra dengang, tænkte hun og knejsede stolt med Hovedet. „Ja, hvad saa, det bryder jeg mig slet ikke om!“

Lidt efter lidt vænnede Prindsessen sig ogsaa til den nye Opdragerinde, som man havde givet hende; der fandtes intet mere pligttro, taalmodig og godhjertet Væsen end Frøken v. Wolfenhütten, og efterhaanden kom det dertil, at Edith virkelig elskede hende, medens Forholdet til hendes Fader, jo mere Datteren voksede til, udviklede sig til et vel nok venligt, men aldrig inderligt. Fyrsten kunde nu engang ikke finde Tid til at beskæftige sig alvorligt med sin Datters Sind og Væsen. Ja, hvis hun havde tegnet til at blive usædvanlig glimrende begabet, eller isærdeleshed hvis hun var bleven overordentlig smuk, vilde det have været ham en Ærbødslyst at tage hende med sig overalt, men

denne Svindernes fine Beundrer fandt, at hans Barn vel nok kunde kaldes en nydelig tiltalende Rose, men aldeles ikke, hvad han saa gjerne havde ønsket, en straalende Centifolie. Ediths Forhold til Tanten var og vedblev at være saa iskoldt som muligt. Aldrig følte den unge Pige sig saa oplagt til Modsigelse, aldrig viste hun sig saa egenfindig og utilgjængelig, aldrig traadte hun stoltere op end i Fyrstinde Paulines Nærværelse, blot et Blik af disse kolde graae Øjne kunde saa Edith til at blusse op i den lidensfabeligste Hefstighed. Fyrstindens hyppige Klager herover modvode maaske hos Fyrsten Udførelsen af en Plan, som allerede i lang Tid havde slumret hos ham: et nyt Ægteskab. En smuk, elskværdig Stedmoder vilde uden Tvivl være hans Datter mere velkommen end denne gamle, stive Tante, og tilmed giftede Edith sig vel ogsaa snart og saa vilde det jo være aldeles uudholdelig for ham at blive alene tilbage med Fyrstinde Pauline. En Frier, og det tilmed en meget elskværdig, havde netop meldt sig, nemlig Prinds Kaver, som i adskillige Aar havde tilbragt Vinteren ved det Øste Hof; han var langt ude beslægtet med Huset, og blev betragtet ikke blot som meget rig, men ogsaa som den barnløse Hertug v. M's tilkommende Efterfølger.

Han havde allerede udtalt sig i saa Henseende ligeoverfor Fyrsten dengang, da Edith blev confir-

meret i Slotskapellet og havde da faaet det Svar af Fyrsten:

„Hvis De senere kan vinde Barnets Hjerter, skal De være mig en velkommen Svigerføn; forsøg Deres Held hos den lille Stivnakke, men forlang ikke nogen-
sommelst Bistand af mig. — Jeg lader min Datter have frit Valg.“

Men Prinds Xaver prøvede foreløbig ikke sin Lykke. Hvorfor skulde han ogsaa? Han havde jo dog altid og overalt besejret Kvinderne, og saa vidste han ovenikjøbet, at „Hendes Naade Fyrstinden“ beredvillig, saa ofte hun kunde, lod Edith vide, hvilken u hørt Stykke det var for en just ikke overordentlig rig Prindsesse, naar en Prinds Xaver vilde nedværdige sig til at tage hende til Gemalinde. At den Lille endnu ikke syntes at kunne fatte denne Lykke og tvertimod viste sig gjenstridig og afvisende ligeoverfor ham, æggede og loffede den ikke mere unge, blaserede Verdensmand i højere Grad, end det mest udsøgte Koketteri kunde have gjort det. Ediths fikke og ubøjelige Somfruelighed beruste ham ligesaa meget som hendes frembrudende ungdomsfriske Ynde, men han gjorde Intet for at vise sig behagelig overfor hende, han behandlede hende med den Overlegenhed, som Slægtskabet gav og i Overbevisningen om at være den foretrukne Vejler og mente saa, at det altid var tidsnok at sige det afgjørende Ord.

Saaledes gik Tiden, og den lille Prindsesse var lige traadt ind i sit syttende Aar, da der anmeldtes

Besøg af Nabohoffets Fyrstefamilie med den skønne, men rigtignok noget afblomstrede Prindsesse.

Saa vel Fyrsten som Hds. Naade fandt, at det var mest passende, at det unge Barn, som endnu ikke var sluppet ud af Skolestuen, og som først til næste Vinter forhaabentlig som Brud skulde præsenteres ved Hoffet, nu under et eller andet passende Paaskud blev sendt bort. Efter moden Overvejelse bestemte man derfor det gamle Slot til hendes Opholdssted, og kort efter gik den Meddelelse igjennem Bladene, at Skovlusten var nødvendig for Prindsesse Ediths zarte Constitution. Fyrsten og Fyrstinde Pauline bleve behageligt overraskede, da den unge Pige med det gladeste Smil og de mest straalende Dine modtog denne Forvisningsordre, eftersom de vare forberedte paa en meget heftig Modstand.

Afrejssen fandt da Sted, standsmaessigt, om end med saa lille et Følge som mulig, og Prinds Xaver fik til Afsted et meget bredt Blik og maatte see paa, at hans pragtfulde Buket, som han var saa usorglig at overrække egenhaendig paa Perronen, blev kastet hen paa Bagsædet i Coupéen — og nu havde Prindsesse Edith allerede boet i Slottet i flere Dage.

Som i en Drøm havde hun strax efter Ankomsten gjennemvandret alle de bekjendte Rum, der havde hvilet i hendes Erindring som Billeder, der havde mistet deres Farve; nu kom Farverne frem igjen, Alt levede atter op, kun hendes Moder og Edwin manglede.

Hvilken vidunderlige Henrykkelse følte hun nu ved at føre sin tro Opdragerinde om overalt og derved agere Scheherazade!

„Se De — her laae min kjære Mama paa sin Couchette, derhenne i den brune Himmelfeng med den gyldne Krone og de svære Damastes Gardiner sov hun, og i Kabinettet her ved Siden af stod min Seng,“ forklarede hun næsten aandeløs af Iver, „og denne store Sal havde vi faaet til Vejestue, og her paa Parquetgulvet legede vi, Edwin og jeg, Skøjteløbere og det med Filtsko paa. Alle de alvorlige Herrer og Damer der paa Bæggene have aldrig forstyrret os, de saae stille og rolig til, og jeg tror, at de netop vare rigtig glade og fornøjede over endelig engang at see fornøjede Børn og høre deres glade Latter. At, jeg troer ikke, at jeg nogenfinde i mit Liv igjen bliver saa glad, som jeg dengang var; og Edwin vilde vist ikke mere kalde mig sin lille Svale, thi jeg har glemt Alt og er vist bleven ganske stiv og ubøjelig af al den megen Stillesiddende og saa alle disse Opfordringer til at holde mig rank. Og Mama var saa god og Grevinden ogsaa, de forhøde os aldrig at lee eller at springe omkring eller klattre; det var egentlig sjældent, at vi legede inde i Salen, det forekommer mig, at Vejret dengang var smukt og dejligt hver eneste Dag, og saa løb vi om derude, medens Mama hvilede hennu under Orange-træerne og plukkede Blomster til hende, og Edwin klattrede op i de højeste Træer og plukkede Kvistene

paa de yderste Grene til hende, fordi han mente, at Bladene helt deroppe maatte være de smukkeste og mest friske. Hvor gjerne var jeg dog klattret med derop. —

„Men Deres Højhed!“

„Nej, ikke Højhed, kun Edith,“ bad den unge Pige med et Smil, og efter have set sig hurtig omkring, som om hun vilde overbevise sig om, at Ingen iagttog dem, slyngede hun begge Armene om Halsen paa sin Ledsagerinde og kyskede hende hjertelig paa Munden.

Frøken Wolfenhütten blev baade rød og bleg, en saadan Scene havde hun jo ikke oplevet før; hvad gif der dog af hendes Prindsesse? Det var jo et eklatant Brud paa enhver Stifette. Skulde hun skjænde? Nej, dette Kys fra de friske Læber var jo saa sødt, og dette lykkelige Ansigt passede saa forunderlig godt til hendes lille Herskerinde; og saa fulgte da den trofaste Skabning med overalt opad den ene Trappe og ned ad den anden igjennem alle disse Gemakker, der prangede i deres massive, men afblegede Herlighed.

„Men nu kommer der et lille Bærelse,“ sagde Edith, idet hun med Besvær aabnede en mørk, rigt udflaaren Dør, „Det har været beboet af en Navnesøster til mig for umindelige Tider siden, og ved Siden af er der igjen en lille Stue, der rummer noget væregent smukt, men den Historie, som hører dertil,

kjender jeg ikke endnu, thi Mama sagde dengang: „Naar Du bliver større, skal jeg nok fortælle Dig den,“ og nu — hvem fortæller mig den nu?”

Taarerne traadte frem i de store, klare Øjne, da den unge Pige nu greb sin Vedsagerindes Haand og førte hende hen foran et Portrait i Legemsstørrelse:

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Stomagemester J. F. Perleberg.

— Wilh. Hirsch.

Handelsreisende H. L. W. Landau.

Selskabets Bogholderkontor

Bestergade 23, 2den Sal,

aabent hver Søndag Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form

Selskabets Kassererkontor,

Nørregade 45, 2den Sal tilhøre

aabent hver Søndag fra Kl. 9¹/₂—11 Form.

Administrationen.

Borger-Tidningen.

Fem og halvfemsbindstyvende Aargang.

N°. 24.

Lørdagen den 16de Juni 1883.

Udgivet af Understøttelseselskabet.

Galbergs Bogtrykkeri Walkendorfsgade 5, Kjøbenhavn.

I det gamle Slot.

(Fortsat.)

„Ser De, her er hendes Billede. Er hun ikke dejlig?“ Det brune, rige Haar flød ned over de zarte Skuldre, den fine Skikkelse indhyllede af et let Knipplingsflør, der sammenholdtes over Brystet af en Rose. De slanke Hænder der laae sammenfoldede i Skjødet og de sirlige Fingre omsluttede mærkværdigt nok en fin Sax. Over det ædelformede Ansigt hvilede der Præget

af en betagende Kvindelighed, og de store blaae Djne fortalte tydeligt: „Vi have grædt meget.“ Ligeoverfor dette sympathivækkende Billede hængte et andet, der forestillede en pragtfuld overmoden Skjønhed, forklædt som Jægerinde fra Ludvig den fjortendes Tid, med et yppigt Smil og med et flammende Blik.

„Ja, hun her er sikkert paa hine Tider faldet i langt Fleres Smag end den Anden der,“ sagde Frk. v. Wolfenhütten, „man kunde sammenligne disse to med Ludvig den Fjortendes to Veninder Louise de Vallière og Maquise de Montespan, om hvilke jeg har fortalt Deres Højhed. Men hvad betyder den Sax, som Prindsesse Edith holder mellem Hænderne?“

Den unge Prindsesse var imidlertid gaaet hen ved Vinduet og saa ud over Parken.

„Hvor dog Alt er uforandret!“ raabte hun, uden at bemærke Spørgsmaalet, „der staar endnu Træstubben af det gamle Poppeltræ, som Lynet splintrede, Edwin sprang altid over den, og derhene ved Enden af Alleen kan man imellem Træerne see Straalerne paa den store Fontaine. Hvor ofte har Edwin truffet mig med midt ind i disse Straaler, og saa maatte vi løbe op til Slottet pjadskvaade. Hvor det dog var dejligt!“

„Men Sagen?“ spurgte Frokenen med et Smil.

„Tapetet i det næste Værelse giver Svar derpaa,“ svarede Edith, idet hun hoppede foran, „see blot her! Fra Loft til Gulv bestaaer det kun af smaae Figurer,

som min Navnesøster har udklippet med Sagen og derefter oplæbet.“

„Det er jo umuligt, det er jo som det fineste Maleri og dertil et Arbejde, til hvis Udførelse et Menneskes hele Levetid neppe vilde forslaae.“

„Hun har vist ogsaa tilbragt det Meste af sit Liv dermed. Vaade Edwin og jeg have vist over hundrede Gange strøget med Fingeren derover, thi vi kunde heller ikke tro det. Alle disse Villeputter af Mennesker, disse smaabitte Heste og Vogne, disse Fæsttog, disse Blomster og Guirlander, disse Huse og Træer ere virkelig udskaarne med en Sag, derefter oplæbede og bestrøgne med Fernis. Tidligere valfartede Folk fra alle Lande for at forbauses over dette Vidunder. Mange, mange har skal min Navnesøster have arbejdet derpaa, men hvorfor hun har gjort det, det har jeg aldrig kunne faae at vide. Edwin og jeg fik en Gang en nimmøstaaelig Lust til at tapetsere vort Pandekagehus — o! der maae vi ogsaa snart ned — paa samme Maade, men det blev ikke til meget. Han fik udklippet en Hest og tre Hunde, af hvilke nogle manglede et Ben og andre et Øre, og jeg et Par Roser og en statelig Dame med en stor Krinoline. Men vi fik dem dog oplæbede.“

Dg Edith lo højt over disse glade Grindringer.

„Beg vil spørge Distriktslægen om Historien, han kender den vistnok,“ sagde den gamle Frøken, idet hun saae paa sit Uhr, „men nu maae vi gaae tilbage, Solen gaaer snart ned og saa komme Herrerne til det

sædvanlige Whistparti, før Theen serveres; saa foretage vi, som Deres Højhed veed, vor sædvanlige Aftenpromenade, og derefter kommer vor lille Souper, og saa er atter en Dag tilende. Men min kjære Prindsesse behøver ikke saaledes som igaar at sidde og see paa Spillet fra Begyndelsen til Slutningen; jeg veed fuldtvel, uden at jeg behøver at see paa den rynkede Pande, hvor kjedeligt det er. I Bindeuiseisken i den tilstødende Sal vil De kunne sidde uforstyrret med en Bog; og saa i Morgen have vi atter vor Frihed og ville da gaae ned til Pandelagehuset."

„Og det kalder De Frihed!“ spurgte Edith, idet et trodsigt Smil krusede de smukke Læber, „ja, naar den gode Abbed var her alene med os, han vilde nok unde os vor Frihed og aldrig forstyrre os, men den gamle, stive Kammerherre, der agerer Spion for Tante og dog hellere end gjerne rejste bort herfra saa snart som mulig, thi hvad bryder han sig om Skovluft, vilde vist gjerne klippe Bingerne af os naarsomhelst; han sporer et Anstød mod Etiketten i enhver Bevægelse, som vi foretage os.“

„Min dyrebare Prindsesse er utaknemmelig, hun glemmer at stille en Sammenligning op imellem vort Liv hjemme og her; neppe lader man hende slagre lidt udenfor Buret, saa vil hun strax flyve saa højt som en Ørn.“

Den unge Pige stak leende sin Arm ind under sin Ledsagerindes. „Ja, De har Ret, jeg vil glæde mig

over Livet, som det er, og ikke klage mere, og naar Distriktslægen kommer næste Gang, ville vi spørge ham rigtig grundigt ud om Historien med Sæxen."

Begge Herrerne vare allerede i Salonen, den lange, tynde Kammerherre med det rynkede Ansigt, den spidse Næse, den sorte Paryk og med dette Smil, der var frosset fast om hans Læber, trippede allerede utaalmodig frem og tilbage, medens den firlige Abbed med det hvide Haar og det milde Ansigt var ifærd med at lave det gamle kunstfærdigt indlagte Spillebord istand. Man hilste paa hinanden, udveylede de sædvanlige Spørgsmaal og Svar og satte sig derpaa til Spillepartiet, og Prindsesse Ediths slanke Skikkelse forsvandt i Binduesnitichen i den næste Salon.

Hun tænkte slet ikke paa at tage en Bog i Haanden; det var saa nyt for hende at turde sidde ganske alene og drømme. Intet koldt iagttagende Blik som Tantens derhjemme, ikke engang et ængsteligt omhyggeligt som den gode Wolfsenhüttens fulgte hende herind; endelig oplevede hun da een gang, at Ingen passede paa hende. De Spillendes Stemmer lode dæmpede ind til hende, som om de tabte sig i det store, hvælvede Rum. Paa Bæggen ligeoverfor hende slog et ældgammel Uhr i Renaissancestil sit Tik-Tak, og nedenunder det aabentstaaende Bindue hørte hun Trinene af Tjeneren, der var ifærd med at ordne Thebordet.

Solen gik langsomt ned bag Parkens Træer, og den unge Pige lod takkefuldt sine Dine følge den, idet

den sendte et Hav af glødende Straaler ind imellem Grenene, nu forgyldte den vist ogsaa det lille Hus af Træbark, som engang havde været hendes Eventyrskjul. Endnu havde det ikke været hende muligt at komme derned; mon ikke en formastelig Haand havde ødelagt det, eller Stormen bortsejet det? nu fattede hun ikke at hun havde kunnet ventet saalænge med at overbevise sig, om det var der endnu. Men hvorfor pine sig med disse Spørgsmaal, blot et Par Hundrede Skridt, saa kunde hun jo selv overbevise sig om det, som hun længtes efter at faae at vide. Hvem vilde savne hende? og var hun ikke Herskerinde her? En Prindsesse! hvem kunde befale her, hvis det ikke skulde være hende? Hvorfor altsaa være beklemmt, hvorfor tøve; hvorfra kom denne barnagtige Hjertebanken? Edith rejste sig med rødvende Kinder, men dog trods alle sine Reflexioner meget forsigtigt og varsomt. Da hun paa Bejen hen til Døren stødte mod en af de svære Stole, foer hun sammen af Skræk og maatte blive staaende nogle Øjeblikke med Haanden støttet paa et lille Bord; mon ikke Frøken Wolfsenhütten vilde komme styrrende ind og spørge: „Er der hændet noget?“ og mon ikke Kammerherren øjeblikkelig vilde standse Spillet og vise sig paa Dørtærskelen, idet han spurgte, „om den naadigste Prindsesse havde noget at befale“?

Men mærkvaerdigt nok, det var som om Skovluften forandrede Alt herude; der var ganske stille derinde, og man hørte kun de almindelige Udbrud, som fremkaldtes

ved Spillet; Prindsessen smuttede videre og traf forsigtig den svære Dør til efter sig. Hvor godt hun dog kjendte hvert Skridt og hvert Trin paa den lille Løntrappe, og hvor lys og straalende stod hin gyldne Barmdomstid nu for hende. Nu blot en smal Korridor, en Glasdør og endelig et Par Trin ned ad den lille Trappe ud til det Frie, — og saa stod Edith endelig i Parken. Hun var lige ved at juble højt, og dog løb hun ned ad den brede Gang som en forfulgt Hind. Det var et Held, at Whistspillerne faldt ved et Vindue, der vendte ud til den anden Side, ellers havde dog maaske et eller andet Øje opdaget hende. Hvor her dog var ensomt! Hist og her fløj en Fugl op og flygtede længere ind mellem Træerne, eller en Kat, der var luffet bort fra Slottet, smuttede over Bejen, fra Landsbyen ringede Klokkerne til Aften, medens de gamle Træer ved deres Blades Raslen ligesom svarede paa deres festlige Indbydelse, og den unge Pige følte sig saa lykkelig trods sin Angst. Nu maatte hun bøje ind paa en Sidevej, derpaa kom tilhøjre den store Eng og Gangen, der førte lige hen til Terrassen foran Orangeriet, saa Nøddebuskadset, og rigtigt, endelig dukkede hin uforglemmelige Sommers Eventyrhus frem, omstraalet af Aftenjulens Guld, usforandret saaledes som hun havde set det i sine Drømme og Tanker. Der stod det, som om det havde hvilet i en fast og dyb Søvn i alle de mange Aar og først var vaagnet op i dette Øjeblik. De grønne Ranker vistedes frem og tilbage af den lette

Bind. Med et Glædesfrig ilede Edith derhen og traadte over Dørtærskelen; Døren, der tidligere lod sig aabne saa let og lydlost, knirkede og knagede nu paa sine Hængsler, den havde rimeligvis været luffet i mange, mange Maaneder, og en Sky af Støv slog hende imøde. Træbordet bøjede sig træt ned til den ene Side, og Stolene syntes ifærd med at synke sammen, og Binduet med de farvede Ruder lod kun et mat Lys trænge ind i Bærelset gjennem det tætte graa Støvlag.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaet nyt Medlem:

Snedfremester Fr. C. Chr. Petersen.

Selskabets Bogholderkontor

Bestergade 23, 2den Sal,

aabent hver Søndag Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form

Selskabets Kassererkontor,

Nørregade 45, 2den Sal tilhøre

aabent hver Søndag fra Kl. 9¹/₂—11 Form.

A d m i n i s t r a t i o n e n .

Borger-Tidningen.

Fem og halvfemsfindstyvende Aargang.

N°. 25.

Lørdagen den 23de Juni 1883.

Udgivet af Understøttelseselskabet.

Galbergs Bogtrykkeri Walkendorfsgade 5, Kjøbenhavn.

I det gamle Slot.

(Fortsat.)

Hvem havde ogsaa oppe i Slottet kunnet ane, at det vilde falde en Prindsesse ind at gaae netop herhen. Vellemet af alt dette Støv, aabnede Edith Vinduet, og Lyset og Sommerluften trængte ind i en mægtig Strøm. Ja, der hængte endnu hendes og Edwins Forsøg paa at danne et kunstfærdigt Tapet i Lighed med hendes Navnesøsters, men det var halvt skjult af Spindelvæv. Og Hesten, som Edwin havde udklippet, havde af Livslede og Kjedsomhed rullet sig

sammen og hængte kun halvt ved det ene Ben, men Hunden holdt, trods sine tre Ben, troligt Vagt ved Siden af Damen med den store Krinoline, medens Roserne derimod vare faldne ned og laae paa Gulvet med et tykt lag Støv over sig. Edith løsne- de Vesten forsigtig og puttede den hurtig i sin Lomme. „Smor- gen vil jeg lade rydde op hernede og saa gaae hver Dag herned med mine Bøger,“ lovede hun sig selv. Derpaa hoppede hun ud igjen, lukkede Døren omhyg- gelig i, nikkede endnu engang til det Sted, der havde gjemt hendes lykkeligste Barndoms minder og ilede saa i Hui og Hast tilbage. Ved Entrappen mødte hun Kastellanen, der aldeles ikke kunde begribe, at Hds. Højhed vilde benytte den daarlige Trappe, hvor der intet Tæppe fandtes, da maa ikke havde kunnet aue, at Prindsessen —

„Bryd Jer ikke derom, Winster,“ afbrød hun ham, „Trappen er pæn nok,“ gav ham sine Befalinger med Hensyn til Virehuset og ilede saa op for atter at indtage sin Plads i Bindnesnischen. En af de svære blonde Fletninger havde løsnet sig under det hurtige Løb og hængte ned ad Ryggen, en Tjørnegren havde hængt sig fast i hendes Skjole, og endel af Snip- lingerne paa det højre Ærme var bleven hængende ved Laasen paa Eventyrhuset dernede, men alt dette kunde nu ikke skjules mere, thi i dette Øjeblik reiste Whist- spillerne sig just og Frøken Wolfenhütten viste sig i Døren, for at melde Prindsessen, at Thebordet var

dækket ude paa Terrassen, og for at ringe paa Zomfruen efter Hattene og Overskyfferne til Spadsereturen. Edith rejste sig for at gaae hende imøde, i samme Øjeblik som hun saae Kammerherren komme trippende, fulgt af Abbeden.

„Men — kjæreste Prinsesse!“ hørte hun sin Opdragerinde forskrækket udbryde.

Kammerherren traadte nærmere, og hun følte, uden at see paa ham, hvorledes hans forskende, ironiske Blik hvilede paa hende.

Hun mærkede, hvorledes hun blev mere og mere forvirret, uagtet hun af al Magt kjæmpede derimod; det var jo Skik her, Intet at foretage sig udenfor de engang foreskrevne Regler for det daglige Liv, og det var derfor Tanken om, hvad der nylig var passeret, der gjorde hende saa usikker.

Hvad havde hun da egentlig gjort? Intet, hvorved hun behøvede at retfærdiggjøre sig — et Par Skridt ud i Haven alene havde hun bobet, det var det Hele, og desuagtet følte hun sig saa ilde tilmode.

„Deres Højhed har vel haft en interessant Lektion, Deres Højhed er endnu ganske bevæget.“

Edith saae ham fast og trodsig ind i Øjnene.

„Jeg har ikke læst, jeg har været i Parken,“ svarede hun.

De saae forbausede paa hinanden ved denne ligefremme Erklæring, det var, som om Lynet var slaaet

ned for deres Fødder; Frøken Wolfenhütten blev ganske bleg af Skræk og kunde kun stammende udbryde:

„Alene i Parken, nu, henimod Aften?“

Hvad kunde der ikke være hændet? Forkjølelse, gale Hunde, Lediggjængere, Tiggere, Mordere, hun saa i Munden de forskjelligste Ting, og det var jo hende, der havde Ansvaret.

Hr. v. Schonthüm bojede sig blot, idet han overvejede, om han skulde indberette denne Prøve paa en aldeles uhort Emancipation til Fyrsten eller Fyrstinden og bede om Instruktioner i saa Henseende, men Abbeden derimod smilte paa sin milde, venlige Maade og sagde:

„Jeg finder det ganske i sin Orden, at vor kjære Prindsesse aabent tilstaaer, at hun foretrækker Opholdet i den frie Natur for at sidde inde ved et Spillebord; jeg foreslaaer derfor, at vi frentidig tage vort Whistparti derude paa Terrassen.“

„Saa kan jeg idetmindste løbe fra Eder lige for Eders Dje, hvad der ogsaa ganske sikkert vil skee,“ svarede Edith munter og gik saa med de andre ud paa Terrassen til Thebordet.

Da man havde taget Plads, kom Tjeneren med et Brev, og Kammerherren anmodede om den Ære at maatte overrække Prindsessen en Skrivelse fra Fyrsten. Hun modtog den med et Smil og rykkede sin Vænestol noget tilbage for uforstyrret at kunne læse bag et af de mægtige Orangetræer.

Men næppe havde hun brudt Seglet og udfoldet Brevet, førend hun vendte sig til begge Herrerne og sagde:

„Jeg beder Dem ikke at lade Dem forstyrre i deres sædvanlige Spadseretur efter Theen, jeg agter ikke at tage Deel deri idag; paa Gjensyn, mine Herrer, ved Souperen. Kjære Wolfsenhütten, jeg venter Dem om lidt paa mit Bærelse.“

Prindsesse Edith rejste sig, hilste og forsvandt i Havefalen. Da hendes Opdragerinde efter næppe et Kwarters Forløb traadte ind til hende, fandt hun den unge Pige siddende ved Vinduet med Hovedet hvilende i den ene Haand, og hun saae et ophidsset, men blegt lille Ansigt vende sig om imod hende og sige til hende med en bævende Stemme:

„Fader sender mig et Brev fra Prinds Xaver, — han anholder om min Haand, — begriber De det? De veed bedst, hvor uartig jeg var imod ham.“

„Nu, jeg synes, at det netop taler for ham, thi saa elsker han min Prindsesse,“ sagde den gamle Frøken og trak en Stol hen ved Siden af Edith; „Efterretningen overrasker mig ikke, thi vi have jo dog Alle i lang Tid vidst, at vor lille Højhed var bestemt til engang at blive Fyrstinde v. M.“

„Men mig har ingen spurgt, mig har man indtil den Dag, jeg rejste hjemmefra, behandlet som et Barn,“ og en glødende Rødme bedækkede hendes fine

Kinder, og der skjød et Bredestryk ud fra hendes Dine.

„Man har villet lade vor Prindsesse nyde sin Ungdom saa længe som mul'g,“ sagde Frøkenen med sin milde, beroligende Stemme.

Der opstod en Pause, og derpaa sagde Edith takfuld:

„Prinds Kæber forlanger ikke mit Svar, før vi komme tilbage, og Fader heller ikke, det er endda en Dykke! Indtil da ville vi saa heller ikke mere tale derom, ikke sandt, kjære, gode Wolfenhütten?“

„Ikke et Ord!“ lo den tro Veninde.

Edith trak Vejret dybt.

„Se saa, nu er det aldeles afgjort,“ sagde hun, idet hun med en Kraftanstrengelse tog sig sammen, „og nu ville vi igjen være glade.“

„Ja, men, — dyrebareste Prindsesse, hvorledes kunde De dog gjøre mig den Sorg for lidt jiden?“

Den unge Pige gav sig til at lee, klart og klosterent som et Barn.

„Jeg veed, hvad De vil sige; altsaa ogsaa Du, min Brutus! De har vel allerede glemt, hvad De selv har talt om vor gyldne Frihed her? Jeg løb netop til Pandekagehuset, voila tout! Og se,“ hun tog et lille sammenrullet Stykke Papir op af Lommen, „her er Edvins Hest, og her en af mine Roser; han har virkelig gjort sine Sager meget daarligere end jeg, og han var dog næsten 6 Aar ældre.“

Og den gamle Frøken saae ind i Brindsessens Ansigt, der straaede af Glæde og Tilfredshed, og hun glædede sig med hende over Alt, men i sit stille Sind i Særdeleshed over, at den dristige Udflugt til Eventyrhytten var løbet saa godt af.

Den trofaste, omhyggelige Pige vaagede iaften endnu længe efterat Edith var slumret ind med den Bøn paa Læben: „Alt, var Du dog blot hos mig, Mama!“ Hun stod ved Siden af Ediths Leje og fordybede sig i Betragtninger af dette henrivende, barnlige Ansigt, der laae som en frisk Blomst paa den hvide Pude. Var det muligt, at dette unge, skildfrie Liv skulde gives i Hænderne paa en Mand, om hvem man sagde, at han var en livstræt Roué? Kunde Edith blive lykkelig med ham?

Og da hun i sit ængstede Hjerte ikke fandt noget Svar paa dette bange Spørgsmaal, befalede hun den elskede Skabning i den hellige Guds Moders Bold, og søgte ligesom Edith selv Trøst ved den Tanke, at der endnu var foruudt dem begge en stille og forhøventlig lykkelig Tid, inden der skulde træffes Afgjørelse af hint store Spørgsmaal.

Det var forbausende, saa hurtigt Dagene gik, idetmindste for Edith og hendes Veninde, trods den Ensformighed, med hvilken Livet i det gamle Slot var indrettet: man opdagede pludselig, at det var Aften, og dog syntes man, at man først for ganske nylig var staaet op. Dette Liv i Guds frie Natur

• havde noget ligefrem Verusende ved sig for den unge Pige, der var bleven opdraget i den strengeste Stifette og uden at faae Lov til at nyde nogen af alle disse Glæder i den frie Natur. Hun begyndte baade aandelig og legemlig at udfolde sine Vinger som en Fugl, der har forladt sin Rede. Med hvilken Punktlighed og Munterhed arbejdede hun her, hvor ivrig viste hun sig i Undervisningstimerne mod Abbeden og hendes Opdragerinde, og der var kommen en Værelshst over hende, som næsten var umættelig.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Galanterihandler N. Callesen.

Skomagersvend P. L. Hansen.

— Chr. Christensen.

Selskabets Bogholderkontor

Bestergade 23, 2den Sal,

aabent hver Søguedag Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form

Selskabets Kassererkontor,

Nørregade 45, 2den Sal tilhøre

aaben i hver Søguedag fra Kl. 9¹/₂—11 Form.

A d m i n i s t r a t i o n e n .

Borger-Bennen.

Fem og halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 26.

Lørdagen den 30te Juni 1883.

Udgivet af Understøttelseselskabet.

Galbergs Bogtrykkeri Walkendorfsgade 5, Kjøbenhavn.

I det gamle Slot.

(Fortfat.)

Men det var ogsaa herligt at arbejde ude paa Terrassen og — i Pandekagehuset, naar den krydrede Luft uden noget respektfuldt Hensyn forpjuskede hendes Haar eller strøg hen over hendes Kinder kjærtegnende som en Moders Haand, naar Sommerfuglen ugenert satte sig paa Bladene i hendes Bøger og Fuglene hvistede hende i Øret: „Kom med, kom med, Du hører os til!“

Engang sagde hun straalende af Glæde:

„Mine Lunger ere i Sandhed ikke store nok til at indaande al denne herlige Luft. mine Øjne og Øren ere ikke store nok til at see og høre Alt dette, men jeg har i det mindste Hjerte nok til at fryde mig, fra jeg staar op, til jeg lægger mig. Hvorfor er dog ikke Papa født som en almindelig Godsejer, saa vilde jeg have været den lykkeligste Skabning af Verden. Altid at turde leve paa Landet maatte jo være som at leve i selve Himlen! Men vi ville ogsaa blive her, til Sneen jager os bort, ikke sandt?“ søjede hun ængstelig til.

„Ja, hvis vi tør,“ svarede hendes tro Veninde.

„Tør?“ raabte Edith, idet hun ordentlig rettede sig i Bejret, „jeg er Prindsesse, og det er mig, der befaler, og saa befaler jeg da, at vi blive her, indtil det sidste Blad er faldet af Træerne.“

Dg med en uforlignelig stolt Bevægelse dreiede Prindsessen sig om, gik med langsomme Skridt ned ad Terrassens Trin og derefter hen ad Vejen til Eventyrhytten.

„Hun har Ret,“ sagde Abbeden, der havde været Øje- og Ørevidne til denne lille Scene, og hvis Blik nu med faderlig Æmhed fulgte den slanke Pigeskikkelse, „og jeg er bange for, at vor Edith aldrig vil finde sin Lykke i den Hofatmosfære, i hvilken hun er født, og at hun heller aldrig vil kunne skjænke Lykken til Noget der. Hvor det dog er Synd for hende! Ikke enhver Prindsesse passer som Prindsesse, og paa

den anden Side vilde mangen fattig Pige befinde sig saa vel i hin Luft som Fisken i Vandet. Hvorfor kan man ikke ogsaa af og til foretage en Bytning til almindelig Nytte og Fordel? Prinds Kaver vilde jo kunne finde tusinde Kvinder for denne Gue, der nu engang ikke passer sammen med ham. Men de Hellige vide bedre, hvad der tjener os end vi stakkels fortsy- nede Mennesker. Foreløbig ville vi glæde os ved, at vor fælles Yndling trives saa vel herude."

„Længere end to Maaneder kan jeg ubetinget ikke holde det ud i denne Ørken, saa beder jeg om Afløsning," forsikrede den gamle Kammerherre i et af sine Breve til hans Fortrolige i Hovedstaden, „og for Prindsessen er dette saakaldte Landliv efter min Opfattelse den rene Gift. Alle de nødvendige Baand, som man med saa stort Besvær havde faaet lagt paa hende derhjemme, ere nu sønderrevne, og jeg vilde ikke for Alt i Verden paatage mig det Hverv at lægge dem paa hende igjen. Prinds Kaver vilde vist blive i høj Grad henrykt over at see sin tilkommende Brud og Gemalinde springe omkring herude over Stof og Sten. Foruden dette plejer man herude ogsaa omhyggelig en Mængde sentimentale og barnagtige Erindringer fra et tidligere Ophold samme Sted med den høifalige Fyrstinde, Hds. Raade Grevinde Sturmwalden og dennes Son; det er ham, som nu er kommen ind i Landdagen som Repræsentant for sin Kreds. Hans Gods skal forresten være aldeles fortrinligt og af en kolossal

Værdi med Alt, hvad der hører dertil, og den unge Majoratsherre bliver rost meget. Bore smukke Damer derhjemme, saavel Mødrene som Døtrene, ville uvilkaarlig, naar han nu kommer til Residenten, foranstalte en ligefrem Klapjagt efter ham. Til den Tid er jeg heldigvis udløst fra denne Forvisning og abonnerer paa Forhaand paa en magelig Tilskuerplads." —

Undertiden kom der Fremmede til Slottet, Tourister, Bryllupsreisende, som holdt af at fjerne sig fra den slagne Bei, eller hele Familier fra Omegnen, for at tage Bygningen og Parken i Njeshyn og mulig faae sig en Svingom i det Frie; det var i Særdeleshed paa Son- og Festdagene, at Gange og Trapper vare overfyldte med de mest forskjelligartede Stikfælsler. Prindsessen havde udstedt den Befaling, at der skulde tilstedes enhver anstændigklædt Besøgende uhindret Afgang overalt med Undtagelse af de beboede Værelser, Drangeriet og Eventyrhytten. Større Selskaber pleiede at medbringe deres Madkurv og leire sig imellem Træerne i Parken; saa blev man der i halve Dage, loe, spogte, sang og oplivede den sædvanlige Stilhed paa den muntreste Maade. Til stor Fornøielse for Edith slagrede Børnene som Sommerfugle omkring overalt, og det var en af hendes særlige Nydelser ukjendt i et tarveligt Toilette at blande sig imellem dem og af og til at fange en saadan lille Bildbasse, holde den fast en kort Tid og saa overøse den med Sukkergodt. Da Kammerherren imidlertid

engang havde overrasket hende, medens hun laae paa Bæn i en af Gangene og bandt Forklædet fast paa en lille Pige, bleve endel af Gangene paa hans Befaling lukket for Besøgende. . .

Den unge Prindsesse blev rigtignok ude af sig selv af Brede over denne egenmægtige Handling, men paa hendes Opdragerindes indstandige Bøn undlod hun dog at udtale sin Harm derom, da dette jo mulig kunde føre til, at der kom Ordre om ufortøvet at reise hjem.

„Reise bort!“ Ediths Hjerteslag standsede næsten ved denne Tanke. „Blot ikke dette! Nei, nei! Blot faae Lov at leve videre saaledes som hidtil, og drømme videre, lade sig bære fremad ligesom paa bløde Hænder, vandre tilfods gjennem Skoven til Messe i den lille Landsbykirke, selv bære sin Bønnebog, ikke lade Tankerne vandre ind i Fremtiden, at befolke Nutiden med Erindringens Skikkelser fra Fortiden, ikke stille noget som helst Spørgsmaal til Fremtiden og saa kun bære dette ene hemmelige Ønske frem i Hjertet: „Blot Edwin dog var her!“

Blandt det gamle Slots regelmæssige og hyppige Besøgende var ifølge Fyrstens særlige Ønske Distriktslægen fra den nærmeste lille By, Dr. Hell, og Edith havde fundet stort Behag i den joviale og kloge gamle Herre. Det var til ham hun henvendte sig med Bøn om hendes interessante Navnesøsters Historie, men han bad hende om hellere at henvende sig til hans

Hustru om denne „underbare Historia“, som han spørgende sagde, da hun bedre forstod Sligt og desuden var i Besiddelse af et gammelt Manuskript derom, og han indbød derefter paa den hjerteligste Maade Prindsessen og hendes ledsagere til at besøge ham og hans Familie i D. den førstkommende Søndag.

„Men Deres Høihed maa gjøre os den Glæde at komme fra Formiddagen og tage til Taffe hos os med Middagen à la fortune du pot,“ sagde han, „ellers kan man jo ikke nyde godt af hinanden. Tør jeg saa haabe, at De vil komme?“

„Ja, naturligvis tør De det, og jeg glæder mig som et Barn til endelig engang at komme til at spise paa et fremmed Sted,“ sagde Edith, „det har jeg endnu ikke oplevet.“

Kammerherren havde rigtignok nogen Betænkelighed ved, da man saadan uden videre turde modtage en slig Indbydelse, men denne gang spillede Edith „Prindsessen“ med en saadan Bestemthed, at han bøiede sig derfor. Herrerne undskyldte sig; Abbeden var fængslet til sit Værelse af et let Gigtanfald, og Kammerherren paastod, at i det mindste han maatte holde Abbeden med Selskab. Men det, der i Grunden holdt ham tilbage i Slottet, var Frygten for paa en saadan Udflugt at skulle komme i Berøring med smaaborgerlige, uudholdelige Omgivelser.

„Saa forfærdelig kjedsommeligt der endogsaa er her paa Stedet, saa føler man sig dog i det mindste

standsmæssig tilmode her og sidder ved et standsmæssigt Taffel," sagde han til sig selv, „de Tider, da man fandt Behag i slige kvindelige Gretheskikkelser, som man vilde træffe der, ere forlængst forbi.“

Den unge Prindsesse derimod glædede sig overordentligt over endelig engang at skulle faae Lov til at kaste et Blik ind i en borgerlig Families hele Virksomhed. Alt, hvad hun hidtil havde set af Modsetningerne i det menneskelige Liv, var paa den ene Side den kolde, fyrstelige Pragt hjemme og paa den anden Side den Armod paa Landeveien, som gjorde sig bemærket. Fra de Bøger, som man havde tilladt hende at læse, havde hun faaet de mest forvirrede Begreber proppet ind i sit lille Hoved. Hun tænkte sig den jævne Læges Bolig i den lille Landsby som et meget fattigt og daarligt Hus, omtrent i Smag med Eventyrhytten, men netop denne Fattigdom henrykkede hende. Edith pakkede i al Hemmelighed en hel Kurv fuld af de Smykker, hun kunde undvære og vilde da som den gode Fee uddele alle disse Gaver. Forhaabentlig var den gode Fru Distriktslæge ikke altfor forskrækket over den naadige Prindsesses Besøg, og forhaabentlig vilde Døttrene ikke sidde aldeles stumme over den store Ære, det vilde rigtig nok være kjedeligt, og fremfor Alt maatte man jo dog see at faae den stakkels Prindsesse Ediths Historie at kjende ligesaa godt, som man kjendte hendes Billede, der hængte oppe i Slottet.

Da saa endelig den gamle, klodsede Karet Søndag Morgen var kjørt frem, og de muntre Solstraaler ligesom spottende spillede henover Bognpudernes afblegede Blomster, hoppede Prindsessen ind i Bognen som et utaalmodigt Barn og raabte til Kudsken: „Dg nu afsted, saa hurtigt som Hestene kunne løbe.“

(Fortsettes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Farver Weirichs Datter Chr. Fr.

Karetmagersvend Chr. Fr. M. Antonsen.

Selskabets Bogholderkontor

Bestergade 23, 2den Sal,

aabent hver Søndag Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form

Selskabets Kassererkontor,

Nørregade 45, 2den Sal tilhøre

aaben hver Søndag fra Kl. 9¹/₂—11 Form.

Administrationen.

Borger-Bennen.

Fem og halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 27.

Lørdagen den 7de Juli 1883.

Udgivet af Understøttelseselskabet.

Salbergs Bogtrykkeri Valkendorfsgade 5, Kjøbenhavn.

I det gamle Slot.

(Fortsat.)

Froken v. Bolsenhütten betragtede hende smilende: Det smukke Ansigt skiftede flere Gange Farve, og Forventningen om det kommende fremkaldte en Bevægelse hos Edith, der fik hende til at trække sit Overstykke tættere om sig. Hun havde valgt et tarveligt Toilette: „De skulle ikke troe, at jeg vil lade dem føle Prindsessen,“ sagde hun.

Taffet vare de raske Heste og den taalelige Vej havde man snart naaet den lille Stad, og den tunge

Karossje gjorde en voldsom Larm, da den rullede hen over den hundrede Stenbro.

„Nu skal jeg til at hilse,“ bemærkede Edith, idet hun tænkte paa sine Kjøretoure hjemme.

„Neppe nok, her vil min lille Prindsesse neppe ulejlige Nogen,“ svarede den gamle Frøken, „vi ere forlængst over Grændsen, og Folkene her bryde sig ikke om vort Hof.“

„Og de leve dog saa nær ved Skovflottet!“ raabte Prindsessen forundret, „hvorledes kan det være muligt? De see jo dog, at der er Fyrstekrone paa Bognen.“

„Ja, men det er ikke deres Fyrste, som kommer fjørende,“ svarede den tro Veninde med et Smil, „den lille Stad hører til Hertugdømmet L.“

Rundtomkring i Binduerne viste der sig rigtignok Hoved ved Hoved, og baade gamle og unge Nysgjerrige trængte sig frem i Dørene, men man lo kun over den gammeldags Bogn og skjænkede dem, der sad i Bognen, kun liden Opmærksomhed. Voin løb ved Siden af Bognen og gjorde Nar ad den med saa højroste Udbrud, at baade Kudsken og Tjeneren bleve aldeles rasende. I Begyndelsen blev Prindsessen baade forundret og vred over dette, men saa lo hun med. Hjemme havde rigtignok Ingen vovet at see, om hun saa var kommen fjørende i det mærkværdigste Optog; mærkværdigt nok, hun havde dog troet, at en Prind-

sesse overalt, hvor og hvordan hun viste sig, maatte være hævet over enhver Uærbødighed.

Dg nu — saa nær ved Skovflottet var hendes Brindsesjeværdighed allerede forsvundet!

Naa, der laa endelig Huset! Lige ved Enden af Gaden tittede det med sit Skifertag venligt frem imellem nogle Træer, overvojet fra Øverst til Nederst med Vinranke. Dg ud af alt dette Grønne lyste de klare Vindue som venlige Dje.

„Hvor det dog er smukt!“ raabte Edith forbauset, „hoe alle Landlæger saaledes?“

„Ja, i det Mindste denne her,“ svarede den muntre gamle Herre, som lige kom ud af Døren for at hjælpe sine Gæster af Bognen. Lige bagved ham stod i Døraabningen en værdig Kvindeskikkelse i en sort Silkekjole; hendes venlige, friske Ansigt var omgivet af hvide Lokker, og paa Hovedet bar hun en Kniplingskappe.

„Hvilken Glæde for os,“ sagde hun ligefremt med sin hjertelige Stemme, endnu inden Doktoren havde forestillet hende, „det er sjeldne Gæster, vi modtage idag.“

Efter at man havde hilset paa hinanden og været Haandtryk, raabte Doktor Hell:

„Ja, desværre har jeg ikke Plads til Skovflottets ærværdige Statsvogn, men den kunne vi sætte over i Bognremissen i „den gyldne Sol,“ og jeg har sørget for, at Kudsen og Tjeneren ogsaa blive godt bevær-

tede derovre. Tag min Arm, Deres Højhed, saa vil min Hustru føre vor kjære Frøken; derovre ved Døren staae mine fire Døttre, den ene af dem er forresten alt gift og har sin lille Søn med sig idag, og de ere alle fulde af Forventning: de skulle jo nu være sammen med en Prindsesse."

Disse unge, blomstrende Skikkelser kom nu, idet Faderen nævnte deres Navn, frem for at hilse paa Gæsterne, en smule uudselige maaske, men dog fuldkommen fine og naturlige og uden nogensomhelst stiv Ærbødighed. Og den henrivende, neppe aargamle Dreng rakte strax begge sine buttede Hænder hen mod Prindsessen, idet han udstødte smaa Blædeskrig. Hvor det var mærkværdigt Alt sammen og dog saa skjønt. Og idet Edith gav efter for en Følelse, der strømmede til hendes Hjerte ligesom fra en hidtil skjult Kilde, tog hun med rødmende Kinder Baruet ud af Modrens Arme.

„Det er vor første Dattersøn," sagde Bedstemoderen med et lysende Blik, idet hun aabnede Døren ind til Dagligstuen, „vor ældste Datter Frida er ogsaa bleven gift med en Læge, desværre langt borte fra os, saa at hun kun et Par Uger om Sommeren kan komme i Besøg i sit fædrene Hjem; hendes Mand bringer hende og henter hende. Den lille Fyr der er naturligvis hele Husets Kjæledægge, og nu lader det jo til, at ogsaa vor kjære Prindsesse vil forkiæle ham; og se blot, Hell, hvor smukt hun holder paa ham."

„Det er Kvindens medfødte Aulæg,“ svarede Doktoren, „det er ligemeget, om det er en Prindsesse eller en Bondepige, enhver virkelig Kvinde forstaaer altid at holde et Barn sikkert i sine Arme. Men sørg nu for, at vore Gjæster føle sig som hjemme, og saa bort med denne lille Skjælm.“ —

Saa, det var en Dag, det var Timer, der vare værd at leve! Det forekom Edith, at selv Kammerherren ikke vilde have kunnet forstyre hende her; hun vilde ikke engang have lagt Mærke til hans fastfrosne Emil og hans stirrende Bogterøje. Her var der jo saa meget at see, at høre og at føle. Saa menneskelig lykkelig havde den unge Prindsesse efter sin egen Forsikring endnu aldrig været, saa glad og sikker havde hun endnu aldrig følt sig, og dog tog man her i denne lille Kreds neppe mere Hensyn til hende, den Forvænte, end til hendes Opdragerinde. Og hvor smagfuldt og hensigtsmæssigt Alt var ordnet her i Huset, Alt havde sin Plads og Bestemmelse, og Intet var tankeløst stukket et eller andet Steds hen eller saae ud, som om det var „stillet op.“ Enhver Gjenstand stod paa en vis Maade i Forhold til og Forbindelse med Beboerne, og selve disse Beboere! hvilken Sympathi vakte de ikke hos hende! Først og fremmest var der denne dygtige, varmefølende Husmoder, som nede i Væsthuset i Haven ganske ligefremt og naturligt havde fortalt hende, hvilket Liv fuldt af Selvopoffrelse hendes Mand havde ført i al den Tid, hun havde kjendt ham, og

hvorledes hun fra den første Dag i sit Ægteskab havde maattet vænne sig til den Tanke, at han var til for Andre, og hvor lange hun havde været for hans Liv og Helbred, naar han var borte, og hvor hurtigt hun dog havde lært, at hun ikke turde holde den tilbage, for hvis Liv hun skjælvde. Og videre fortalte hun, i hvor høj Grad han var agtet og elsket overalt og at han kun kunde kjøre i Skridtgang igjennem de om= liggende Landsbyer og Flekker, fordi man omringede hans Vogn fra alle Sider for at hilse, takke, spørge eller meddele, og at det da al Tid forekom hende, som om det var Kongen selv, der kom kjørende. Nu maatte den ældste Datter gjenneengaa den samme Kamp, da hun ogsaa var bleven gift med en Landlæge, men hun var lykkeligvis kjæf og modig og dertil opvoget i en alvorlig Skole. I Samtalens Løb fortalte hun Prindsessen, at alle Døttrene havde taget en eller anden Examen som Lærinde, Sygeplejerske, o. s. v., og at de med Undtagelse af den Yngste netop for Tiden aflagde et Feriebesøg her hos deres Forældre."

Med et Barns Nysgjerrighed gjenneensøgte Edith sammen med de unge Piger alle Værelser og Rum, fik Forklaring over det jævne, daglige, slittige Livs Inddeling, hørte Tale om Arbejder, hvis Navn hun end ikke kjendte og maatte slaae Hænderne sammen af Forundring over, at de trods Alt dette endnu kunde faae Tid til at læse en Del, til at brodere fine, nydelige Ting, ja endog til at spille Beethovenske og

Mozarthſke Sonater med ſin Opfattelſe og korrekt Gjen-
givelſe.

Men det dejligſte af Alt var dog Barnet, denne lille henrivende Skabning, der lignede en Rosenknap, og ſom atter og atter rakte efter den ſlanke Kvindeſkikkelse og foer med Hænderne om i Ediths Haar og uden mindſte Frygt ødelagde Kniplingsſtrimlen om den fine Hale, ſaa at Moderen blev helt forſkrækket; men hvad kjendte den lykkelige lille Fyr til en Prindsſeſe?

Og da man endelig lagde Manuskriptet med hendes Navnejøſters Historie paa Bordet i Byſthuset, bavede Edith af Forventning, og Froken Wolfenhütten læſte da for ſin Elev Indholdet af diſſe afblegede, forrevne og halvt opløſte Blade, ſom hun ofte havde Beſvær nok med at ſlave ſig igjennem. Man lod da diſſe to være alene ſaalænge, og den unge Prindsſeſe lænede Hovedet til den blomſtrende Jaſminvæg og lyttede efter med blufſende Kinder og bankende Puls. Det Tiloversblevne af Manuskriptet var formodentlig kun ved et Tilfælde undgaaet Flammerne, thi Forfatteren ſelv havde villet brænde det, idet Mindſte ſtod der helt oppe paa den førſte Side Følgende:

„Og førend min Død ſkulle mine Hænder med deres ſidſte Kraft overgive denne ſørgelige Historie til Flammerne, thi hvad bryde ſjerne Generationer af en forhaabentlig lykkeligere Tid ſig om et Menneſkes Lidelſer, der forlængſt er bleven en Engel og forenet med den, ſom det ikke turde elſke her paa Jorden.

„Det er egentlig Penelopes vidunderlige Historie, som er levet om igjen med vor allerhøjeste Prindsesse Edith kun ikke med en saa glædelig Slutning. Og her- til kommer, at Ulykses Gemalinde dog var hans ret- mæssige Hustru og Moder til hans Søn, og jeg synes derfor, at der ikke kan være nogen særlig Fortjeneste ved, at hun blev ham tro, dette er jo kun den natur- nødvendigste Opfyldelse af et helligt Bud; vor høje Prindsesse derimod var tro mod den, hun elskede, og dog havde hun aldrig hvilet i hans Arme.“

(Fortfættes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaet nyt Medlem:

Tobaksspinder Joh. Chr. Hansen.

Selskabets Bogholderkontor

Bestergade 23, 2den Sal,

aabent hver Søndag Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form

Selskabets Kassererkontor,

Nørregade 45, 2den Sal tilhøre

aaben hver Søndag fra Kl. 9¹/₂—11 Form.

A d m i n i s t r a t i o n e n .

Borger-Bennen.

Fiem og halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 28.

Lørdagen den 14de Juli 1883.

Udgivet af Understøttelseselskabet.

Galbergs Bogtrykkeri Walkendorfsgade 5, Kjøbenhavn.

I det gamle Slot.

(Fortsat.)

„Og jeg maa atter og atter sige det, at han var smuk, denne ungdomsfjønne Adelsmand, saa smuk som man kunde tænke sig, en Halvgud maatte være, og selv hans værste Fjende vilde ikke kunne sige ham Noget paa, uagtet alle Kvinder laae for hans Fødder, og især vor høje Prindsesses Hofdame, den stolte Sibylla Adlerhorst. — Men han var og blev dog slet og ret kun en fattig Kapitain ved Prinds Josephs Livgarde, og aldrig turde vor naadige Prindsesses Dje falde

paa ham. Der er bleven fortalt over hundrede Historier om, hvorledes de to sandt hinanden, men jeg veed, at kun denne ene er sand. Ved en stor Hoffest — man havde nemlig foranstaltet en Hejrejagt — vare Høje og Lave fra fjern og nær komne sammen i vort Skovslot, og man kunde næsten faae ondt i Øjnene ved at see paa al den Pragt hos disse mange skønne, rigt pyntede Damer og disse høje stadselige Kavalerer. Men de Skjønneste vare dog vor allerhøjeste Prindsesse og hendes Hofdame den stolte Sibylla, den Æne fin og zart som en Lilie og den Anden pragtfuld som en mørkerød Rose, og den fremmede Hertug, vor mest hædrede Gæst, om hvem man allerede i lang Tid havde vist, at han skulde være vor naadige Prindsesses Gemal, kunde da heller ikke faa sine Øjne fra dem begge to, men man kunde dog tydelig see, at hans Øje dvælede længere ved Rosen end ved Lilien, uagtet han søgte at skjule det. Folkene i Slottet hviskede endogfaa om, at man havde set ham spadserere ved Nattetid i Slotsparkens Gange med den stolte Frøken. — Paa den omtalte Festdag hændte det nu, at Prindsessens hvide Ganger pludselig blev sky — man sagde, at det var en djævelsk Ondskab af den skønne Sibylla — og fløj som en Stormvind med sin lette Byrde hen over Heden. Der lød et Skrig af Forsærdelse, og det var ligesom Skrækken havde lammet Enhver fast til Stedet. Men da var allerede hin unge Kapitain stormet afsted som en Vind paa sin forte Hest, uden

at afvente nogen Befaling dertil, og dette stred jo mod Etiketten, da der vare mange Herrer af høj Rang tilstede og først og fremmest vor naadige Prindsesses bestemte Brudgom. Men nu var det engang sket, og den skønne Sybilla skal endogsaa have trukket spottende paa Læberne, da Hertugen først efter en rum Tids Forløb raabte: „Afsted efter hende!“

„Imidlertid havde Kurl v. Falkenhorst indhentet Gangeren og havde med stor Livsfare grebet det rasende Dyr's Tøjler og tvunget det ved sin Kraft til at staa stille som en Mur, uagtet det rystede og skjælvede over hele Kroppen. Men Prindsessen sad afmægtig i Saddelen og gled uden Befindelse ned i sin Redningsmands Arme. Han lagde hende forsigtig ned paa Grønsøret, og idet han støttede sin Arm paa sit Knæ, lod han hendes Hoved hvile derpaa og da hun atter kom til sig selv og hun slog Øjnene op, saae hun hans skønne Ansigt bøjet ned over sig med et Udtryk af den højeste Kjærlighed og den højeste Fortvivlelse. Ved dette Syn slog hun sine Arme om sin Redningsmands Hals og trykkede til Tak et Kys paa dens Mund, som hun saa længe havde elsket i Hemmelighed. Uhykeligt havde Ingen set det uden den blaa Himmel, den tavse brune Hede og Bierne, som summede forbi, men desværre tilstod vor høje Prindsesse snart selv, hvad der var sket. Nogle Dage senere hændte det nemlig, at hendes Broder — hun havde jo været forældreløs fra sin tidligste Barndom —

vilde tvinge hende til at blive Hertugens Brud. Hendes ligefremme, bestemte Vægning blev brutalt tilbagevist af ham. — Det var jo heller aldrig hændet før, at en Prindsesse havde forsmaaet en regjerende Hertug — og saa erklærede hun saavel til Fyrsten som til sin Frier, at hun kun kunde blive den Mand's Hustru, hvis Læber hun havde kysset i Kjærlighed og nævnte derefter den unge Kurt v. Falkenhorst. Saaledes blev denne mærkelige Historie bekjendt. Men Fyrstens Brede over denne Opdagelse var større en Brudgommens, thi Hertugen erklærede, da man fortalte ham, at den unge Adelsmand vilde blive forsat til et fjerntliggende Regiment, at der saa fra hans Side ikke var noget som helst til Hinder for Ægteskabet. Han kaldte Prindsessens Bod en Barnefreg og udtalte endogsaa Ønsket om, at Bruden vilde tage sin Hofdame, den adelige Frøken Sibylla, med til sit nye Hjem, for at hun lettere kunde finde sig til Rette under de nye Forhold. Men vor allerhøjeste Prindsesse fastede sig nu for sin Broders Fodder og bad og bønfuldt med Fortvivlelsens Taarer, idet hun paakaldte Mindet om deres afdøde Forældre, om at faae sin Frihed; naar man blot ikke vilde tvinge hende til at følge Hertugen, vilde hun gjerne give Afkald paa sin Elskede for hele Livet. Forgjæves, Hertugen var ubønhørlig. Han tilstod sin stakkels Søster 3 Dages Betænkningstid, det var Alt, hvad hun opnaaede. Og hvor stor Medlidenhed vi end maatte føle for vor høje Prind-

sesse, kunde vi egentlig ikke erkjende, at Fyrsten havde særlig Uret i sit Forlangende, thi Forbindelsen med Hertugen vilde have været til stor Nytte for Landet, men det vilde Prindsessen, der ellers var saa god som en Engel og gjerne bortgav Alt, hvad hun havde, naar hun traf en Trængende, desværre ikke indsee."

„Prindsessen tilbragte nu den Tidsfrist i den dybeste Ensomhed og fremsagde paa sine Kæde inderligste Bønner, og kun hendes Skriftestader, den gamle fromme Abbéd Florian, maatte komme ind til hende. Efter de 3 Dages Forløb gik hun rigtignok bleg som Døden, men vidunderlig rolig og med et forklaret Blik til sin fyrstelige Broder og bad ham blot endnu at tillade hende at fuldende et kunstfærdigt Arbejde, som hun for kort Tid siden havde begyndt paa til ham, saa vilde hun derefter gjøre, som Hertugen ønskede. Her til sagde han ja, maaske bevæget ved Synet af hendes farveløse Kinder, og gav hende paa Stedet Haandslag og sit fyrstelige Ord derpaa. Og her viste det sig da, at selv de Bedste ikke skulde forsmaae at tage deres Tilflugt til Kvindeligt, naar det gjælder deres Sjæls og Livs Frelse. Udførelsen af hint pragtfulde, udskaarne Tapet, som Prindsessen nu til Alles Forbauselse udførte, blev nemlig aldrig færdig. Prindsessen behøvede ikke, saaledes som engang Fru Penelope, om Matten at tilintetgjøre det, som hun havde fuldført om Dagen, thi en Menneskealder vilde næppe forflaae til at beklæde hint store Rum fra Loft til

Gulv med disse smaae Figurer, som hun udklippede med Saxen; og selv om en Bæg syntes helt færdig, var der dog altid tomme Steder, hvor der var Plads til flere smaae Figurer eller Blomster eller Grupper. Intet Menneske kunde sige: Nu er det helt færdigt. Og den naadige Fyrste selv fandt efterhaanden Behag i dette i Sandhed vidunderlige Arbejde, thi man maa selv see det for at kunne danne sig en Mening om Enheden i Udførelsen og om den Gratie og fint udtænkte Skjønhed i Sammenstillingerne, og han sad ofte i timevis hos sin Søster for at see paa hende, naar hun arbejdede. En berømt Maler, som kom til Skovflottet male hende med Saxen i Haanden, ogsaa den skønne Sibylla malede han som Diana, og man fortalte, at Hertugen rejste herhid udtrykkelig for at see dette Billede. Efterhaanden gik saa Tiden — om Ægteskab var det nu ikke mere Tale — og endelig lod Hertugen sig vie til venstre Haand til den snue Diana, og først paa selve Bryllupsdagen erklærede vor høje Prindsesse sit Arbejde for endt. Hun forlod aldrig Skovflottet.“

„Den forrige Hofdame skrev en Dag til sin tidligere Herskerinde, at Kurt v. Falkenhorst var faldet i en eller anden Træfning ved Grændsen, — det var hendes sidste Hævn; hun havde jo dog selv elsket den smukke Kaptain til Vanvid. Og kort derpaa sluffedes vor naadige Prindsesses Livsllys stille og rolig som en Lampe, der mangler Olie. Hun sov ind med et

Smil, som om der nu Intet mere fandtes for hende at leve for herne. Den lille Sax maatte man give hende med i Kisten tilligemed en blaa Sløjfe, som paa hin Ulykkesdag havde flagret paa hendes Redningsmands Skuldre."

"Men saa sandt som Kjærligheden har sit Værd deroppe, saasandt ere de to, der vare adskilte herne, nu forenede som de Saligste blandt de Salige."

"Og jeg maa tilstaae, at vor naadige Prindsesse havde valgt en bedre Del, thi Hertugen. . ."

Her standsede Manuscriptet, Resten var revet af eller tilintetgjort.

Da Frøken Wolfenhütten lagde Bladene sammen, hævede Prindsessen med et dybt Aandedrag Hovedet. En behagelig og glædelig Fornemmelse betog hende, det var, som om der var faldet en Lysning ind i hendes unge Hjerte. Hvilken tapper Kvinde det dog var, der paa denne Maade i al Stihed havde spundet sin Livsraad til Ende. Edith længtes efter atter at komme ind i Gemakket med Vidundertapetet nu, da hun endelig vidste Alt. I Tausshed rakte hun sine Hænder over Bordet til Forelæserinden, og med sit varme og inderlige Blik sendte hun en Tak til den tro Veninde. Derpaa viste Husherren sig i Indgangen til Væsthuset og meldte, at Karossen holdt for Døren.

Det var med virkelig Smerte fra begge Sider at man skiltes fra hinanden, og man tog den hjerte-

ligste Afsted, men den syldte Kurb, som Prindsessen havde bragt med, glemte hun i Bognen. Disse gyldne Gaver syntes hende nu saa fattige ligeoverfor disse lykkelige Menneſker, og hun folte, at her vilde det ikke have været paa ſin Plads at spille den velgjørende Fee, ſaaledes ſom hun havde tænkt fig.

(Fortſættels.)

Bekjendtgjorelse.

Foreſlaaede nye Medlemmer:

Cigarfabrikant E. Th. Salomonſen
 Grovſmed S. Th. Rasmuſſen.

Selſkabets Bogholderkontor

Veſtergade 23, 2den Sal,

aabent hver Søndag Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form

Selſkabets Kaſſererkontor,

Nørregade 45, 2den Sal tilhøre

aaben hver Søndag fra Kl. 9¹/₂—11 Form.

Administrationen.

Borger-Bennen.

Fem og halvfemstidstyvende Aargang.

N°. 29.

Lørdagen den 21de Juli 1883.

Udgivet af Understøttelsesselskabet.

Galbergs Bogtrykkeri Walkendorfsgade 5, Kjøbenhavn.

I det gamle Slot.

(Fortsat.)

Hun tog derimod højtidelig det Løfte af sine nye Venner, at de vilde gjengjælde med et Besøg paa Slottet, uagtet hun forud vidste, at det aldrig vilde kunne blive saa dejligt paa det gamle Slot, som det havde været her idag. Der maatte hun jo igjen bære sin Dragt som Prindsesse, og Fyrstekronen, dette Kjendemerke, som hun gjerne vilde udelukke, naar hun foretog sig en eller anden skildfri og glædebringende Handling, prangede over Porten, og hun vidste jo ogsaa

at, naar hun først var indenfor Slottets Enemærker, vilde Kammerherren igjen overtage Bagten med sine kolde, aldrig trætte Djne.

Da de sidste Guse i Landsbyen vare forspundne for hendes Blik, og Markerne og Trægrupperne udbredte sig for Edith, lænede hun sig til sin Vedsagerindes Skuldre, og den store Buket af Vindeblomster og Roser, som man havde lagt ind i Vognen til hende, rystede i den lille Haand.

„Jeg vilde ønske, at Papa var Distriktslæge,“ sagde hun med det drømmende Blik rettet ud i Horisonten, „og at Mama levede, og jeg havde Sødsfende, elskelige Søstre og saadan en yndig lille Pusling til Broder som han, der idag laae og legede paa mit Skjød.“

„Det er jo umulige Ønsker,“ svarede Frøkenen, idet hun venligt saae ned paa sin Elev, „men det er jo muligt at min elskede Prindsesse engang selv kan blive en lykkelig Moder.“

En let Rødme farvede de ungdommelige Kinder og bredte sig over Panden og Tindingerne, og et henrivende Smil spillede om den smukke Mund. Men hun svarede ikke en Stavelse, og Djenlaagene faldt langsomt i; det var jo heller ikke saa underligt, om Prindsessen var bleven træt og søvrig, thi det havde jo dog trods al Fornøjelse været en anstrengende Dag, og selv hendes trofaste Vedsagerinde følte sig træt og luffede Djuene. Hun saae derfor ikke, hvorledes den

unge Piges store Øjne aabnede sig igjen og stirrede tankfuld ud i det Fjerne, der i det rolige Aftenlys dæmrede ligesom bag et Slør. Hvad drømte hun vel om, den lille Prindsesse fra Skovslottet?

Den næste Morgen forekom det Edith, at hun havde en uimodstaaelig Lust til at besøge Pandekagehuset. Frøken Wolfenhütten var endnu ifærd med sit Toilette, og Kammerjomfruen saae forbauset paa sin unge Hersterinde, som imod Sædvane bad hende skynde sig. — Edith var saa glad over en Drøm, som hun havde havt om Natten. Edith havde været nede i Eventyrhytten ligesom dengang, og affurat som da havde han raabt til hende: „Tossede lille Ting!“ Men derpaa havde hans blaae, klare Øjne smilet til hende, og hun havde hørt ham sige: „Seg skal nok være god igjen, men saa skal Du strax komme og hjælpe mig, vi maa jo have vort Hus tapetseret, for at vi snart kunne flytte ind.“

Edith traadte ud paa Trappeaffatsen. Som en kjæmpemæssig mørk Slange bugtede de sorte Marmortrin med deres hvide Aarer sig langt ned i Parken. Da traadte en Barnerindring klar og tydelig frem for hende: Edvin havde dengang lært hende at løbe hurtigt ned af Trappen og tage 3 til 4 Trin ad Gangen; det havde været, som om hun fløj langs med det glatte Rækværk. Mon hun endnu kunde gjøre det? Dengang havde han altid rost hende for hendes Dygtighed.

Hun rettede sit Blik opad: ja hun var endnu hans lille Svale, hun vilde være det! Den slanke Skikkelse rettede sig, den fine Haand strøg Haaret tilbage, og efter at have kastet et prøvende Blik paa de nydelige Fodder i de sorte Sko med blaae Sløjfer — nej, Hælene vare ikke for store, — og efter at have kastet et hurtigt og lidt ængsteligt Blik omkring, fløj Edith som en bevinget Due ned af Trappen.

Gode Wolfenhütten! Du var i dette Øjeblik ifærd med at lade Dine sparsomme graae Lokker krølle, og Du anede Intet — heldigvis.

Og Edith var virkelig i hint Øjeblik igjen bleven Edvins Svale; det var neppe nok, at hun kom til at aande hurtigere ved Løbet; hun fløj fremad, da hun pludselig hørte en Støj nede ved Enden af Trappen; hun hævede sit Blik og saae en velvoxen Fremmed med Turisttasken let kastet over Skuldrene staae ved Foden af Trappen. Det foer som et Lyn gennem Ediths Tanker, at hun burde standse, men dette var hende ikke muligt; hun udstødte et svagt Strig, traadte fejl, tumlede endnu nogle Trin nedad og faldt skjælvende og ligbleg i den unge Mand's udbredte Arme.

Men hvad var det? En Stemme lød til hende ligesom langt, langt borte fra:

„Edith, elskede Edith!“

De halvt tillukkede Øjne aabnede sig og stirrede ind i det smukke Ansigt, der var bøjet over hende.

Et søkrigt Smil flej over den unge Piges Ansigt.

„Ser Du, Edvin, jeg kan det endnu!“ hviskede hun. Derpaa faldt det smukke Haar ned mod hans Bryst, og hun bekvæmede af Smerte.

Næste Dag vidste man paa Slottet og i Landsbyen, at Prindsesse Edith havde forvredet sin Fod og maatte ligge med Gibsbandage paa en Couchette, formodentlig i flere Uger, og at Grev Edvin Sturmwalden var kommen i Besøg som Turist for at gjensee det Slot, hvor han som Dreng havde tilbragt en saa fornøjelig Sommer. Det var et Held, at Kammerherren Dagen forud var rejst bort for en kort Tid for at besøge en Slægtning, der pludselig var bleven syg, saa fik man dog Tid til rolig at overlægge, i hvilken Form man skulde meddele Fyrsten det indtrufne Uheld; Frøken Wolfenhütten gif omkring med forgrædte Øjne og udstedte i sin Forvirring forskjellige Ordre, af hvilke den ene ophævede den anden.

„Denne lille Prøvelse vil vor Yndling have godt af,“ sagde Abbeden med et fint Smil, „det er godt, at Greven var tilstede, der kunde ellers let være sket en Ulykke.“

„Jeg vil selv skrive til Papa,“ erklærede Prindsessen; „og jeg vil føje nogle Linier til,“ tilføjede den unge Greve.

Der laae hun da med den lille venstre Fod saa fast indbunden, at hun slet ikke kunde bevæge den, med et let, blaat Silketæppe over sig og en kniplings-

befat Bude under Hovedet i hendes Navnesøsters vidunderlige Tapetværelse, og dog forekom det hendes Opdragerinde, at hun aldrig havde set sin Myndling med et saa lykkeligt Ansigt og saa straalende Dine.

„Hendes Legekammerat adspredde hende saaledes, som Intet nogenfinde har kunnet adspredde hende,“ tænkte hun, „og i Grunden er en forvredet Fod da heller ikke det samme som en brækket Fod. Hun vil nok hurtig blive rask.“

Men Edith ogsaa ønskede, at hun hurtig maatte blive rask igjen? Foreløbig sikkert ikke. Det var altfor sødt saaledes at blive baaret Omfjerg for af en forhenværende Legekammerat, som var bleven saa stor og saa sunk. Atter og atter maatte han fortælle hende, hvorledes det var gaaet til, at han paa sin Rejse til B., hvor det var hans Hensigt at præsentere sig som Repræsentant for sin Kreds til Landdagen, pludselig var dukket op, idet han nemlig havde faaet en uimodstaaelig Længsel efter at see det gamle Slot igjen.

„Jeg sendte Bagagen og Tjeneren forud til Residensstaden, tog som en rigtig Turist Tassen over Skulderen og kom i rette Tid til at fange min lille Svale. Og nu vil jeg leje mig ind et eller andet Sted saa nær herved som mulig, saa at jeg daglig kan komme herover for at tale med Dig og læse for Dig, indtil Du er rask igjen. Allerhelst vilde jeg tilbringe Natten i Pandekagehuset.“

„Huffer Du det endnu?“ spurgte Edith, idet hun rødmede af Glæde.

„Alt, Alt huffer jeg endnu,“ svarede han og saae hende dybt i Øjnene.

„Men — er det ikke nødvendigt, at vi nu, da vi begge ere blevne voksne, sige De til hinanden?“ spurgte hun tøvende.

„Hvem befaler det? Er det Folk derudersfor, eller er det Dit eget Hjerte? Duffer Du det derimod selv, saa siger jeg strax Allernaadigste Prindsesse!“

„Nej, nej, Edvin, ikke for alt i Verden; men jeg er bange for, at den gode Wolfenhütten vil blive urolig over —“

Hun holdt inde og saae saa ubeskrivelig hjælpeløs paa ham.

„Nu vel, naar der er andre tilstede, er det Grev Sturmwalden, der taler til Prindsesse Edith, ellers er det til hans kjære Ungdomslegekammerat; ikke sandt?“

Hun nikkede med et Smil.

„Med Hensyn til Din Bolig ville vi tale med den gode Doktor,“ udtrede hun efter en Pause, „indtil Papa kommer; han vil sikkert strax indkvartere Dig her, hvor vi have Plads til en helt Regiment af Legekammerater, og imorgen skriver jeg ganske sikkert til ham.“

Doktor Hell, som kom to Gange om Dagen, vidste ogsaa strax Raad, og Edvin Sturmwalden var allerede om Aftenen anbragt hos en velhavende Fami-

lie i Omegnen tæt ved. Der var her stillet til hans Disposition et smukt Bærelse, en taarnhøj Seng og en taalelig Hest, og mere forlangte han ikke. Han red saa daglig over til Slottet og blev hos Patienten, saalænge han turde, og saavel Sygeplejersken som Lægen vare glade over denne Hjælper, thi Patienten var saa munter og saa taalmodig, som man kun kunde ønske sig.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Selskabets Bogholderkontor

Vestergade 23, 2den Sal,

aabent hver Søndag Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form

Selskabets Kassererkontor,

Nørregade 45, 2den Sal tilhøre

aaben hver Søndag fra Kl. 9¹/₂—11 Form.

A d m i n i s t r a t i o n e n .

Borger-Tidningen.

Fem og halvfemsfindstyvende Aargang.

N°. 30.

Lørdagen den 28de Juli 1883.

Udgivet af Understøttelseselskabet.

Salbergs Bogtrykkeri Valkendorfsgade 5, Kjøbenhavn.

I det gamle Slot.

(Fortiæt.)

Det var et sjeldent smukt Syn at see de to ungdommelige Skikkelser ved Siden af hinanden, og Frøken Wolfenhütten og Abbeden beklagede i Stilhed, at der ingen Maler var tilstede for at fænsle det paa Værredet. Edith laae grazios henstrakt paa sin Couchette i sin hvide Morgendragt; paa det lille Bord fandtes der altid en frisk Blomsterbouquet og endel Bøger af forskjelligt Indhold, og foran hende sad Grev Erwin, som med sine mørkeblaae lhyneude Dine var

et Billede paa mandig Kraft. Det var ganske vist Hensigten at læse og skrive, men mærkværdigt nok, det blev aldrig til noget. — I den dybe Karnapnische sad Frøken Wolfenhütten og Abbeden ved Schakbordet, og Frøkenen var saa optaget af Spillet med sin fortrinlige Modstander som af Alt, hvad hun foretog sig, at hun ikke mere vidste, om man nede i den anden Ende af Stuen læste, talte eller tav stille, thi hun udbød undertiden: „Det var et udmærket smukt Vers!“ eller „Hvor De dog læser smukt, Grev Sturmwal- den!“

Dg hun fik da en klar Barmelatter til Svar, og naar hun saae forskrækket saa op, mødte hun sin Gjenbos muntre Blik og hørte Erwins dybe, bløde Stemme udbryde:

„Ja, De har Ret, naadige Frøken, naar De har troet at høre Poesi, det var Prindsessen, der lod Munden løbe.“

„Jeg tillader mig at spørge, hvornaar Brevet til Fyrsten bliver færdigt,“ sagde Frøkenen, der dog efterhaanden blev lidt ængstelig, „er det en altfor stor Anstrengelse for min kjære Prindsesse, saa vil jeg hellere selv skrive; det ængster mig, at Hans Høihed endnu Intet veed af, hvad der er forefaldet, og i overmorgen kommer Kammerherren dog tilbage. Hvis Gigtanfaldene ikke havde holdt ham tilbage, vilde han jo have været her for længe siden.“

„Vi skrive imorgen, vær De kun ganske rolig,“

svarede Edith og klappede hjærtegnende den Haand, der saa omhyggelig glattede hendes Pude.

„Jeg har faaet Brev fra Residentsstaden,“ fortalte Abbeden om Aftenen, da Grev Sturmwalden havde forladt Slottet og Prindsessen havde truffet sig tilbage, til Frøken Wolfenhütten, der blev nogle Minutter hos ham ude paa Terrassen, „Fyrstens Forlovelse er nu en Kjendsgjerning. Jeg antager, at han foretrækker selv at meddele sin Datter dette.“

Med et lille Suk svarede hun:

„Ja, jeg har jo længe formodet det. Min storfæls Prindsesse!“

„Jeg frygter kun for, at Prinds Kaver nu ogsaa vil trænge paa med Ægtefæbet,“

„Det vilde være en Lykke, om Edith blev gift, hendes eiendommelige Naturel vilde ikke kunne udholde et Samliv med Stedmoderen.“

„Ja, det vilde være en Lykke, men dette Ægtefæb vilde være en Ulykke for hende.“

„Men Edith vil da engang blive regjerende Fyrstinde, og hun vil saa frit kunne følge sit milde Hjertes Tarv og vil kunne gjøre meget Godt, eftersom hun bliver meget rig.“

„Skulde det kunne holde hende stadesløs for den Tørst, hendes Kvindehjerte maa føle? I ere dog nogle mærkværdige Skabninger, I Kvinder! Hvilke mærkværdige Ting I dog kunne tro om hinanden! Hvor unøjsomme og — nøjsomme I kunne være i et

Åndedrag! Men jeg kunde nok ønske at vide, om Greven kjender noget til dette Giftermaalsprojekt; jeg skal dog see at finde en Leilighed imorgen til at spørge ham derom. Og jeg beder Dem foreløbig ikke at sige et Ord til Prindsessen om Begivenhederne ved Hofset; det er bedre, at hun faar alt at vide af sin Fader."

"Hvorfor har Du egentlig aldrig besøgt mig eller Papa og aldrig skrevet mig til?" spurgte Edith næste Dag sin tidligere Legekammerat.

Man havde for første Gang baaret hendes Leje ud i Skyggen paa Terrassen under Orangetræerne, og Luften var mættet med Aromaen fra disse Sydens hvide Blomster, der beruse som Intet Andet.

"Fordi Du jo er Prindsesse," svarede han ligefremt; "jeg tænkte, at naar Du vilde have, at jeg skulde komme, vilde Du nok lade mig kalde."

Åh! hvor ofte havde hun ikke kaldt paa ham, kun ikke saaledes, at Nogen hørte det.

"Har Du da virkelig undertiden tænkt paa „den lille tosfede Ting“?" spurgte hun ligesom spøgende, men hendes Stemme bævede.

"Bilde jeg ellers være kommet her, Edith?"

Hun slog Dørene ned for hans Blik, der lod hende see lige ind i hans Hjerte, og hun følte dette Blik hvile paa sig, selv efter at hun havde slaaet Dørene ned. Der indtraadte en Pause, som imidlertid var mere veltalende end alle Ord. Det forekom Edith,

som om hun svævede i Ætheren baaren fremad paa bløde Bølger, der førte hende langt bort til et ube- kjendt Edens fjerne Ryster.

„Min kjære Prindsesse, om en Time vil Budet være her for at tage Brevet med,“ advarede Frøken Wolfhütten, idet hun traadte ud af Havesalen. „Et Brev til Hans Højhed maa der i ethvert Tilfælde af- sendes.“

Edith vendte sig smilende om mod hende.

„Saa maa jeg fremfor Alt bede Dem om at bortføre denne Heire, der ikke vil lade mig skrive i Ro; bring ham til vor kjære Abbed, hos ham vil han finde Alt, hvad han selv behøver for at skrive. Vi ville da see, hvem af os to der bliver først færdig, og hvis det bliver ham, nuvel saa fortæl ham min flittige Navnesøsters Historie. Han kjender jo kun Halvdelen af den, akkurat ligesaameget som jeg selv tidligere. Addio, caro amicoci, à rivederci!“

Erwin rejste sig og rakte hende Haanden, derpaa bukkede han sig ned og berørte med sine Læber den unge Piges fine Fingre. Hvorfor rystede begge Hæn- derne, da de omsluttede hinanden?

Edith blev virkelig først færdig, og hun ventede nu blot paa Erwins Brev, men hun havde ogsaa kun skrevet nogle faae Linier:

„Kjære Papa!

„Erwin Sturmwalden er her og har heldigvis

forhindret mig i at brække min Fod, eller begge Fødder, men den venstee er forvredet en ganske lille bitte Smule, og det er dog altid bedre, end om det havde været den højre. Den gode Døfter har tilladt mig allerede i næste Uge at forsøge at træde paa den, og ved denne højtidelige Lejlighed skal Erwin og min tro Wolfenhütten støtte mig, de ere Alle saa gode mod mig. Men jeg kan bedre fortælle Dig Alting mundtlig, thi jeg antager, at Du efter Modtagelsen af disse Linier selv vil komme og see til Dit Barn og overbevise Dig om, hvor lykkelig hun er, trods sine Smerter, ja, for noget ondt gjør det dog. Intetsteds i hele Verden er der dog saa smukt som her paa det gamle Skovslot; det var jo ogsaa her, at min kjære Mama saa gjerne opholdt sig. Nu kjender jeg ogsaa min kjære Navnesøsters fuldstændige Historie, denne trofaste moderne Penelope, og det vil jeg derfor sige Dig, Pappa, at der her er mere end een Gal, som man kan udsmykke akkurat paa samme Maade som det lille Kabinet, hvis vidunderlige Tapet Prindsesse Edith engang udklippede ganske alene, fordi hun ikke vilde ægte den affhyelige Hertug. Og saaledes vilde jeg ogsaa gjøre, det sværger jeg Dig til, kjære Pappa, hvis Du vilde tvinge mig til at ægte Prinds Xaver, der er dobbelt saa gammel som jeg, og som altid ser saa træt ud, og hvem jeg ikke kan udstaae og ikke vilde have, om han saa bar en Kejserkrone. Men det vil Du heller ikke gjøre, kjæreste Pappa, det veed

jeg godt, thi Du har jo altid været den bedste og elskeligste Pappa for Din lykkelige og lydige Datter
Edith.

P. S. Jeg har allerede skaffet mig en Sax. — Erwin vil selv skrive Dig til; han var paa Veien til Dig.“

„Her er mit Brev,“ raabte Erwin idet han traadte ind, „jeg har længe været færdig; Frøken Wolfenhütten har heldigvis endogsaa faaet Tid nok til at fortælle mig hin Ediths tragisk-skjønne Historie, og Abbeden har fortalt mig en anden, der ikke er mindre interessant; den handler ogsaa om en Edith, der skal giftes med en Prinds!“

Ordene lode spøgende, men Erwins Ansigt var blegt, og Udtrykket i det var ophidsset og uroligt.

„Troer Du om mig, Erwin, at jeg lader mig tvinge til et Ægteskab?“

„Jeg veed kun, at en lille Pige engang med Bestemthed har erklæret: „Jeg vil kun ægte en Prinds“.“

„Og jeg veed, at en stor Dreng paa Grund af disse barnagtige Ord var meget uvenlig imod hende og kaldte hende en tosset lille Ting. Dengang havde han rigtignok Ret. — Maa jeg læse Brevet til Pappa?“

„Maa jeg læse Prindsesse Ediths Brev?“

„Nej!“, svarede hun rødmende, „det er min og Pappas Hemmelighed.“

„Og Indholdet af mit Brev er — min Hensigtelig-
melighed.“

„Gud være lovet, at Fyrsten endelig faar Alt
at vide,“ udbrod den trofaste Veninde, idet hun lagde
Brevene i samme Convolut og forseglede dem, „jeg
vil selv levere Brevet i Rudets Hænder.“

(Fortfættes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaet nyt Medlem:

Guldsmedmester A. T. h. B u m b e c h.

Selskabets Bogholderkontor

Vestergade 23, 2den Sal,

aabent hver Søndag Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form

Selskabets Kassererkontor,

Nørregade 45, 2den Sal tilhøre

aaben hver Søndag fra Kl. 9¹/₂ 11 Form.

A d m i n i s t r a t i o n e n.

Borger-Tienden.

Fem og halvfemsfindstyvende Kargang.

N°. 31.

Lørdagen den 4de August 1883.

Udgivet af Understøttelseselskabet.

Salbergs Bogtrykkeri Valkendorfsgade 5, Kjøbenhavn.

I det gamle Slot.

(Sluttet.)

Kammerherren var endnu ikke vendt tilbage; han skrev, at han til sin store Utilfredshed atter havde faaet et Anfald af sin gamle Fjende.

„Kvinderne have altid plaget mig,“ stod det etsteds i Brevet til Abbeden, „det er gaaet mig ligesom Heinrich Heine,

Den Ene med sin Kjærlighed,

Den Anden med sit Had, —

om Frøken Gigt nu fængsler mig af Kjærlighed eller

Had, det bover jeg ikke at afgjøre, men sikkert er det, at hun har gjort mig til sin Fange. Dette ærgrer mig saa meget mere, som jeg har en ubestemt Følelse af, at der er meget i det gamle Slot, som mine Øjne ikke mere vaager over, som gaaer rent forkert; især tænker jeg paa vor kjære allernaadigste Prindsesse, den tilkommende Herskerinde i M., hvem dog i Grunden kun Een af os Alle har formaaet at imponere, nemlig — jeg! Deres Højbærdigheds ærbødige Ven og Tjener.“

Og saa kom da den Dag, da Prindsessens Lænestol for første Gang igjen stod i Pandekagehuset, hvor hun gav Audiens til sine Trofaste. Frøken Wolfenhütten havde dennegang strax maattet trække sig tilbage, da den stemme Migraine idag var aldeles undholdelig, men hun mente nok at faae jaget den paa Flugt ved en Times No. Abbeden havde truffet sin Lænestol hen under det gamle Lindetræ ved Indgangen til Eventyrhytten og sad der og læste; Erwin og Edith sad ved det gamle, runde Bord og søgte efter de forskjellige Navne og Snirkler, som Drengen engang havde skaarret i Pladen med sin skarpe Kniv. Det store Vindue stod helt aabent, og de sidste Sommerroser vare klattrede helt op ad Muren og tittede ind. Ud over Engene tabte Blikket sig i Trærnes solfor-gyldte Toppe, medens Øret opfangede Vandets hemmelighedsfulde Brusen fra den store Fontæne.

Ligesom Børnenes Hoveder tidligere bøjede sig

mod hinanden over Bordet, saaledes gik det ogsaa nu med Ediths og Erwins; den fine Duft fra hendes Haar bares tæt ind til ham, og hans Hænder rørte ved hendes.

Som en Drøm stod deres BARNETID i Eventyrhytten for dem i dette Øjeblik, begges Hjerter vare opfyldte af Tanken herom, men Ediths Læber pludselig væk og lo ligesom dengang, da den lille Pige sad ligeoverfor sin Vegekammerat.

„I dag kan der komme Svar fra Papa,“ sagde hun pludselig, idet hun blev bleg og lænede sig tilbage.

„Jeg veed det, om en Time kan Budet være her; jeg har tænkt paa at ride ham imøde,“ svarede Greven, men hans Stemme lød saa angstfuld.

„Har det da saa megen Betydning, om Brevet kommer en halv Time før eller senere?“ spurgte hun næsten aandeløs og med et bortvendt Blik.

„Derpaa beror det, om jeg skal blive eller øjeblikkelig rejse bort.“

„Rejse bort, Erwin, og jeg er endnu ikke rask?“ De smukke Øjne søgte atter hans, og en let Rødme steg op i Kinderne.

Han smilede tungsindig.

„Hvis det kun kommer an derpaa, saa har Doktor Hell forsikret, at i det seneste om en Uge vil Prindsesse Edith kunne foretage sig om det saa var en ny Svaleflugt ned ad Trappen.“

„Men det vil alligevel endnu vare længe, inden jeg bliver rigtig rast; det er altfor dejligt saaledes at blive baaret Omfarg for og plejet selv af dem, som tidligere har behandlet En saa strængt.“ Det var den gamle drillende Tone.

Et lidenskabeligt Spørgsmaal trængte sig frem paa hans Læber, men han nøjedes med at lade Djinene tale, og Edits mørke Djenhaar sænkede sig for dette Blik.

Da hørtes hurtige Skridt; de kom fra den Vej, der førte fra Slottet til Eventyrhytten; flere Stemmer blandede sig imellem hinanden, og der faldt en Skygge hen over Dørtærskelen: Fyrstens høje Stikkelse viste sig i Døraabningen og bagved ham Abbeden og Frøken Wolfenhütten med sit blege, smertefortrukne Ansigt og med Hovedet endnu helt indbundet.

Greven var sprunget op.

„Papa!“ raabte Edith jublende, idet hun strakte sine Hænder ud mod den kommende.

„Mit Barn, mit kjære, taabelige Barn,“ sagde han, idet han kysjede hende ømt, „Himlen ske Tak og Dem, Hr. Greve, at Alt løb saa heldigt af. Troer De ikke, at det bliver nødvendigt, at man sætter denne Bildkat under den strengeste Opsigt for hele Livet?“

„Papa!“ udbrød nu Prindsessen, idet hun halvt lo og halvt græd og paany tvang ham ned ved Siden af sig, „sig mig blot et Gnesste strax her paa Stedet, saa skal Du faae Lov til bagefter at skjende og skaffe

mig en Fangevogter: skal jeg begynde paa Arbejdet i den store Sal."

„Nej, Du lille Tosschoved, jeg vil være barmhjertigere, end Thyrst Joseph var dengang," svarede han med et Smil, „Du skal kun udsmykke Dit eget Eventyrhus. Men lad os komme over i Slottet, her er det mig dog for suetert med den Hemmelighed, som ogsaa jeg har paa Hjertet. — Vær ogsaa Du overbærende med mig, min lille Pige," søjede han hvidskende til, „og gør mig ikke Livet for svært at bære." —

Bed Rosens Blomstringstid Aaret efter stod en ung lykkelig Hustru ved Siden af en høj, velvoren Mand paa den rigt blomstersmykkede Balkon paa Slottet Sturmwalden og skuede ud over Have og Park ind i det rige Land og paa de stolte Bjergrækker i det Fjerne og paa den sølvglindsende brede Flod. Hans Arm omslyngede hende fast og hans Blik hvilede med Omhed paa hendes fine Skikkelse.

„Der er kommen Breve, min Elskede," sagde han, „jeg havde nær glemt at sige Dig det, — hvad glemmer man ikke hos Dig! Fra alle Sider melder der sig Gæster: Thyrsten og Thyrstinden, dernæst vor elskede Mama, den trofaste Wolfsenhütten og den gode Abbed; kunne vi nok faae Plads til dem alle i vor Eventyrhytte?"

Hun hævede sit elskelige Ansigt op til ham straalende af Kjærlighed.

„I vort Eventyrslot, mener Du vel! Nær kun ingen Bekymring derfor; der er Plads til mere end et Dussin Gjæster. Ser Du, jeg har dog sat min Billie igjennem: jeg ægtede en Prinds, men det var en Eventyrprinds. Og Regentinde er jeg bleven i hans Hjerte og dog tillige hans ydmyge Tjenerinde. Ikke sandt, Erwin, saaledes er det? Vi ere dog endnu lykkeligere i det nye end i det gamle Slot? Sig Ja Du Elskede!“

Men han tav, Lykken overvældede ham, og med et Rys lukkede han sin unge Hustrus Læber.

Ende.

Gaston de Colobrières.

I.

Paa Landevejen til Italien, omtrent en Meil fra Grændsen, der hvor Floden Var skiller Provence fra Grevskabet Nizza, faaer man i en temmelig usrugtbar Egn Dje paa Ruinerne af et gammelt Slot, af hvilket Formure med høje Vinduesaabninger endnu er til. Et mastot Taarn af endnu ældre Bygning end det Dvrige rager op over denne Ruin, og paa dens Spidse, som Tiden kun meget lidet har beskadiget, seer man en sort Stang, der temmelig ligner en almindelig Dynasleder, men ellers bar Familiens Banner. Den Høj, paa hvilken disse Ruiner ligge, er bedækket med en fattig, men balsamisk Vegetation, der sikkert vilde glæde en Botaniker meget, thi de Planter, der udbrede den Bellugt, som Binden ofte bærer langt bort i det Fjerne, ere sjældne.

I den sidste Halvdeel af forrige Aarhundrede tilhorte dette Slot med Tilliggende en Adelsmand, Baron de Colobrières, der paa moderlig Side ned-

stammede fra en gammel italiensk Familie, som blandt sine Medlemmer talte tyve Cardinaler og een Pave. Den faderlige Stamme var ikke mindre berømt og gik tilbage til den provengalske Adels Fabeltid. Trods denne stolte Herkomst var Baron de Colobrières intet mindre end velhavende, thi Baronens Ejendomme udmærkede sig ved en Ufrugtbarhed, der var bleven til et Drdsprog i Omegnen, og hans Forfædre havde afhændet den ene af deres Herrerettigheder efter den anden, saa at der ikke var blevet andet tilovers til ham end Stamhuset og de omkring det liggende Marker, der gave et højt ringe Udbytte.

(Fortsættes.)

J. H. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaet nyt Medlem:

Mursvend J. E. Møller.

Selskabets Bogholderkontor

Vestergade 23, 2den Sal,

aabent hver Søndag Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form

Selskabets Kassererkontor,

Nørregade 45, 2den Sal tilhøre

aaben hver Søndag fra Kl. 9¹/₂—11 Form.

A d m i n i s t r a t i o n e n .

Borger-Tennen.

Fem og halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 32.

—
Tordagen den 11te August 1883.

Udgivet af Understøttelseselskabet.

Salbergs Bogtrykkeri Walkendorfsgade 5, Kjøbenhavn.

Gaston de Colobrières.

—
(Fortsat.)

Den fattige Hr. de Colobrières havde formælet sig med en ligesaa gammeladelig, men om muligt fattigere Frøken, der ikke bragte ham andet, end nogle Ringe og Smykker. Og Himlen velsignede dette Ægteskab i høj Grad. Baronessen skjænkede sin Mand fjorten Børn, og Indtægterne af Ejendommen Colobrières gav neppe det daglige Brød; det Øvrige maatte staffles tilveje ved en vidt dreven Industri og Sparsomhed. Baronessen havde aldrig havt nogen

anden ny Kjole end sin Brudekjole; hun benyttede de gamle Stoffer, med hvilke de stolte Senge i Slottet vare prydede, til Klæder for sig og sine Børn. De unge Herrer fik saaledes de arvede Klædesbetrækt, og Frøkenerne de af deres quindelige Auer broderede Omhæng.

Slottet Colobrières lignede en Vikube, der aarlig bliver forladt af de Sværme, som det hjemlige Huus ikke længere kan give Ophold og Føde. Naar de ældre Børn vare voxne, søgte de deres Udfomme andetsteds. Baronen var altfor gjennemtrængt af sin Rangs Pligter, til at han skulde have tilladt et af sine Børn at handle derimod. Heller ikke gjorde Børnene, trots den bittre Armød, i hvilken Familien befandt sig, deres Adel nogen Skam, thi syv unge Colobrièreser gik i Kloster eller i Kongens Tjeneste og fem Frøkener lode sig indklæde i en Orden, hvor adelige Frøkener selv uden Medgift bleve optagne. Af den talrige Familie i Slottet blev saaledes kun de Sidstfødte tilbage, hvilke Baronen sukfende kaldte sin Alders Støtter.

Gaston de Colobrières eller, som Folk i Omegnen kaldte ham, den unge Colobrières var en smuk ung Mand paa fem og tyve Aar, en lidenskabelig Jæger, men saa undseelig, at han vendte Ansigtet bort, naar han tilfældig mødte en Pige. Beständig færdedes han med Geværet paa Baroniets Jorder, der kun vare frugtbare paa Bildt, og Udbyttet heraf lykkedes

ham meget godt, thi uden det Jagtudbytte, han daglig bragte hjem, vilde Colobrières Beboere ofte have været nødte til at spise tørt Brød.

Baronens yngste Datter, Frøken Anastasie, var en smuk Brunette med bleg Teint og et melancholisk Blik. Hun havde herligt sort Haar, sorte funklende Øjne, smaa nydelige Hænder og en yndig Mund, der ved det mindste Smil fremviste de blendende hvide Tænder. Trods dette var det aldrig faldet de Omkringboende ind at finde denne Pige smuk. Om Søndagen, naar hun gik til Messen i den nærliggende Landsby, saae Bønderne paa hende uden Beundring. Hendes Fader indrømmede vel, at der var noget hos hende, som vidnede om den fornemme Dame, men Moderen saae bedrøvet sin Datters blege brune Zigeunerfarve, og en blomstrende Friskhed vilde have været hende langt kjærere.

Det Liv, som man førte i Slottet Colobrières, var i højeste Grad indskrænket og eensformigt. Adelsmændene i Omegnen omgiktes ikke med Baronen, fordi denne ikke vilde lade dem see sin stolte Armod. Den selskabelige Omgang indskrænkede sig derfor kun til det ugentlige Besøg af en Præst, der i tredive Aar havde fungeret som Landsbypræst i Byen. Ellers havde Herrerne Colobrières haft Bager og Svende; en Sal i Slottet hed endnu bestandig Gardesalen; nu bestod Tjendet kun af en gammel Tjener, der udelukkende beskæftigede sig med Haven, og en gammel Pige,

Magdalene Panozon, ogsaa kaldet den Røde, der vilde have havt meget lidt Arbejde, dersom hun blot havde været henviist til Rjøkkenet; men den kraftige Pige udførte alt Arbejdet i Slottet og spandt tilligemed Baronessen Familielærredet.

(Fortsættes.)

J. S. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Brændehandler S. A. S. Espensen.

Malermester Carl Aug. A. Mardmann.

Selskabets Bogholderkontor

er paa Grund af Bogholderens Bortrejse fra den 14.

Aug. til 11. Septbr. paa

Nørregade 45, 2den Sal,

aabent hver Søndag Kl. 9 $\frac{1}{2}$ —11 Form

Selskabets Kassererkontor,

Nørregade 45, 2den Sal tilhøre

aaben hver Søndag fra Kl. 9 $\frac{1}{2}$ —11 Form.

Administrationen.

Extract

af

2det Kvartals-Regnskab 1883,

for

det forenede Understøttelseselskab.

Indtægt.

	Kr.
1. Kassebeholdning fra forrige Kvartal.	7,559
2. Halvaarligt Kontingent: Restance fra forrige Kvartal . . . . . 84 Kr. " Øre. anvist for dette Kvartal 5,675 R. 81 Ø. Hs. Maj. Kongens Bidrag 40 — " 5,715 Kr. 81 Øre.	5,799 Kr. 81 Øre.
deraf er indkommet.	4,959 Kr. 90 Øre.
Restance ultm. dette Kvartal	839 Kr. 91 Øre.
3. Ugentlige Indtægter for Bladet „Borgervennens“ 96de Aargang Nr. 14—26 inkl.	1,363
4. Renter for $\frac{1}{2}$ Aar: af Activer: R. 81000 Best og Sønderjydske Kreditf. Obl. a $4\frac{1}{2}$ % p. a. Kr. 1822, 50 R. 80000 ny jydsk Kjøbst. Kref. ditf. Obl. a $4\frac{1}{2}$ % p. a. Kr. 1800, " R. 201000 p. Jndstvb. 4% Kr. 4020, " — 800 Rbh's. Commuel. Kr. 16, " <hr style="width: 50%; margin-left: 0;"/> 7,658 Kr. 50 Øre.	
af Legater: Eibeschüßs Legat til Ubl. Kr. 1000, " do. do. til Underst. Kr. 100, " Heymanns do. R. 400 Kr. 8, 06 Goldschmidts do. R. 100 Kr. 1, 96 <hr style="width: 50%; margin-left: 0;"/> 1,110 Kr. 02 Øre.	
af Spareklassen for Rbhvn. og Omegn	214 — 86 —
5. Afdrag paa Laan: Restance fra forrige Kvartal. . . . . 712 Kr. " Øre. anvist for dette Kvartal . . . . . 4,592 — " — <hr style="width: 50%; margin-left: 0;"/> 5,304 Kr. " Øre.	
deraf er indkommet.	4,594 — " —
Restance ultm. dette Kvartal.	710 Kr. " Øre.
6. Jndfriet en udtrukken Best og Sønderjydske Kreditf. Oblig.	2,000
	29,460

Kjøbenhavn, den 30te Juni 1883.

Overensstemmende med

D. F. Olsen.

Th. J.

Udgift.

	Kr.	Ø.
Pensioner:		
uaffordrede fra forrige Kvartal	237	50 Øre.
anviste for dette Kvartal	2,675	" Øre.
	2,912	50 Øre.
udbetalte i Kvartalet 2,855 Kr. " Ø.	2,855	"
contramanderet . . . . . 57 — 50 —	57	— 50 —
	2,912	50 Øre.
uaffordrede ultm. dette Kvartal	"	" Øre.
Lønninger	1,493	"
Andre Administrationsomkostninger	97	74
Ugebladets Trykning	464	"
Gratifikationer:		
uaffordrede fra forrige Kvartal	2,550	" Øre.
anviste for dette Kvartal	52	" Øre.
	2,602	" Øre.
udbetalte i Kvartalet	2,602	— " —
uaffordrede ultm. dette Kvartal	"	" Øre.
Rentesfri Udlaan:		
uaffordrede fra forrige Kvartal	1,100	" Øre.
udbetalte i Kvartalet . 600 Kr. " Ø.	600	"
contramanderet . . . . . 500 — " —	500	— " —
	1,100	" Øre.
uaffordrede ultm. dette Kvartal	"	" Øre.
Laanet i Handelsbanken:		
til Rest fra forrige Kvartal	14,000	" Øre.
afbetalt i Kvartalet	11,200	— " —
til Rest ultm. dette Kvartal	2,800	" Øre.
Renter af Laanet i Handelsbanken	63	75
Rjæbt en Vest og Sønderjydsf Kreditf. Obl. stor 2000 Kr.	2,006	"
aldo, Kassebeholdning ultm. 2det Kvartal 1883	8,079	25
	29,460	74

E. Vorgen,
Kasserer.

ontrollen.

fær. N. G. Meimann.

Kierrungård,
Bogholder.

Borger-Tennen.

Fem og halvfemstindstyvende Aargang.

N°. 33.

Lørdagen den 18de August 1883.

Udgivet af Understøttelseselskabet.

Galberg's Bogtrykkeri Walkendorfsgade 5, Kjøbenhavn.

Gaston de Colobrières.

(Fortsat.)

Slottet Colobrières var, hvilket allerede dets Udseende vidnede om, bygget til forskjellige Tider. Det tykke Taarn, der ligesom dannede Bygningens Kjørne, var i romersk Stil, massivt, firkantet og forsynet med Buevinduer; Hovedbygningen skrev sig derimod fra Renaissancetiden. En Colobrières, Chef for et Compagni Eventyrere, havde med Held bivaanet den store Krig i Italien og medbragt et stort Bytte, navnlig fra Roms Plyndring. Han opførte paany

det gamle Arveslot, levede der med mange Kammerater og efterlod ved sin Død Arvingerne intet andet end det smukke Slot med værdifulde Malerier og Meubler. Paa den Tid, da vor Historie foregaaer, vare de moderne Bygninger om det gamle Taarn allerede betydeligt forfaldne; de fleste Malerier og Meubler vare forsvundne, og af den tidligere Glands saae man intet andet end nogle Levninger, et med Perlemor og Elphenbeen indlagt Stab, i hvilket Baronnen opbevarede sine Familiepapirer, et Uhr og 6 Sølvtaarkener med Colobrièrernes Vaaben. I henved halvtredstindstyve Aar havde der ikke været foretaget nogen Udbedring paa Taget eller Murene; i de fleste Binduer manglede Ruderne. Værelserne i første Etage vare ikke længer beboelige og Familien havde truffet sig tilbage til de hvælvede Værelser i nederste Etage, der saa temmelig havde Kjælderens Temperatur, nemlig kølrig om Sommeren og varm om Vinteren.

Capellet var ligeledes forfaldent, og Familien Colobrières havde allerede i mange Aar hørt Messen i den nærliggende Landsbykirke, hvilket i høj Grad bedrøvede Baronessen, der i hele sit Liv ikke havde nærret noget højere Ønske, end at eje en lille Sum, for at lade Capellet istandsætte og Søn- og Helligdage læse Messe deri. Desværre var der ingen Udsigt til at Baronens Finantser skulde kunne udrede en saadan Udgift og den gode Dame fandt sig altsaa i den haarde Nødvendighed; hver Søndag, hvad enten det var godt

eller daarligt Vejr, brød hele Familien op i en vis Baaklædning, der aldeles ikke var forskjellig efter Aars-tiden. Baronen var iført en gammel, sidflengrøn Kjole, der endnu saae taalelig ud, men Sømmenes tvetydige Glands vidnede om dens lange Tjeneste. Hans Silkestrømper, der ikke længere bleve udfyldte af hans Lægge, endte i store Sko med Spænder, og hans afflidte, haarløse, trekantede Hat maatte han behandle med en ganske særdeles Forsigtighed. Fru de Colobrières fulgte ham i en noget medtaget Kjole af Gros de Tours med en Taftesmantille, der havde været ny da hun blev gift. Børnene havde ikke andre Smykker end deres Sundhed og blomstrende Farve. Den unge Herre var som Folkene i Omegnen iført en Kjole af Serge og havde en stor Filthat paa Hovedet, og Frøkenen en snever Kjole af brunnt Rattun, et blomstrende Musselins Halstørklæde og ligeledes en Hat paa. Den eneste Forandring, der Tid efter anden foregik med denne fattige Pjunt, var med Vaandet paa Hatten, der undertiden maatte fornyes. Men trods denne trykkende Armod herskede der dog Enighed og rosten uforstyrret Munterhed i Familien Colobrières. Vnlig levede Børnene uden foruroligende Ønsker, lod sig nøje med det Lidet, de havde, og tog sig aldeles til deres Formues og deres Husets Forfald nær.

◊ Mandag, anden Pintsedag, efter Messen, blev Barone medens hans Hustru gik tilbage til Slottet med Bøene, nogle Djeblik staaende paa den frie

Blads i Landsbyen, hvor fremmede Handelsfolk havde opflaaet deres Boder og i Særdeleshed solgte mange Messingfingerringe, Kors af Metal, der lignede Guld, og Rosenkrandse af Glasperler. Baronen købte en Alen Baand til sin Datter og handlede sukkende om en Sirtsestjole, som han ikke købte. Samme Dag skyndte han sig ikke som sædvanlig strax efter Bordet med at tage sig sin Middagsføvn, men blev siddende eftertænkfuld i Vænestolen. Gaston og hans Søster havde stille fjernet sig, fordi de antog at begge deres Forældre vilde sove.

Men Baronen sov ikke; han fløjtede sagte og bankede snart paa sin Tallerken, snart paa sit tomme Glas; Baronessen faldt derimod i Søvn som Følge af denne eensformige Larm. Efter en halv Times Forløb sukkede Baronen højt og sagde, idet han lod sine Dine hvile paa Loftet:

„3 Dag har Nogen bragt mig Efterretning om Agathe de Colobrières.“

„Hvad siger Du?“ spurgte Baronessen, der soer op af sin Søvn og forundret saae paa sin Mand.

„Jeg siger, at en Kræmmer nede i Landsbyen har bragt mig Efterretninger om Agathe de Colobrières,“ svarede Baronen koldt.

„Hellige Zomfru! Og hvad sagde han?“

„Ting, som jeg aldeles ikke havde ventet. Agathe har havt mere Lykke end hun fortjente. Or det

Første er dette Menneske, hendes Mand, Maragnon, død."

Den gamle Dame korsede sig.

„Dg dernæst," vedblev Baronen, „har han efterladt en meget stor Formue."

„Er der Børn?" spurgte Baronessen i højeste Spænding.

„Der har været flere, men af hele den smukke Stamme Maragnon er der kun bleven en eneste Datter tilbage."

„Dg Kræmmeren, som fortalte Dig dette, har vel selv seet Agathe?"

„Han har seet hende og hun har sagt til ham, at hun gjerne vilde sende mig en Hilsen, dersom hun fordristede sig dertil."

„Den stakkels Kone!" sukede Fru de Colobrières.

„Jeg vilde ikke have modtaget hendes Hilsen, dersom hun havde sendt mig en saadan," sagde Baronen forbitret og slog i Bordet. „Den Ulykkelige fordrifter sig endnu til at udtale Navnet Colobrières . . . hun, Fru Maragnon."

„Hun tænker paa os. Hun har os endnu bestandig kjær," sagde Baronessen halv højt.

„Hvad vedkommer det os?" svarede Baronen endnu mere misfornøjet; „hvad have vi nu med denne Kone at gjøre? Jeg beklager virkelig, at jeg har omtalt hende."

Efter disse Ord rejste han sig op og gik ud, som

om han paa engang vilde gjøre en Ende paa Samtalen. Baronessen blev ene med sine Tanker. I tredive Aar var Navnet Agathe de Colobrières ikke blevet udtalt i hendes Nærverelse. Det var forbudt at tale om hende i det Slot, i hvilket hun var født, og Børnene kjendte ikke noget til en saadan Kone. Desuagtet stod hun dem meget nær, thi hun var Baron de Colobrières eneste Søster.

For tredive Aar siden boede Fruen Agathe de Colobrières i det faderlige Slot, som hun aldrig havde forladt. Hun havde naaet Somfruens modne Alder og var ikke længer nogen spæd Knop, der frygtfomt skjulte sig under Bladene, men en fuldt udviklet Rose. Den smukke Pige tilhørte en altfor fattig, adelig og stolt Familie, til at man havde kunnet tænke paa at finde en Mand til hende. Det var derfor bestemt, at hun skulde gaa i Kloster, men da hun aldeles ikke følte noget Kald til Klosterlivet, lovede hun bestandig og blev i Slottet, selv efter Forældrenes Død og Broderens Giftermaal.

Det var og blev bestemt, at hun skulde gaa i Kloster og hun vilde aldrig have fordristet sig til højt at udtale en Vægring, sandsynlig fordi hun ikke saae nogen Mulighed til at undgaa denne Skjæbne. Men hun var undertiden meget bedrøvet og græd ikke sjældent for Baronessen, uden for hende at nævne Grunden til disse Taarer. Familien formerede sig Aar for Aar. Baronnen havde allerede sex Børn og den stakkels

Agathe følte godt, at hun maatte gaa og gjøre Plads for de Smaa; man talte ogsaa hver Dag om hendes Indtrædelse i Klosteret.

En Aften kom nogle fremmede Handlende til Slotsporten. Det var et frygteligt Vejr; Regnen, der styrtede ned i hele Strømme, havde fordærvet alle Vejene og de Rejsende kunde ikke naae Landsbyen, hvor de vilde have fundet Huusly. Baronnen aabnede venligt sine Døre for dem, men det var ogsaa saa temmelig alt, hvad han var istand til. De begave sig ind i en umenbleret Sal i Nærheden af Stalden, i hvilken de havde anbragt deres Muuldyr, og indrettede sig der saa godt som muligt for Natten.

Baronessen havde fra sit Vindue seet dem komme og sagde senere til sin Svigerinde:

„Jeg kunde nok have Lyst til at kjøbe lidt hos disse Handelsfolk. Børnene ere rigtignok klædte efter Aarstiden, men vi To maa endnu bestandig gaa til Kirke om Søndagen i vore gamle Halstørklæder og Hatte; Du især, Agathe, trænger meget til et nyt Halstørklæde.“

„Hvortil det, Svigerinde?“ svarede Fruen de Colobrières med et Suk, „jeg vilde dog ikke komme til at bruge det meget, da jeg snart skal aflægge al verdslig Pynt.“

„Egge meget; jeg har lagt nogle saa Penge tilside og vil give Dig dem. Men siig ikke noget derom til Din Broder. Gaa senere ned til Rjøbmændene og

udsøg Dig, hvad Du synes om."

Bed disse Ord rejste hun sig op, for at hente en temmelig slap Væderpung fra det Skab, i hvilket hun gjemte sine mest værdifulde Gjenstande. Denne Pung gav hun sin Svigerinde og sagde:

„Der er sex Livres deri; køb foruden Torklædet til Dig og Vaandene til os begge endnu to Alen italiensk Gaze, men pas godt paa, da Handelsmændene maaske ere Jøder.“

(Fortsættes.)

J. H. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Bagermester C. F. B. Petersen.

Marshandiser D. Larsen.

Selskabets Bogholderkontor

er paa Grund af Bogholderens Bortrejse fra den 14.
Aug. til 11. Septbr. paa

Nørregade 45, 2den Sal,

aabent hver Søgnedag Kl. 9¹/₂—11 Form

Selskabets Kassererkontor,

Nørregade 45, 2den Sal tilhøre

aaben hver Søgnedag fra Kl. 9¹/₂—11 Form.

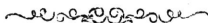
A d m i n i s t r a t i o n e n .

Borger-Tidningen.

Fem og halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 34.

Lørdagen den 25de August 1883.

Udgivet af Understøttelseselskabet.

Galbergs Bogtrykkeri Valkendorfsgade 5, Kjøbenhavn.

Gaston de Colobrières.

(Fortsat.)

Agathe modtog smilende den lille Pung og snart efter forlod de to Svigerinder hinanden. Agathe gik ind i sit Bærelse, som de tidligere Borgfruer havde benyttet til Bedeværelse. I Loftet saae man Englehoveder, forbundne med hinanden ved Blomsterguirlander og overalt Familien Colobrières Vaaben. Et Kors af kostbart Arbejde, men tildeels beskadiget, viste sig over en ormstucken Bedestol, hvis Hjørner dannede Helgenansigter med for det meste affødte Næser.

En smal Seng med et stort Tæppe af Silke stod ved Siden af et Bord, hvis Skuffe indeholdt alt hvad Frøken Agathe de Colobrières ejede i denne Verden, nemlig nogle Andagtsbøger og et Guldfors, som hun engang havde faaet af sin Moder. Møntet Guld havde den fattige Pige aldrig ejet, maaske aldrig seet. Da hun kom ind i Værelset, lagde hun den lille Pung paa Bordet, satte sig ned og overlod sig til sine Tanker; hun tænkte paa alt hvad man kunde faa for Penge. Penge var for hende Birkeliggjørelsen af alle Ønsker, alle Drømme, endog Lykken og Friheden. Derpaa greb hun atter efter Pungen, rystede den, og hvisskede med et ængstelig Suk:

„Hvor lykkelig kunde man være her, dersom jeg ejede tyve eller tredive tusinde saadanne Mønter! Jeg lod da Slottet gjøre istand og vi kunde købe os Klæder til enhver Aarstid. Vi behøvede ikke at være bekymrede for de kommende Dage, vi kunde endog give de Fattige Almisse og jeg behøvede ikke at gaa i Kloster . . . men, jeg har intet og kan heller ikke arbejde, saa at jeg kunde fortjene mit Livsophold. Jeg maa derfor gaa derhen, hvor Guds Barmhertighed giver mig Brød og Klæder.“

Hun aabnede den lille Pung og lod Pengene glide ud af den og ned i Haanden. Men snart skjulte hun dem igjen deri og sagde:

„Hvad er det til alle disse Fornødenheder her . . . en Draabe Vand, der falder paa en gloende Steen.

Derfom Pengene vare mine, vilde jeg ikke give dem ud, men skjænke dem til den første den bedste Fattige, der lod sig see ved Slotsporten."

Uhret forkyndte netop den niende Time og Agathe fandt det var paa Tiden at gaa ned til de Handelsende; men da hun var for stolt og velopdragen til at det kunde falde hende ind at gaa alene ned til de fremmede Mænd, vækkede hun sin Broders ældste Barn, sin Yndling. Pigen var snart beredt: Agathe tog hende ved Haanden og begge listede sig forsigtigt ned.

Den Sal, i hvilken de fremmede Handelsmænd var kommen ind, var meget stor og havde beholdt nogle Spor af sin tidligere Bestemmelse. Udentvivel havde den i gamle Tider seet glimrende, muntre Festiviteter; man saae endnu hist og her paa Bæggene Overflødighedshorn og Rosequivlander og fra Kammerens Hjørner smilede Satyransigter. Derimod var der ingen Meubler tilbage i denne forhenværende Spisesal; det Mos, der voxede paa Marmorgulvet, erstattede Tæpper, og Ederkopperne havde hængt deres Net som Gardiner for Vinduerne. De Rejsende havde forstaaet at gjøre sig det temmelig beqvemt; to Kister, hvorover der var lagt et Tæppe, tjente til Bord; Varepaffer traadte istedetfor Stole og en stor Lygte oplyste Salen.

Agathe de Colobrières bankede beskedent paa Døren og traadte ind med sin unge Niece. Med en let Bevægelse med Hovedet sagde hun:

„God Aften. Kan man, uden at forstyrre Dem, faa Deres Varer at see?“

Den Handlende rejste sig op, som det synes temmelig overrasket ved Synet af den smukke Pige, der stod stolt og ærbar midt i Salen. Skjøndt hun kun var iført en meget simpel Kjole, havde hun dog en Fyrstindes Holdning. Kjøbmanden bukkede ærbødig for hende og sagde, medens han trak en af de Pakker frem, der tjente til Stole:

„Behag at tage Plads. Dersom De havde befalet det, var jeg kommet til Dem.“

„Vis mig Deres Tøjer og Vaand,“ svarede Agathe, idet hun satte sig og tog Baryet, der nysgjerrigt saae sig om, paa Skjødets. Pakkerne dannede et stort Bjerg i Baggrunden af Salen og bag dette sov en Mand, der havde indhyllet sig i sin Rejsesæppe. Hans Solsporer straaede i Halvmørket og ved Siden af ham stod hans Gevær lænet op til Væggen. I det Øjeblik Agathe kom ind i Salen, havde Handelsmanden sandsynlig begyndt paa at bringe sit Regnskab i Orden, thi paa Bordet laa en Brevtaske, hvis Blade vare bedækkede med Tal og hvis Rum vare fyldte med Penge. Ejeren af denne Stat var endnu ung og af et behageligt Ydre; vel synes han ikke at være hævet over sin Stand, men der laa noget Klogt og Bestemt i hans Ansigt. Han gjemte ligegyldigt den kostbare Brevtaske i sin Badsæk og begyndte at udpakke sine Tøjer og Vaand. Froken de Colobrières

havde aldrig seet noget saa Smukt og den lille Pige jublede af Glæde. Agathe tøvede, thi hun saae meget godt, at alt dette var for smukt for hende, og Kjøbmanden, der ikke forstod Grunden til hendes Tausshed, sagde:

„Maaske jeg har noget endnu bedre.“

„De skal ikke søge efter mere,“ svarede Agathe med et Suk, idet hun tog sin Pung frem; „jeg behøver blot et ganske simpelt Tørklæde, der er meget billigt. Alt, hvad de viser mig der, er for elegant.“

„Tvertimod, intet kan være elegant nok for Dem, Fru Baronesse,“ svarede Kjøbmanden galant.

„Jeg er ikke Fru de Colobrières,“ svarede Agathe rødmende, „men hendes Svigerinde, og det vilde ikke passe sig for en Pige, at bruge saa rig Pjunt.“

„O, kjære Tante, pjunt Dig engang,“ afbrød den lille Pige hende; „Du har jo endnu aldrig pjuntet Dig saaledes og vi heller ikke,“

„Naar man lever hele Aaret paa Landet, behøver man ikke al denne Pjunt,“ afbrød Frøken de Colobrières Barnets Snak; men den lille Pige blev begejstret ved Synet af alle de smukke Ting, som Kjøbmanden havde lagt frem, og vedblev med stor Tungefærdighed:

„Tvertimod, vi kunne meget godt bruge alt dette for ogsaa engang at faa nye Klæder.“

Agathe rødmede og sagde forlegen til Barnet, at det skulde tie stille; derpaa skjød hun Silketøjjet

tilfide, lagde sin lille Pung paa Bordet og sagde med værdig Sørgmodighed:

„Vi ere ikke rige, og det er alt hvad jeg kan give ud i Dag.“

„Det har intet at sige, Frøken,“ svarede Kjøbmanden hurtigt; „viis mig den Værelse at vælge alt hvad der behager Dem; De kan betale det senere.“

Agathe rystede paa Hovedet med en takkende Bevægelse, men Kjøbmanden lod sig ikke saa let afvise.

„De betaler denne Ubethdelighed om et Aar, dersom De behager, Frøken,“ sagde han; „om et Aar kommer jeg igjen.“

„Saa er jeg ikke længer her,“ svarede Frøken de Colobrières bedrøvet, „og der hvor jeg gaaer hen, behøver man hverken Vaand eller Silketørklæder, man har der en fort ulden Kjole, som holder ud et heelt Aar, og et Slør, som man aldrig aflægger.“

„De vil gaa i Kloster, Frøken?“ spurgte Handelsmanden deeltagende og overrasket,

„Ja, snart, og jeg behøver virkelig ikke al denne Pynt,“ svarede hun i den samme sørgmodige og hengivne Tone, „udsøg det Simpleste til mig.“

Kjøbmanden begyndte netop, for at opfylde hendes Ønske, at aabne en i Daggrunden af Salen liggende Pakke. Medens han søgte, betragtede Agathe de Varer, der laa foran hende; navnlig faldt en Portefeuille hende i Øjnene, en Samling smukke Kobberstik, der

for det meste fremstillede yndige Scener, Scener af Hirdelivet eller pluskjævede Kjærlighedsguder &c. Kun et Billede af en anden Slags, der fortrinsviis fængslede hendes Opmærksomhed, befandt sig mellem dem. Kunstneren havde skildret en Scene af Klosterlivet i al sin Skræffelighed. Mellem de fugtige Mure i en Kjælderhvælving, som kun blev svagt belyst af en næsten udgaaende Lampe, laa en Kvinde paa sit Straaleje. Hendes matte Øjne vare med et ubeskriveligt Udtryk rettede mod Himlen og hun syntes haabløst at anraabe den guddommelige Barmhertighed.

Agathe betragtede forfærdet dette skræffelige Billede og hendes hele Ulyst mod Klosterlivet vaagnede mere heftigt end nogensinde før. Hun lod Billedet synke og Taarerne trangte sig frem i hendes Øjne. I dette Øjeblik kom Handelsmanden tilbage. Saasnart han saae Billedet, fattede han øjeblikkelig Anledningen til dette Udbrud af Smerte og sagde med bevæget Stemme:

„De vil gaa i Kloster, Frøken? Det er et skræffeligt Forjæt, naar De ikke føler noget uafviseligt Kald dertil. Tilgiv mig, at jeg fordrister mig til at give Dem et Raad, men det forekommer mig, som om De vilde begaa en Forbrydelse mod Dem selv, som om De vilde levende begrave Dem. Hvilken Anger vil De ikke engang komme til at føle.“

„Anger, den føler jeg allerede nu,“ svarede Frøken de Colobrières, hvis overstrømmende Følelser ved-

bleve. „Klosterlivet er mig imod og Fremtiden ængster mig . . . men jeg maa finde mig i min Skjæbne.“

„Har De Forældre, som forlange dette Offer?“

„Nej, mine Forældre ere døde.“

„Men hvad tvinger Dem da dertil?“

(Fortsættes.)

J. S. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Selskabets Bogholderkontor

er paa Grund af Bogholderens Bortrejse fra den 14.

Aug. til 11. Septbr. paa

Nørregade 45, 2den Sal,

aabent hver Søndag Kl. 9 $\frac{1}{2}$ —11 Form

Selskabets Kassererkontor,

Nørregade 45, 2den Sal tilhøre

aaben hver Søndag fra Kl. 9 $\frac{1}{2}$ —11 Form.

A d m i n i s t r a t i o n e n .

Borger-Tidningen.

Fem og halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 35.

Tordagen den 1ste September 1883.

Udgivet af Understøttelseselskabet.

Galbergs Bogtrykkeri Valkendorfsgade 5, Kjøbenhavn.

Gaston de Colobrières.

(Fortsat.)

„Nøden,“ svarede Agathe med Bitterhed. „En fattig adelig Pige har her paa Jorden ingen anden Tilflugt end Klosteret; i Klosteret have de fleste qvindelige Medlemmer af vor Familie begravet sig i deres blomstrende Alder; allerede i lang Tid opoffre Colobrièrerne sig saaledes, da de ikke længer have nogen Formue til at leve overensstemmende med deres Stand. O, hvorfor har Vorherre ikke taget os til

fig i Buggen, da vore uskyldige Hjerter endnu ikke ere fængslede til denne Jord?"

Medens Agathe talte saaledes og slog sine skjønne, taarefyldte Øjne op til Himlen, betragtede Handelsmanden hende med et ejendommeligt Udtryk. Han stod virkelig over sin Stand, var en hurtig og bestemt Mand med en kraftig Billie, og Peter Maragnon havde disse Egenskaber at takke for den Formue, som han allerede havde erhvervet sig ved dristige Speculationer. Ved Synet af den smukke adelige Pige, der i dette Øjeblik slog sine sorgfulde Øjne ned for ham og syntes at være forlegen, fordi hun havde talt om sin Hjertesorg til den Ubekjendte, havde Maragnon strax seet, at denne Meddelelse kunde raade over hans og Pigens Fremtid og Skjæbne, thi en næsten vanvittig Tanke var opstaaet i hans Hoved. Han beregnede med den energiske Koldblodighed, som udmærkede ham i alle Anliggender, for og imod; det første syntes at være det overvejende og han fordristede sig til at nære et Haab, en Plan, den nemlig, at tage Frøken de Colobrières med sig og ægte hende. Den der i dette Øjeblik havde kunnet læse i Agathes Hjerter, vilde have antaget denne Tanke for den højeste Grad af Anmasselse og Daarskab. Den ulykkelige Pige lagde slet ikke Mærke til den, der fæstede et saa skarpt Blik paa hendes nedslagne Øjne. For den stakkels Descendent af Baronerne de Colobrières var en Handelsmand, en Borgerlig, slet ingen Mand. Maragnon maatte alt-

faa først bekæmpe denne rodfæstede Fordom og han bestemte sig dertil, uagtet Faren for strax med det første Ord at paadrage sig Agathes Brede.

„Frøken,“ sagde han i en rolig og ærbødig Tone, „De vil finde mig meget dristig, men efterat jeg har meddeelt Dem min Mening om Deres Stilling, troer jeg ogsaa at maatte give Dem et Raad. Find Dem hellere i alt i denne Verden, end i den Plan at gaa i Kloster. I Deres Familie kan De ikke blive, da den er for fattig; nu vel, saa forlad den og lev et andet Sted; arbejd, dersom det saa skal være; det er hverken en Skam eller en Ulykke; er ikke selv et besværligt og uafbrudt Arbejde i Frihed bedre end Vediggang mellem en Celles, et Fængsels fire Bægge, som man ikke tør forlade hverken levende eller død?“

„De har fuldkommen Ret,“ svarede Frøken de Colobrières, forundret over et saadant Sprog, men aldeles ikke fornærmet. „Dersom jeg kunde frasige mig min Adel og opgive mit Navn, vilde jeg i Morgen, ja endnu i Dag tage min Bestemmelse og hellere leve hvorfomhelst af mine Hænders Arbejde end gaa i Kloster.“

„Men hvad hindrer Dem da heri?“ vedblev Peter Maragnon. „Naar De kun er i Besiddelse af noget Mod og Bestemthed, kan De stige ned fra den Rang, der har paalagt Dem et saa skrækkeligt Offer. De kunde blive en Borgers Hustru. De har intet andet Tilflugtssted end Klosteret, da De er for fattig

til at ægte en Mand af Deres Stand; en Borgerlig vilde derimod prise sig lykkelig ved at ægte Dem uden nogensomhelst Medgift."

„En Mand uden Adel vilde aldrig fordrifte sig til at anholde om min Haand," svarede Agathe naiv.

„Den Situation, i hvilken De befinder Dem, kunde nok gjøre En saa dristig," sagde Handelsmanden alvorlig, idet han saae bestemt paa Frøken de Colobrières.

Hun forstod ham; hendes Kinder bleve purpurøde; et Lyn af Stolthed, maaske af Harmen funklede i hendes Øjne, men denne Bevægelse af det adelige Blod gik strax over; hun svarede ikke, og blev siddende fordybet i sine Tanker. Da Peter Maragnon saae dette, betragtede han allerede sin Sejer som sikket, men han skjulte sin Glæde og talte igjen om Nonnernes sørgelige Skjæbne og derpaa kom han lidt efter lidt til at tale om sig selv. Han skildrede oprigtigt sin Stilling, der var temmelig gunstig. Han var tidlig bleven forældreløs og havde sit Arbejde og sin Virksomhed at takke for en Formue, der ti Gange overgik Slottet Colobrières med alt hvad dertil hørte.

Agathe hørte forvirret og forlegen paa ham, thi hendes Forstand sagde hende, at det dog egentlig var langt bedre at blive denne Handelsmands Hustru end i hele sit øvrige Liv lade sig indespærre i et Kloster.

Den lille Pige var falden i Søvn paa hendes Skjød og alt var stille i det øde Slot. Baron de

Colobrières, der ikke havde fjerneste Anelse om den Bancere, der truede ham, sov ved Siden af sin Hustru og drømte maaske om Skatte, som vilde gjøre det muligt for ham at bygge sit Slot om. Frøken de Colobrières og Peter Maragnon kunde derfor tale uforstyrrede med hinanden og blive enige. Da Klokken forkyndte Midnat, vare de endnu sammen, om end Agathe just ikke havde bestemt sig. Jo længere denne Samtale varede, jo tydeligere følte hun Vigtigheden af det Samtykke eller det Afslag, hun vilde udtale. Hun var bleg, hun skjælvede og taug eller svarede kun enkelte Ord paa Maragnons indtrængende Grunde, der søgte at bringe hende til en Bestemmelse. Endelig sagde hun til ham:

„I den Forbauselse og Forlegenhed, hvori jeg befinder mig, kan jeg ikke bestemme mig til noget. Jeg maa være alene, maa fatte mig og bede til Gud, før jeg giver noget Svar; jeg beder Dem derfor om nogle Timers Betænkningstid. Det er allerede seent og De rejser videre i Morgen tidlig; saasnart Morgenrødens første Straaler vise sig bag Højene dernede, skal min Beslutning være taget. Dersom De ikke faaer mig at see igjen, saa forlad Slottet, thi da har jeg hengivet mig i min Skjæbne.“

Hun rejste sig op og Peter Maragnon sagde beæret til hende:

„Deres Lykke og Deres Ulykke ligger i Deres

Haand, Frøken; gid Himlen vise Dem det Rette og føre Dem herhen igjen i Morgen tidlig."

Agathe tog sin sovende Niece paa Armen og fjernede sig langsomt. Hun maatte gaa gjennem en Deel af Slottet, for at komme til sit Værelse. Nattens Stilhed og det blege Maaanskin gav de store Sale et gyseligt og uhyggeligt Udseende; Agathe saae sig langsomt om, ligesom om hun endnu engang fuldstændigt vilde overbevise sig om hendes Fædrenshuses aldeles Forfald.

Da hun kom tilbage til sit lille Værelse, lagde hun Barnet paa Sengen og sank grublende ned for Bedestolen. Lampen, som hun havde ladet brænde, kastede et mat, ustadigt Skin paa det mørke Træpaneel paa Væggen. Man hørte i den store Stilhed Ormen: arbejde i Træet og saaledes fortsætte den langsomme, men sikke Ødelæggelse. Ogsaa hungrige Muus viste sig Tid efter anden. Det var mod Slutningen af October Maaned og den barske Nattid gjorde sig allerede gjældende; jo længere det blev henad Natten, jo koldere trængte Luften ind gjennem de daarligt sluttende Vinduer. Agathe skjælvede. Hun var sunket paa Knæ og vilde bede, men medens hendes Hjerte prøvede paa at hæve sig til Gud, kunde hendes Forstand ikke løs-
rive sig fra Betragtningen af hendes Stilling. Hun vakkede endnu bestandig mellem de tvende Beslutninger, hun skulde fatte. Havde hun fundet mere Deeltagelse og Hengivenhed, vilde Kjærligheden til hendes Familie

have beholdt Overvægten; men Baronen tog ikke videre Andeel i hendes Skjæbne; hans Kjærlighed faldt udelukkende paa hans Børn, hvis Antal tiltog Aar for Aar. Baronessen var en ædel Dame, men hendes fortrykte Stilling gjorde hende egenkjerlig. Frøken de Colobrières følte alt dette og netop denne ydmygende Overbeviisning bevirkede, at hun uden stor Frygt imødesaae sin Families Brede. Desuagtet vakkede hun endnu, indtil, som det saa ofte hendes, en ubetydelig Omstændighed bevirkede hendes Beslutning. Medens hun beskæftigede sig med disse Tanker og med Skræk bemærkede, at Dagen allerede begyndte at gry, sukkede Barnet, der laa i hendes Seng, i tunge Drømme. Agathe traadte hen til det, kyssede det paa de blomstrende Kinder og vædede det med sine Taarer. Dette vækkede den lille Pige; hun slyngede sine Arme om Tantens Hals og hviskede:

„Viis mig hvad Du har kjøbt.“

„Jeg har ikke kjøbt noget,“ svarede Agathe; „sov roligt, eller skal jeg bringe Dig hen til Dine Sødsfende?“

„Nej, jeg vil blive her,“ sagde den lille Pige; „Moder har lovet mig, at jeg skal faa dette Bærelse.“

„Og har hun sagt Dig, at dette snart vil ske?“ spurgte Agathe sukkende.

„Saa snart Du er gaaet i Kloster,“ svarede Barnet.

„Jeg vil ikke gaa i Kloster, men dog overlade Dig mit Bærelse.“

Barnet faldt derpaa i Søvn igjen og Agathe tog nu alt det hun ejede op af Bordskuffen, det lille Kors og Bønnebogen, derpaa aabnede hun forsigtigt Døren, gik med raske, faste Skridt gjennem Slottet og kom ned i Gaarden.

(Fortsættes.)

J. H. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Selskabets Bogholderkontor
er paa Grund af Bogholderens Vertrejsse fra den 14.
Aug. til 11. Septbr. paa

Nørregade 45, 2den Sal,
aabent hver Søndag Kl. 9¹/₂—11 Form

Selskabets Kassererkontor,
Nørregade 45, 2den Sal tilhøre
aabent hver Søndag fra Kl. 9¹/₂—11 Form.

A d m i n i s t r a t i o n e n .

Borger-Tidningen.

Fem og halvfemsfindstyvende Aargang.

N°. 36.

Lørdagen den 8de September 1883.

Udgivet af Understøttelseselskabet.

Salbergs Bogtrykkeri Walkendorfsgade 5, Kjøbenhavn.

Gaston de Colobrières.

(Fortsat.)

Det var næsten lyst og Peter Maragnon ventede allerede, med Djuene fæstede paa den store Port. Ved Synet af Frøken de Colobrières bleguede han, thi han blev greben ligesom af en Slags Svimmel; men snart blev han Herre over sig selv igjen, han gik Frøkenen imøde og sagde roligt, men med en saadan Agtelse, som om han stod for en Dronning!

„Vi bryde strax op, dersom De ønsker det; om

fire Timer ville vi være i Antibes og da behager De at befale, hvad der videre skal ske."

„Afstedetfor at rejse den lige Vej til Antibes," svarede Agathe i en beskeden, men bestemt Tone, „ville vi blive en Time i Landsbyen Saint-Peyre."

Muuldyrene vare allerede belæssede og opstillede i Rækker. En høj, ung Mand, den samme, der den foregaaende Aften havde sovet, medens Agathe var tilstede, havde allerede Foden i Stigbøjlen. Hans Lighed med Peter Maragnon viduede tydeligt om, at de maatte føre et og samme Navn.

Paa et Bink af Handelsmanden brød den lille Karavane op. Agathe befandt sig endnu i Salen og betragtede de forskjellige Gjenstande, Tørklæder, Kuip-linger og Tøjer, der laa udbredte i et Bindue som paa et Bord. I Midten og saaledes, at det strax maatte falde i Djene, laa et Papir, paa hvilket stod skrevet: „Fra Frøken de Colobrières." Under Papi-ret laa ogsaa den lille Pung med de sex Livres, Baro-nessens Sparepenge.

„Det er Deres Brudegave, Frøken; jeg har til-ladt mig at give det i Deres Navn," sagde Kjøb-manden.

„Saa ville de stakkels Vorn dog i det mindste engang i deres Liv faa nye Klæder," hviskede Agathe med et taknemmeligt Blik paa Peter Maragnon. Der-paa sagde hun højt: „Nu afsted."

Kjøbmanden førte sin Hest frem, et kraftigt Dyr,

der kunde have baaret de fire Saimonsbørn, fatte sig op, tog Frøkenen bag ved sig og reed i stærkt Trav derfra.

Da de vare komne ned ad Højen, vendte Agathe sig om og saae for sidste Gang op til sine Fædres Slot.

„Lev vel,“ sagde hun sagte hen for sig, „lev vel, Du ædle Bygning, af hvilken Armoden forjager mig. Havde man blot forundt mig en lille Plads ved den faderlige Arne og Kjet til at mætte mig ved Bordet, vilde jeg ikke have forladt min Familie, ikke fornegtet mit Navn.“

Disse Tanker vare ledsagede af Taarer, som Agathe astørrede med den ene Haand, medens hun med den anden frygtsomt holdt fast paa Peter Maragnons Arm, idet Kjøbmanden nu, stolt som en Konge, lod sin Hest gaa i Skridt og spurgte Agathe, hvorfor hun ønskede at opholde sig i St. Peyre.

„For der at lade mig vie til Dem endnu i Dag,“ svarede hun.

Peter Maragnon skjælvde ved disse Ord og han var nærved i sin Henrykkelse at kysse den lille Haand, der holdt fast paa hans Arm; men han lod sig imidlertid nøje med ærbødigt at svare:

„Jeg vilde ikke have fordristet mig til at tale videre i denne Sag, Frøken; men i Deres Stilling holder jeg det for det mest Passende, at den Ære,

som De vil vise mig, ikke opsættes, og Deres Beslutning forarsager mig derfor den største Glæde."

„Handelsmanden gav sin Hest af Sporerne og reed rask afsted, saa at han snart havde indhentet Karavanen, der langsomt bevægede sig henad Bejen. Klokken var omtrent syv, da det unge Par kom til Kirken i St. Peyre. Der var allerede ringet een Gang til Messe, men Bønderne vare paa Marken og kun et Par gamle Personer besøgte Kirken. Kjøbmanden fulgte Frøken de Colobrières ind i Kirken. Efterat de en kort Tid havde holdt en stille Bøn, gik Agathe alene ind i Sacristiet. Præsten, en endnu ung, temmelig lærd Mand af tolerant Fromhed, ventede der. Han havde undertiden været i Slottet Colobrières og kjendte Agathe meget godt.

„Himlens Betsignelse være med Dem! Er der skeet nogen Ulykke hos Colobrières?“ raabte han, da Agathe bleg og dybt bevæget kom hen til ham.

„Nej,“ svarede hun; „det Hele vedkommer kun mig og jeg beder om at maatte skrifte for Dem.“

Præsten gav den Dreng, der var hos ham, et Vink til at sjerne sig; Frøken de Colobrières knælede, fortalte ham hvad der var skeet den foregaaende Nat og underrettede ham om, hvad der nu førte hende til ham. Agathe var jo rigtignok forældreløs og myndig og kunde derfor gifte sig efter Behag; men hendes Familie stod det frit for at angribe denne Mesalliance og desuden var der de nødvendige Formaliteter at

iagttagelse. Præsten vægrede sig derfor i Begyndelsen, maaske fordi han haabede at Agathe vilde opgive sit Forsæt; men hun rejste sig snart og sagde bestemt:

„Nej, jeg vender ikke om, jeg følger Peter Maragnon hvorhen han fører mig; Ansvarer rammer Dem, dersom De saaledes lader mig gaa. Skal jeg være hans Kone eller hans Elskerinde?“

„Frøken,“ svarede Præsten efter nogen Betænkning, „jeg vil vie Dem, men strax efter Ceremonien gaa til Baron de Colobrières. Man søger Dem uidentvivel og vil snart formode alt andet, end det der skeer. Jeg vil gjerne tale Deres Sag, men jeg frygter for at det vil være forgjæves. Overvej endnu engang nøjagtigt alt; er De virkelig fast bestemt paa at forlade alt og for bestandig fjerne Dem fra Deres Familie, der maaske ikke uden Harm vil tænke paa Dem.“

„Jeg ønsker intet højere, end at de vil tilgive mig,“ svarede Agathe, „men jeg tør ikke haabe det, og da jeg forlod Colobrières, vidste jeg godt, at det var for bestandig.“

Præsten sagde derpaa til hende, at hun skulde vente paa ham i Kirken og sende Peter Maragnon til ham. Messedrengen hentede derpaa to gamle Mænd, for at de kunde tjene til Vidner, og et Qvarteer efter var Peter Maragnon og Agathe de Colobrières viede.

Da Egteparret kom ud af Kirken, fandt de at Karavanen var kommen. Peter gif hen til den unge Mand, der fulgte ham paa hans Rejse, og sagde med

et ubeskriveligt Udtryk af Glæde og Stolthed til ham, idet han pegede paa den skjønne Agathe:

„Jacob, giv hende Haanden, hun er Din Svigerinde.“

Om Eftermiddagen, da de Nygifte vare paa Vejen til Marseille, begav Præsten sig til Colobrières. Baronen og Baronessen udtømte sig endnu bestandig i Formodninger. De havde rigtignok i Vinduet i Salen fundet Agathes Foræring, men forstod ikke hvad det skulde bethde. Da Præsten ligesvem havde fortalt det Hele, blev Baronen i høj Grad forbittret og Baronessen græd, thi ogsaa hun var trods sin Blidhed og Hjertensgodhed vred paa sin Svigerinde og raabte i comisk Trøstesløshed:

„Frøken de Colobrières Peter Maragnons Kone! At hun har kunnet være saa svag at elske ham, det kan jeg forstaa, men aldrig, at hun har kunnet ægte ham.“

Baronen fornægtede ganske og aldeles sin Søster, forbandede hende og forbød udtrykkeligt nogeninde at nævne hendes Navn i hans Nærværelse. Efter denne højtidelige Scene lod han midt i den store Gaard tænde et Slags Baal af tørre Dviste, og da Flammerne blussede lystigt ivejret, kastede han stolt Agathes Foræring derpaa. Baronessen sukede rigtignok dybt, da hun saae det smukke Tøj blive brændt, men hun kjendte sin Gemal altfor godt til at hun skulde have tilladt sig den mindste Bemærkning. Hun tog de sex

Livres, som hun fandt uberørt i Bungen, og da hun tænkte paa, at hele Ulykken hidrørte fra hendes Duffe om at benytte disse Sparepenge, besluttede hun at være forsigtigere i Fremtiden. Agathes Exempel gjorde hende ogsaa opmærksom paa hendes Døttres Skjæbne; de fem ældste saae derfor ikke deres attende Aar i det faderlige Slot, men vare længe før den Tid, da deres Tante hellere ægtede en Borgerlig, end tog Sløret, gjemte bag Klosterets Mure. —

Baronessen tænkte hele Dagen paa den Efterretning hendes Mand havde meddeelt hende. Hun forundrede og glædede sig derover, thi hendes Uvillie mod Svigerinden var forbi for længe siden. Vel haabede hun ikke at kunne bevæge sin Mand til samme Overbærelse, men hun besluttede dog, og det var allerede meget hos hende, for Fremtiden at udtale Agathes Navn i hans Nærværelse. Om Aftenen, da Børnene havde fjernet sig og da Baronen i godt et Qvarteerstid havde siddet taus ligeover for sin Kone, begyndte han:

„Har Du ikke lagt Mærke til, at det forrige Nat har regnet i vort Værelse?“

„Det har jeg allerede mærket i flere Aar, saa ofte det regnede,“ svarede hun suffende.

Baronen taug i nogen Tid og vedblev derpaa:

„Jeg veed ikke, hvorledes det skal afhjælpes.“

„Men jeg veed det,“ svarede Baronessen; „man

maa sætte nye Vinduesrunder i og lade forfærdige nye Skodder."

„Beed Du ogsaa hvorfra Pengene skal tages dertil?" spurgte Baronen, trækkende paa Skuldrene.

I dette Øjeblik kom Baronessen pludselig paa en Tanke og hun svarede:

„Pengene? Pengene lod sig nok finde, dersom Du vilde."

(Fortsættes.)

J. H. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Urtekræmmer E. H. Rasmussen.

Tobakshandler P. A. Enna.

Tobakspinder L. A. Petersen.

Formand ved Tøjhuset P. Knudsens Datter
Olga Wilhelmine Edvardine Knudsen.

Selskabets Bogholderkontor

er paa Grund af Bogholderens Vortrejse fra den 14.
Aug. til 11. Septbr. paa

Nørregade 45, 2den Sal,
aaent hver Søndag Kl. 9 $\frac{1}{2}$ —11 Form

Selskabets Kassererkontor,

Nørregade 45, 2den Sal tilhøre
aaen hver Søndag fra Kl. 9 $\frac{1}{2}$ —11 Form.

Administrationen.

Borger-Bennen.

Fem og halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 37.

Lørdagen den 15de September 1883.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Salbergs Bogtrykkeri Walkendorfsgade 5, Kjøbenhavn.

Bekjendtgjørelse.

De af det forenede Understøttelses-Selskabs Medlemmer, der i indeværende Aar agte at ansøge om **Laan, Gratifikation eller Pension**, kunne mod Foreviisning af Lovbogen i Selskabets Bogholderkontor, Bestergade 23, 2den Sal, hver Formiddag mellem Kl. 8^{1/2}—10^{1/2} erholde udleveret et Schema, der behørigt udfyldt træder istedetfor Ansøgning.

Inden Lørdagen d. 6. October maa Schemaet atter — bilagt med Lovbogen — være tilbageleveret sammefteds.

Foruden paa Lovenes § 16, der uste maa iagttages, henledes Opmærksomheden paa, at Kunden har Krav paa Understøttelse, for hvem en Forandring til det Bærrer i den økonomiske Stilling er indtraadt, efterat han er bleven Medlem af Selskabet.

Fremdeles bemærkes, at en Gratifikation ifølge Lovenes § 22 bør anses som en Gave for engang, hvorpaa den Søgende ikke kan gjøre Regning aarlig, og at Hensigten med Laanene ifølge Lovenes § 1 a cfr. ogsaa § 19 fornemlig er at komme Næringsdrivende til Hjælp, uden at dog derfor Andre ikke til Næringsstanden henhørende ere udelukkede fra at erholde Laan.

Administrationen for det forenede Understøttelsesselskab.

Kjøbenhavn, Septbr. 1883.

D. F. Olsen. Th. J. Svanekeer. A. E. Reimann.

Kierrumgaard.

Gaston de Colobrières.

(Fortsat.)

Baron de Colobrières saae forbausset paa sin Kone og da han troede at gjætte hendes Tanker, sagde han med en vis Uvillie:

„Jeg havde antaget at Du var altfor stolt til at tænke paa at benytte denne Koncs Penge og blive hende Tak skyldig.“

„Du har ikke forstaaet mig rigtigt,“ svarede Baronessen; „hun vil blive os Tak skyldig. Agathe de Colobrières maa være kjed af at føre det borgerlige Navn Maragnon; sælg hende Taarnet Belvefer, for at hun kan aflægge sit Navn. Hun vil da hedde Fru de Belvefer og Ingen kunne forhindre hende i at føre vort Vaaben.“

„Sælg Taarnet Belvefer! Sælg en Ejendom, der har været endnu længere i vor Familie end Slottet Colobrières!“ raabte Baronen.

„Alt hvad der ellers hørte dertil, er jo allerede solgt, og det gamle Taarn paa den nøgne Klippe indbringer slet intet. Er det meget værd?“

„Det er meget værd,“ svarede Baronen, „men jeg tilstaaer, at Ingen vilde give mig en Dobbeltlouisd'or derfor.“

„Jeg skal tale med Præsten derom, for at han kan skrive til Agathe og gjøre hende det Forslag, som om det udgik fra ham, da vi, som jeg indseer, ikke directe kan indlade os med Enken Maragnon.“

Baronessen tænkte paa at anmode Præsten i St. Peyre, der for tredive Aar siden havde viet Frøken de Colobridres, om at overtage denne Underhandling. Han besøgte hyppigt Slottet og han havde endog erhvervet sig en Fortjeneste ved Børnenes Opdragelse. Han paatog sig gjerne at skrive til Enken Maragnon, uden just at gjøre hende noget bestemt Forslag og i Særdeleshed uden at stille nogen Forsoning i Udsigt. Nogle Dage efter fik han følgende Svar:

„Sr. Pastor, jeg har glædet mig meget over de Efterretninger, De har meddeelt mig om min Broder og min kjære Svigerinde. Skjøndt jeg ikke smigrer mig med at de igjen ville tilvende mig deres Kjærlighed, er min dog bestandig bleven uforandret mod dem. Derjom der skulde tilbyde sig en Lejlighed til at tale med dem om mig, saa siig dem, at jeg bestandig har grædt over Tabet af deres Venskab og beklaget, at jeg har bedrøvet dem ved mit Ægteskab, men Himlen har tilgivet mig, da den forundte mig at være lykkelig med Peter Maragnon.

Jeg takker Dem fordi De har underrettet mig

om, at Taarnet Bølge er tilkjøbt og jeg sender Dem min Fuldmagt og de nødvendige Penge til at erhverve det for mig. Jeg kjøber imidlertid ikke vor Families gamle Besiddelse for igjen at blive adelig, thi jeg har i Sinde til min Dødsdag at beholde det Navn, der ærede den Mand, med hvem jeg var forenet.

Af de mange Børn, som Gud har givet mig, har jeg kun beholdt en Datter, og alle mine Døttre vilde være opfyldte, dersom min Broder og min Svigerinde engang vilde kalde hende deres Niece.

„Jeg haaber, Hr. Pastor, at Deres Godhed vil glæde mig med et Svar og anbefaler mig som Deres ærbødige Tjenerinde

Enken Maragnon.

De Papirer, som medfulgte dette Brev, vare aldeles i Orden, og Budet, som bragte dem, leverede den gamle Præst med det samme to tunge Pengeposer, Kjøbprisen for Bølge. Kjøbet behøvede saaledes blot at komme istand. Baronen underskrev Salgsdocumentet og forbød paany at udtale Navnet Maragnon, som han for første Gang havde seet ved Siden af sit, i sin Nærværelse. Man havde ikke viist ham Agathes Brev, da man frygtede for, at han vilde fortryde Salget af Bølge, naar han i sin Søsters Skrivelse fandt hendes faste Bestemmelse, aldrig at ville aflægge sit borgerlige Navn og aldrig føre Navnet Bølge. Baronessen var derimod bleven dybt rørt af hendes

Enigerindes Brev og da den gamle Præst forelagde hende sit Svar til Enken, sagde hun med Taarer i Øjnene:

„Jeg tør neppe haabe at faa hende at see i dette Liv; men viis mig det Vensteb at sige hende, at jeg bestandig har lænkt paa hende med Kjærlighed og har takket Gud, da jeg erfarede, hvor godt det gif hende. Siig hende ogsaa, at jeg i Tankerne slutter hende saavel som hendes Datter, min kjære Niece, i mine Arme.“

Den gode Kone vogtede sig for at omtale denne Efterskrift for sin Mand og der var aldeles ikke Tale om Agathe i Slottet Colobrières. Gaston og hans Søster vidste slet ikke hvad der var skeet, da deres Moder ikke fandt det raadeligt at omtale denne Tantes Existence, om hvilken de aldrig havde hørt tale. Man sagde dem kun, at Taarnet Belveser ikke mere hørte til Familiens Besiddelser og de spurgte ikke om den nye Ejers Navn.

Da Baronnen saae sig i Besiddelse af den lille Sum, han havde faaet for Taarnet Belveser, troede han, at han ikke vilde kunne opbruge denne umaadelige Sum. Da han aldrig havde ejet mange Penge, kjendte han ikke deres Værd og brugte dem paa Uhyfe og Fromme. Han erfarede, at fremmede Haandværkere arbejdede i et Slot i Nærheden og besluttede at lade disse kalde til sig og foretage nogle Udbedringer. Følterne vare Italiener, dygtige Arbejdere, men Daghyve, der tillige stjal som Ravne eller Zigeunere. Først

restaurerede de Capellet, men paa den Dag, da man overleverede Baronen Nøglen dertil, havde han blot en ganske ringe Sum tilbage og han maatte derfor affsedige Arbejderne. Heldigviis havde Baronessen i Forvejen ladet forfærdige Skodder til Vinduerne og nye Klæder til den hele Familie. Hun blev slet ikke forundret, da hendes Mand underrettede hende om, at hans Skat var opbrugt; Baronessen var altfor vant til en saadan Tilstand, til at hun skulde blive bedrøvet derover. Den gamle Baron selv bemærkede philosophisk, at da hans gamle Kjøle havde holdt i over tyve Aar, vilde den nye i ethvert Fald holde til hans Død. Som Følge heraf troede han ikke, at han behøvede at give flere Penge ud i hele sit Liv.

Omtrent tre Maaneder vare hengaaede efter at Baronen havde solgt Belveser til Enken Maragnon. I denne Tid var Colobrières Beboeres rolige Liv kun bleven forstyrret ved een Begivenhed, nemlig den gamle Præsts Død. Hele Familien begræd ham, i Særdeleshed Baronessen, da hun nu ogsaa maatte opgive det svage Haab, hun hidtil i Stilhed havde næret i sit Hjerte, ved den gamle fromme Mands Hjælp at faa sin Svigerinde at see igjen.

En Dag var hele Familien forsamlet udenfor Slottets Hovedfacade paa en Slags Terrasse. Nogle forkrøblede Morbærtræer dannede der en Slags Allee, hvor Baronen i fyrgetyve Aar hver Eftermiddag plejede at swille Regler. Tidligere gjorde den gode Præst

ham Selskab derved; nu maatte han lade sig nøje med sin Søn. Den omtalte Dag var saaledes Fader og Søn beskæftigede med dette Spil, medens Baronessen og hendes Datter saae paa dem og strikkede. Anastasia lod undertiden sit Blik glide hen over det stille Landskab, der var hendes hele Verden. Det var mod Slutningen af October og den nedgaaende Sol kastede sit straalende Purpurskin over den hele Egn.

(Fortsættes.)

J. H. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Selskabets Bogholderkontor,
 Vestergade 23, 2den Sal,
 aabent hver Søndag Kl. 9 $\frac{1}{2}$ —10 $\frac{1}{2}$ Form.

Selskabets Kasserekontor,
 Nørregade 45, 2den Sal tilhøre
 aabent hver Søndag fra Kl. 9 $\frac{1}{2}$ —11 Form.

A d m i n i s t r a t i o n e n .

Borger-Tidningen.

Frem og halvsemsindstyvende Aargang.

N°. 38.

Lørdagen den 22de September 1883.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Galbergs Bogtrykkeri Walkendorfsgade 5, Kjøbenhavn.

Bekjendtgjørelse.

De af det forenede Understøttelses-Selskabs Medlemmer, der i indeværende Aar agte at ansøge om **Paan, Gratifikation eller Pension**, kunne mod Foreviisning af Lovbogen i Selskabets Bogholderkontor, Vestergade 23, 2den Sal, hver Formiddag mellem Kl. 8¹/₂—10¹/₂ erholde udleveret et Schema, der behørigt udfyldt træder istedetfor Ansøgning.

Juden Lørdagen d. 6. October maa Schemaet atter — bilagt med Lovbogen — være tilbageleveret sammesteds.

Foruden paa Lovenes § 16, der nøie maa iagttages, henledes Opmærksomheden paa, at kun den har Krav paa Understøttelse, for hvem en Forandring til det Bærrer i den økonomiske Stilling er indtraadt, efter Indtrædelsen i Selskabet.

Fremdeles bemærkes, at en Gratifikation ifølge Lovenes § 22 bør anses som en Gave for een gang, hvorpaa den Søgende ikke kan gjøre Regning aarlig, og at Hensigten med Laanene ifølge Lovenes § 1 a cfr. ogsaa § 19 fornemlig er at komme Næringsdrivende til Hjælp, uden at dog derfor Andre ikke til Næringsstanden henhørende ere udelukkede fra at erholde Laan.

Administrationen for det forenede Understøttelsesselskab.

Kjøbenhavn, Septbr. 1883.

D. F. Olsen. Th. J. Ewanckjær. A. E. Reimann.

Kierrumgaard.

Gaston de Colobrières.

(Fortsat.)

Paa engang vækkede en usædvanlig Larm Pigens Opmærksomhed; ganske mærkværdigt syntes det som om en Vogn langsomt nærmede sig Slottet. Og virkelig fik man snart Øje paa en Karet.

„Moder see,“ raabte hun; „en Karet! Den synes at komme herhen.“

„Hellige Zomfru, hvem sender Himlen os,“ svarede Baronessen, medens hun virkede ad sin Mand.

Gaston de Colobrières og hans Søster saae med en vis Forbauselse paa den glimrende Equipage, der langsomt kom op ad Bjerget.

„Vi venter jo Ingen,“ sagde Baronessen kort efter; „har Du faaet noget Brev?“ spurgte hun sin Mand.

„Nej,“ svarede han koldt og roligt; „jeg veed ikke hvem der vil besøge os; sandsynligt er det denne Enke, denne Maragnon. Seg vil ikke see hende og ikke lade hende komme herind. Gaa hende imøde og siig hende det.“

Efter disse Ord vendte han sig stolt om og begav sig ind i Salen, i hvilken Pigen dækkede Aftensbordet. Fru de Colobrières gik skjælvende hen mod Bognen, der allerede var kommen til Terrassen. Rudsken standfede Hestene, en Tjener aabnede Bognen og istedetfor en gammel Kone, som Baronessen ventede, sprang en ung Pige rast ud og saae sig frygtsoomt om. Ved Synet af Fru de Colobrières syntes hun at tøve et Øjeblik, derpaa fremtog hun et forseglet Brev og rækkede Baronessen det.

„Kjære Barn,“ raabte Fru de Colobrières, idet hun hjerteligt kyskede Pigen, „jeg behøver ikke at læse Brevet for at erfare, hvem Du er. Hvor Du ligner Din Moder! Min gode Agathe! Hun skriver til mig?“

„Ja, Tante,“ svarede Pigen med Glædestaarer i Øjnene. „Hun fordrister sig ikke til selv at komme og sender mig. O, hvor hun vil glæde sig, naar jeg siger hende, hvor venligt De har modtaget mig.“

„Stakkels Svigerinde,“ hviskede Baronessen. „Hende havde jeg maattet afvise, men hendes Datter tør jeg modtage, ja, jeg vilde ikke have luffet Colobrières Port for dette Barn.“

Anastasia og Gaston vare imidlertid komne nærmere og betragtede den Fremmede med nysgjerrig Forundring. Broderen hviskede til Søsteren: „En ung Dame fra Staden! Og Tjeneren og Pigen, som sidder

i Bognen ere hendes Folk! Hvilken Equipage! Og hvad vil alle disse Folk her?"

Baronessen havde nu læst Brevet, kaldte paa sine Børn, forestillede dem for den unge Pige og sagde:

„Mademoiselle Eleonore Maragnon, Eders Cousine; hold hende et Øjeblik med Selskab, medens jeg melder hende til Eders Fader.“

Gaston tog sin Hat af og hilste kejtet, medens hans Søster rejede forlegent for den ubekjendte Slægtning.

Men den unge Pige, som allerede havde overbundet sin Forlegenhed, rækkede Anastasia Haanden og sagde med den Ynde og Utvungenhed som Omgangen med dannede Mennesker giver:

„Kjære Cousine, jeg kan see paa Dem, at jeg er ganske fremmed for Dem, Ingen har talt om mig, ikke sandt? Men jeg kjender Dem, thi Hr. Pastoren i St. Peyre har hyppigt omtalt Dem i sine Breve til min Moder. Jeg vidste, at jeg her vilde finde en elskelig Pige paa min Alder og kom med det Forsæt at elske hende saavel som min Fætter Gaston.“

„De viser os stor Ære, kjære Cousine,“ fremstammede Anastasia, der ikke vidste hvorledes og hvad hun skulde svare paa denne Compliment. Gaston var for sit Vedkommende bleven ganske rød, ligesom en Pige, og traadt et Skridt tilbage.

Baronessens Tilbagekomst gjorde en Ende paa denne forlegne Underholdning.

„Kom, kjære Niece,“ sagde hun i en triumpherende Tone, medens hun greb Eleonores Haand, „kom, Din Onkel venter Dig.“

Baronen sad i Salen paa en gammel Læderstol, der i utænkkelige Tider havde været i Familiehuset. Han gik sin Niece nogle Skridt imøde og sagde gravitetist:

„Velkommen i Slottet Colobrières, Frøken de Belveser! Jeg haaber, at De viser mig den Gunst at spise til Aften her og blive hos os i Nat“

Pigen kunde ikke afholde sig fra at smile, da hun blev hilset med dette aristokratiske Navn, og hun svarede, idet hun bukkede sig, som om hun vilde kysse den Haand, Baronen udstrakte mod hende: „Sr. Baron, ærede Onkel!“ Baronen rejste hende op, kysede hende paa Panden og anviste hende en Plads ved sin Side. Baronessen og hendes Datter betragtede den Fremmede med en beundringsfuld Nysgjerrighed; efter deres Mening var Eleonore en fuldendt Skjønhed, skjøndt hun egentlig blot kunde gjælde for at være fin. Hendes Ansigtstræk vare fine og ikke stærkt fremtrædende, men hendes Teint var overordentlig hvid. Hun var lille, men havde fra sin Moder en yndig og næsten stolt Holdning. Hendes ungdommelige Ynde blev forøvrigt fremhævet ved en højt elegant og smagfuld Dragt, en Kjole af graat og rosa stribet Taft, der fremhævede den smukke Taille. Et fiint Halsstørklæde af Vinon lod kun aue Omridsene af en Hals, hvis mørke Hvidhed blev for-

højet ved et bredt under Hagen sammenspændt sort Fløjlsbaand. Det vilde have været vanskeligt at afgjøre, om den yndige Pige var blond eller brunet, thi de Haar, der laa krusede paa hendes Pande, vare hvidt pudrede. Hendes blaa Øjne og sorte Øjenbryn lod dette Spørgsmaal være uafgjort og kun af hendes Ansigts blomstrende røde Farve kunde man antage, at hendes Haar just ikke havde samme Farve som den brunette Anastasia.

Eleonore betragtede for sit Bedkommende alt omkring sig med en vis Forundring. Bordet var allerede dækket, d. v. s. Pigen havde lagt en grov Dug paa og fremsat fire Tallerkener. Meublerne i Salen svarede til Slottets Udseende; man fandt i dem de sidste Levninger af tidlige Tidens Glæds; Stolene vare af forskjellig Form, overtrukne med kostbare Løjer, men man havde maattet udbedre dem saa ofte, at det oprindelige Løj neppe var til at kjende; Bordene af smukt udskaaet Egetræ viste talrige Spor af Bestadigelse, og den berømte Kasse, i hvilken Baronon opbevarede sine Familiepapirer, stod mellem Vinduerne og var endnu bestandig det smukkeste Stykke. Paa Bæggene fandt man intet Spor af Tapeter. Salen havde tidligere været Baabensalen og smykket med Trophæer, men Baabnene vare forsvundne for længe siden og man saa nu kun de Kroge og Søm, paa hvilke de havde hangt.

„Kjære Niece,“ sagde Baronessen endelig, da huu kom til at tænke paa den elegante Equipage, „Du

har ladet Dine Folk blive udenfor, vi skal sørge for dem og Hestene."

„Nej, kjære Tante,“ svarede Eleonore. „Tillad blot, at jeg giver nogle Befalinger.“

Med disse Ord stod hun op, rækkede Anastasia Haanden, for at opfordre hende til at følge med og gif med hende tilbage til Terrassen. Vognen holdt der endnu.

(Fortsættes.)

J. S. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Selskabets Bogholderkontor,

Vestergade 23, 2den Sal,

aabent hver Søndag Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form

Selskabets Kasserekontor,

Nørregade 45, 2den Sal tilhøre

aabent hver Søndag fra Kl. 9¹/₂—11 Form.

A d m i n i s t r a t i o n e n .

Borger-Tidningen.

Fem og halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 39.

Lørdagen den 29de September 1883.

Udgivet af Understøttelsesjelskabet.

Galbergs Bogtrykkeri Walkendorfsgade 5, Kjøbenhavn.

Bekjendtgjørelse.

De af det forenede Understøttelsesjelskabs Medlemmer, der i indværende Aar agte at ansøge om **Laan, Gratifikation eller Pension**, kunne mod Foreviisning af Lovbogen i Selskabets Bogholderkontor, Bestergade 23, 2den Sal, hver Formiddag mellem Kl. 8¹/₂—10¹/₂ erholde udleveret et Schema, der behørigt udfyldt træder istedetfor Ansøgning.

Juden Lørdagen d. 6. October maa Schemaet atter — bilagt med Lovbogen — være tilbageleveret samme sted s.

Foruden paa Lovenes § 16, der nære maa tagttages, henledes Opmærksomheden paa, at Lun den har Krav paa Understøttelse, for hvem en Forandring til det Bærrer i den økonomiske Stilling er indtraadt, efter Indtrædelsen i Selskabet.

Fremdeles bemærkes, at en Gratifikation ifølge Lovenes § 22 bør anses som en Gave for een gang, hvorpaa den Søgende ikke kan gjøre Regning aarlig, og at Hensigten med Laanene ifølge Lovenes § 1 a cfr. ogsaa § 19 fornemlig er at komme Næringsdrivende til Hjælp, uden at dog derfor Andre ikke til Næringsstanden henhørende ere udelukkede fra at erholde Laan.

Administrationen for det forenede Understøttelseselskab.

Kjøbenhavn, Septbr. 1883.

D. F. Olsen. Th. J. Svanebjær. A. G. Reimann.

Kierrumgaard.

Gaston de Colobrières.

(Fortsat.)

„Mademoiselle,“ sagde Eleonore til den Person, der endnu sad i Bognen, „Comtois vil kjøre Dem tilbage til Belveser. Siig min Moder, at Hr. Baron og Fru Baronesse de Colobrières have beholdt mig hos sig. I Morgen kan man hente mig.“

„Hellige Jomfru, vende alene saa seent tilbage! Jeg vil blive forfærdelig bange,“ svarede en Stemme fra Bognen.

„Der kan ikke hændes Dem noget ondt,“ svarede Eleonore; „altsaa lykkelig Rejse, Irene!“

Derpaa vendte hun sig til Rudsken og sagde til ham med en bydende Stemme:

„Kjør.“

Anastasia undrede sig saa meget over denne Talemaade, at hun fordristede sig til at spørge, hvem den Pige var, som hun sendte tilbage til Belveser.

„Frøken Irene de La Roisse Lambert, min Gouvernante og min Moders Selfaberinde,“ svarede Eleonore.

„Deres Gouvernante er en adelig Frøken?“ spurgte Anastasia med endnu større Forundring.

Ja svarede Eleonore leende; „en anden Gang skal jeg forestille hende for Dem; i Dag maa hun vende tilbage til min Moder i Belsveser.“

„I Belsveser?“ gjentog Anastasia, idet hun saae hen til Horizonten, hvor man fik Dje paa Taarnet; „hvem kan bo der undtagen Flaggermusene?“

„Sej skal føre Dem derhen og De vil selv kunne see det,“ svarede Eleonore, idet hun tog sin Cousins Arm, for at vende tilbage til Salen.

Smidlertid talte Pigen og den gamle Tjener meget ivrigt med hinanden i Kjøkkenet i den unge Colobriøres Nærværelse, thi man vidste ikke, hvad man skulde sætte frem for den Fremmede. Ikke engang Weg var til at opdrive, som Pigen sagde, fordi Hønsene lagde disse paa et Sted, hvorhen man ikke kunde komme.

„Den ene,“ sagde Pigen, „har sandsynlig lagt dem oppe paa Balconen, men det Halve af Gulvet er i Stykker, og man kan derfor ikke gaa derhen, uden at risikere at brække Halsen.“

„Paa det store Bæretre i Haven hænger endnu nogle smukke Bærer,“ sagde den gamle Tjener, „rigtignok paa de allerhøjeste Grene. Dersom det var Dag, kunde vi maaske nok faa fat paa dem, da den unge Herre kunde skyde Grenene ned; men det er allerede ganske mørkt.“

„Vi vilse see ad,“ svarede Gaston, idet han med disse Ord forlod Kjøkkenet.

Et Kvarteer efter havde Pigen bragt alt i Orden i Spiseværelset og indfandt sig ganske bleg i Kjøkkenet.

„Den unge Herre,“ sagde hun til den gamle Tjener, „har endnu ikke ladet sig see; veed Du hvor han er?“ Og da den Gamle ikke vidste det, raabte Pigen: „Min Gud, han er sikkert steget op paa Valconen. Og jeg Ulykkelige er Skyld deri! Dersom han styrtede ned!“

Og hun ilede op ad Trappen, gennem flere for alle Vinde tilgængelige Sale og kom til Indgangen til et halvt indstjyrtet Taarn, i hvis Bindue Gaston stod. Han holdt Byttet i sine Hænder og søgte at finde Tilbagevejen. Det lykkedes ham, og medens han rækkede Pigen en lille Kurv med Æg, sagde han til hende:

„See Dig for, at Du ikke falder og gaa hurtigt tilbage til Kjøkkenet. Tag ogsaa undervejs de Bærer med, som jeg har lagt nede ved Trappen.“

„Hellige Zomfru! Og hvorledes har De faaet Bærerne?“ spurgte Pigen.

„Jeg har været oppe i Træet.“

„De har altsaa to Gange vovet Livet for at skaffe denne Pige en kostbar Aftensmad,“ sagde Pigen i en bitter Tone. Og fra dette Djeblif hidrørte den

Uvillie og det Had, som hun følte for den unge Hr. de Colobrières smukke Cousine.

Gaston vendte tilbage til Salen og tog Plads i en beskeden Afstand, thi Tilstedeværelsen af den unge Pige, der var saa yndig og talte saa utvungent, imponerede ham paa en skræffelig Maade. Under Aftensmaaltidet henvendte han ikke et eneste Ord til hende og naar Cousinen talte til ham, blev hans Ansigt ganske purpurødt. Da Uhret forkyndte den niende Time, stod Baronen op, gav sin Gemalinde et Bink om at tage et Lys og vilde efter gammel Skik ledsage sin unge Gæst til hendes Værelse. Dette Værelse, i hvilket Anastasia sov, var det samme, som Agathe de Colobrières tidligere havde haft; der var aldeles ikke forandret det mindste deri.

Baronen og Baronessen fjernede sig, efterat de havde kysset Eleonore, og hun satte sig nu ned, lænede sig til Anastasias Skulder, og gav sine Taarer frit Løb.

„Hvad fejler Dig, Cousine?“ spurgte Anastasia bevæget.

„O,“ svarede Eleonore, „jeg ventede ikke en saa venlig Modtagelse. Baron de Colobrières kaldte mig sin Niece . . . han modtog mig i sit Huus, men min arme Moder har, som jeg godt seer, endnu ikke faaet hans Tilgivelse. Da jeg forsøgte paa at tale om hende, rystede han Panden og gik over til ganske andet. Vil han aldrig tilgive hende?“

II.

Da den første Solstraale næste Morgen faldt ind i Værelset, foer Eleonore op af sin Søn, rejste sig halvt ivejret, saae sig forundret om, lod sin Haand glide let hen over Anastasias Pande, for at forjage Sønnen fra hende, og sagde derpaa: „God Morgen, Cousine.“ Derpaa stod begge Pigerne op, klædte sig hurtigt paa, knælede og bad andægtigt deres Morgenbøn.

De tvende unge Piger passiarede længe med hinanden, lod deres Forældre og alle Folk i Slottet gaa i Messen og forblev ganske alene i den gamle vidtløftige Bygning.

„Vi vare sex Søstre,“ fortalte endelig Anastasia, „men den ældste har jeg ikke kjendt, thi hun var allerede gaaet i Kloster da jeg kom til Verden; de andre huster jeg derimod meget godt. Da jeg var den yngste holdt de meget af mig og jeg elskede dem af ganske Hjerte. O, jeg saae den ene efter den anden gaa i Kloster, og alle mine Brødre ere ogsaa borte. Ved enhver Skilsmisse blev Smerten fornyet; — min Faders faste Character fornegtede sig rigtignok aldrig, men min Moder var bestandig meget længe bedrøvet og jeg græd hver Dag, naar jeg saae en tom Plads ved Bordet. Nu er der hengaaet fem Aar siden min sidste Søster blev Nonne, Smerten over Skilsmissen fra hende har tabt sig, men jeg begyndte nu ogsaa at tænke efter. Jeg følte intet Kald til Klosteret hos

mig, jeg holder det for et Fængsel og troer at mine
 Søstre ere meget ullykkelige. Mange Gange tænkte
 jeg ved mig selv, at jeg aldrig vilde vænne mig til
 dette Liv, selv om min Fader lod mig indespærre der;
 jeg vilde bestandig længes efter Friheden. Da jeg
 imidlertid havde seet, at mine Fugle saaledes kunde
 vænne sig til Buret, at de slet ikke brød sig om at
 forlade det, troede jeg, at mine Søstre heller ikke fandt
 deres Fængsel saa slemt og det trøstede mig lidt.“

(Fortsættes.)

J. H. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Selskabets Bogholderkontor,

Bestergade 23, 2den Sal,

aabent hver Søndag Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form

Selskabets Kassererkontor,

Nørregade 45, 2den Sal tilhøre

aabent hver Søndag fra Kl. 9¹/₂—11 Form.

A d m i n i s t r a t i o n e n .

Borger-Bennen.

Fem og halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 40.

Lørdagen den 6te Oktobber 1883.

Udgivet af Understøttelsesselskabet.

Galbergs Bogtrykkeri Walkendorfsgade 5, Kjøbenhavn.

Gaston de Golobrières.

(Fortsat.)

Under denne Passiar havde en stor Hund rejst sig op under Bordet og saae mistroisk hen mod Døren. Anastasia sagde, at den tilhørte Gaston og advarede Eleonore for det slemme Dyr, der rigtignok var tro og modig, men ogsaa lumsk og vilde bide.

I dette Øjeblik bad en raa Stemme under Vinduets om en Almisje.

„Det er en Fattig,“ sagde Anastasia, idet hun skar et Stykke Brød af. „Stille Lambin!“ befalede hun Hunden.

Hunden lagde sig knurrende ned og Anastasia gik hen til Vinduet for at give Tiggeren Brødet; men istedetfor at takke, sagde Manden frækt:

„Jeg forlanger ikke Brød, men Penge.“

„Jeg har ingen,“ sagde Pigen koldt.

„Jeg har Penge,“ afbrød Eleonore hende forfrækket, idet hun søgte i sine Lommer. „Der, Cousine, send det frække Menneske bort.“

Neppe havde den Uforsigtige udtalt disse Ord, før Tiggeren kom nærmere; han var endnu ung, hans pjaltede Paaklædning syntes at være Levningerne af en Uniform.

„Hvem ved, hvad den Mand har i Sinde. Jeg er bange, Cousine,“ vedblev Eleonore.

Tiggeren viste sig nu ved Døren til Salen.

„Gaa,“ raabte Anastasia til ham, „eller jeg hidser Hunden paa Dem.“

Tiggeren løstede truende sin Knortestof og kom et Skridt nærmere.

„Lambin, pas paa Døren! Grib Manden!“

Hunden styrtede afsted med opspærret Gab, greb Landstrygeren i Struben, rev ham om og syntes for Alvor at ville kvæle ham.

„Kald Hunden tilbage! Den dræber mig!“ raabte den Ulykkelige neppe hørlig.

Anastasia kaldte paa Hunden, der just ikke skyndte sig med at adlyde, men dog endelig slap ham. Vandende fjernede Tiggeren sig.

„Han vilde have ombragt os,“ meente Eleonore.

„Det troer jeg ikke,“ svarede Anastasia rolig; „han vilde kun have taget Dine Penge og det smukke Uhr, Du har hængende ved Dit Belte; maaske det havde moret ham at gjøre os rigtigt bange, for Alvor vilde han sikkert ikke have tilføjet os noget ondt.“

Efter nogen Tids Forløb kom Baron og Baronesse de Colobrières tilbage og traf de tvende Piger udenfor Slottet, ventende paa dem.

„Fr. Baron,“ sagde Eleonore til ham, „jeg kunde ikke hilse paa Dem i Morges; tillad mig nu, kjære Onkel, at jeg vusser Dem en god Morgen og erkjendiger mig om Deres Befindende.“

„Det er særdeles godt, kjære Niece,“ svarede Baronen, idet han galant kysede Eleonores Haand; „og hvorledes har De det?“

Pigen fortalte nu den ubehagelige Begivenhed og blev beklaget.

„Men hvor er Gaston?“ spurgte Anastasia.

„Er han endnu ikke her? Det er forunderligt,“ svarede Baronessen. „I Morges gif han bort uden at vente paa os og jeg troede, at han var gaaet i Forvejen, men han kom først i Kirken til Evangeliet. Snart efter og før vi gif, forlod han os igjen og ilede ind ad Marken til, som om han havde en lang Vej at tilbagelægge. Desuagtet er han her endnu ikke.“

„Jeg tør vædde paa, at den unge Herre atter

„Søger efter en sjelden Ret,“ sagde Pigen til den gamle Gartner.

Baronen og Baronessen begave sig ind i Slottet, men de tvende Piger satte sig ude paa Terrassen og Eleonore sagde:

„Cousine, jeg troer virkelig, at Din Broder er bange for mig.“

„Det er meget muligt,“ svarede Anastasia muntert.

„Han kommer endnu ikke; det bliver Middag og vi maa gaa til Bords uden Gaston. Skulde der være tilstødt ham en Ulykke? Er Du bekymret for ham?“

„Han vil komme. Hans Hund, der for kort siden var hos os, er borte og sikkert løbet ham imøde.“

Gaston kom virkelig snart efter og havde en stor Bouquet af Blomster og Frugter i Haanden.

„Han kommer sikkert fra „Gedehaven“,“ sagde Anastasia, „og da denne idetmindste ligger en halv Meil herfra, undrer jeg mig over, at Gaston allerede kan være her tilbage igjen.“

Pigerne gik tilligemed den unge Herre, fra hvem Søsteren havde taget Blomsterne, ind i Salen, hvor Gaston bukkede for sin Fader, ligesom for at undskyldte sig.

„Du vælger Din Tid til at spadserer meget daarligt,“ sagde den gamle Baron alvorligt; „det passer sig ikke saaledes at gaa bort, naar vi have Gæster i

Slottet, og jeg haaber, at Du ikke senere fjerner Dig."

Gaston bukkede endnu engang ærbødigt, dog uden at gjøre noget Forsøg paa at retfærdiggjøre sig; men Eleonore tog hurtigt Blomsterne og Frugterne, som Anastasia bar i sit Forklæde, bragte dem hen til Baronen og sagde med det yndigste Smil:

„Min Cousin gif saa langt bort, for at have den Fornøjelse at kunne overrække Dem denne smukke Bouquet; dersom han havde givet mig den, vilde jeg ikke være bleven vred paa ham, men venligt have takket ham."

„Hvorledes, min smukke Niece, har han ikke skyndt sig med at overrække Dem Bouquetten?" raabte Baronen. „Paa min Tid vare de unge Herrer mere opmærksomme, mere galante mod Damerne. Tillader De, Frøken, at jeg lærer min Søn, hvorledes han skulde have baaret sig ad."

Med disse Ord rejste Baronen sig, gjorde et dybt Bue, rækkede Eleonore Blomsterne og kysede begge hendes Hænder, som hun udstrakte for at modtage Bouquetten.

Gaston tabte nu ganske og aldeles sin Fatning og var nærved igjen at forlade Salen; han bildte sig ind, at hans smukke Cousine lo indvendig over hans fejtede Opførsel og hans Undseelse, og denne Tanke var ham utaalelig.

Eleonore gjættede hvad der foregik hos den unge Mand, thi hun henvendte sig til ham med de Ord:

„Hvor har De dog hentet disse smukke Blomster og sjældne Frugter, Cousin? Hvilken Have frembringer saadanne Herligheder?“

„En af Klipperne beskyttet lille Dal,“ svarede Gaston smilende; „men Faa stige ned i dette Paradis, da man kun med megen Besvær kan komme derhen og derpaa ned ad stejle Klippevægge.“

„Farlig er Vejen dog ikke“ sagde Baronessen

Middagsmaaltidet var intet mindre end glimrende og efter dette kom Eleonores Vogn for at hente hende.

Hun tog Afsked med sine Slægtninge, og da hun maaske endnu vilde gjøre et Forsøg paa at tale om sin Moder, traadte Baronnen hen til hende og sagde alvorligt:

„Frøken de Belveser, jeg takker Dem for Deres Besøg. Baronessen, mine Børn og jeg ville bestandig med Beuskab tænke paa Dem og nære de bedste Ønsker for Deres Vel. Gid De, kjære Niece, maa blive saa lykkelig som De er god og smuk, og under alle Omstændigheder erindre, at De har Colobriðrernes Blod i Deres Arer.“

Efter disse Ord kysjede den gamle Herre bevæget Eleonore, vinkede ad Sine, at de skulde ledsage Pigen, gjorde et sidste, dybt Bukt og vendte tilbage til Slottet.

„Kjære Tante,“ sagde Eleonore med et tungt Hjerte, „Dukel talte, som om han hverken vilde eller kunde see mig mere.“

„Det er desværre hans Willie, mit Barn,“ svarede Baronessen; „han holder meget ad Dem, han glæder sig over at have en saa smuk Niece, men vil aldeles ikke tilgive sin Søster.“

„Forbyder Fader mig at see min Cousine igjen?“ spurgte Anastasia smerteligt.

„Nej, mit Barn, det har han ikke sagt,“ svarede Fru de Colobrières. „Han udtalte i Dag efter Messen sin Willie saaledes: Jeg erkjender Frøken de Belveser for min Niece og har glædet mig over at hun besøgte os, for at lære vore Børn at kende; men hendes Plads er ikke iblandt os, thi hendes Moder vil aldrig komme til at betræde dette Slot. Man skal ikke sige, at Baron de Colobrières har, efterat han har fornegtet sin Søster, fordi hun ægtede en Borgerlig, tilgivet hende, fordi hun er bleven rig ved sit Giftermaal. Jeg forbyder derfor Dig og vore Børn nogenstunde at see Madame Maragnon og erklærer, at I vil udsætte Eder for min fulde Brede, dersom I uden mit Vidende besøgte Slottet Belveser.“

„O, det er grusomt,“ sukede Eleonore. „Kjære Anastasia, jeg vilde have glædet mig saa meget ved at see Dig hos os i min Moders Huus.“

De tvende Piger omfavuede hinanden og græd.
Men Baronessen troede at finde en Udvej.

„Min Niece,“ sagde hun, „vil ikke komme mere i Slottet her og vi kunne ikke besøge hende i Belveser, men det er ikke forbudt, at I kunne see hinanden paa et tredie Sted. Gaston og hans Søster gjøre ofte store Spadseretoure og de kunne altsaa gaa lige til Gjenkomsten Belvesers Grændse.“

(Fortfættes.)

J. S. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Selskabets Bogholderkontor,

Vestergade 23, 2den Sal

aabent hver Søndag Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Nørregade 45, 2den Sal tilhøre

aabent hver Søndag fra Kl. 9¹/₂—11 Form.

Administrationen.

Borger-Vennen.

Fem og halvfemstindstyvende Aargang.

N°. 41.

Lørdagen den 13de Oktober 1883.

Udgivet af Understøttelseselskabet.

Salbergs Bogtrykkeri Walkendorfsgade 5, Kjøbenhavn.

Gaston de Colobrières.

(Fortsat.)

De unge Mennesker glædede sig meget derover og traf nu den Aftale, at de vilde holde deres Sammenkomster paa et venligt Sted, som Gaston betegnede og som kaldtes „Capucinerklippen“.

En Morgen gik Gaston og hans Søster ned ad det stejle Bjerg, paa hvilket Slottet Colobrières thronede, for at komme ned i den smukke Dal, hvor de havde lovet at træffe sammen med deres Cousine. Men hvor hurtigt end Gaston i Begyndelsen ilede, saa langt blev

han tilbage, da de nærmede sig Dalen og allerede saae Eleonore der, og han stod nu frygtsoomt ligesfor sin elskværdige Cousine, der snart efter forestillede ham for sin Selfaberinde og sin Fætter Dominique Maragnon.

Den Sidste var en velvoxen ung Mand med et behageligt Ansigt. Medens Anastasia rødmende buffede for ham og Gaston temmelig fejtet hilste ham, raabte han glad og med megen Hjertelighed:

„Hvor meget maa jeg ikke takke min Cousine, fordi hun tillod mig at følge med.“

Tillykke for Anastasia, til hvem disse Ord i Særdeleshed vare henvendte, tog nu ogsaa Frøken de la Roche Lambert Ordet. Hun var allerede temmelig tilaars, sminkte sig, lagde Skjønplaster paa og bar Sko med høje Hæle, selv i det Frie. Rigstignok hjalp det hende ikke længe, thi hun mærkede snart, at Dominique Maragnon i sin elegante polske Frakke og sin runde Hat med Staalspændet saae meget godt ud, medens Gaston i sin Søndagsstads mere lignede en Bonde end en ung Adelsmand. Gaston kastede paa sin Side mistroiske og misundelige Blik paa den unge Mand, der havde Ret til bestandig at ledsage Eleonore. Det forekom ham, som om Dominique maatte være forelsket i sin Cousine, og denne Formodning forvandlede hans Lykke paa denne Dag til en brændende Smerte. Han optog derfor ogsaa den unge Mands venlige Smødekommenhed temmelig koldt og var tyve Gange nærved at forlade Pigerne og vende tilbage til den gamle

Frøken, der med sin Snusstobaksdaase og en Bog var bleven siddende under et Træ. Men alligevel kunde han ikke overvinde sig til at lade sin formodede Modstander blive tilbage hos den skønne Eleonore.

Efter en Times Forløb blev der endelig kaldt paa de unge Mennesker. Madame Maragnon havde beredt dem en lille Overraskelse, nemlig arrangeret et frugalt Maaltid ved en Kilde, og Eleonore fungerede yndigt som Værtinde.

„Kom her ved min højre Side, Anastasia,“ sagde hun til sin Cousine, idet hun tog Plads i Græsset, „og De, Cousin, tager vel Plads ved min venstre,“ tilføjede hun med et venligt Blik til Gaston. „Du, Dominique, søg Du Dig en Plads hvor Du kan finde den.“

For første Gang hørte Gaston Eleonore tale til sin Fætter, og den Uegtydighed, hun viste ham, bekræftede aldeles ikke hans Formodning. Han blev derfor strax munter igjen og rækkede nu ogsaa den stakkels Dominique venligt Haanden.

Efter denne første Sammenkomst traf de tvende Cousiner flere Gange hinanden i Dalen og selv den barske Aarstid skilte dem ikke ganske. Ogsaa Gaston og Dominique bleve lidt efter lidt Venner. Det gjensidige Forhold mellem de unge Mennesker var saa venligt, at Eleonore ikke sjældent udbød:

„O, hvor lykkelig er jeg nu! Før havde jeg in-

gen Søster, og Himlen har nu givet mig en i Dig, kjære Anastasia. Jeg har ogsaa to Brødre nu, som jeg elsker af ganske Hjerte. Og skulle vi ikke elske hinanden, da vi ere saa nær beslægtede?"

Anastasia svarede en Dag meget naivt paa en saadan Uttring:

"Jeg elsker Dig ogsaa, Eleonore, som en Søster og jeg kunde ogsaa elske Din Cousin Dominique som min Broder, uagtet vi ikke have en eneste Draabe fælles Blod i vore Aarer."

III.

I December bleve de unge Menneskers Sammenkomster en Tid lang afbrudte af det daarlige Vejr, og Baron de Colobrières Familie, der vare sammen den hele Dag i den store Sal, afgav et sørgeligt Billede. Den gamle Herre sad, med den gulgrønne Kjole knappet helt op lige til Halsen og den trekantede Hat trykket dybt ned over Panden, ved Kaminen og holdt Hænderne i sine Lommer. Saaledes tilbragte han ubevægelig mange Timer efter hinanden og fløjtede kun en Gang imellem sagte Melodien til en gammel Vis. Fruentimmerne sad imidlertid ved Vinduet, arbejdede flittigt og vekslede Tid efter anden sagte nogle Ord med. Anastasia beskæftigede sig med sine Erindringer, ja hun sukede undertiden og kastede et bedrøvet Blik paa Skyerne, som Stormen jog afsted paa Himlen. Gaston sad for det meste alene ved det andet Vindue

og syntes at læse i Horats, men hans Blik vankede ofte bort fra Bogen og ud i det Frie. Pigen gav sig hyppigt noget at bestille i Bærelset, navnlig i Nærheden af Gaston, der ikke sjældent barsk viste hende ud i Kjøkkenet.

Baronessen og hendes Børn havde rigtignok lagt Mærke til, at den gamle Baron var forstemt, men de tilskrev dette det usædvanlig længe vedholdende ublide Vejr og anede ikke, at Pigen havde beluret de unge Mennefters Sammenkomster og med ondskabsfulde Hentydninger underrettet Baron de Colobrières derom.

Endelig skiltes engang henimod Aften de tykke Skyer ad og Horizonten farvede sig med brændende Purpur. Glad trykkede Broder og Søster hinandens Haand, thi et og samme Haab opfyldte deres Hjerter. Terpaa gik de ud og Gaston sagde:

„Gud være lovet, de stemme Dage ere forbi og i Morgen kunne vi igjen besøge vor Cousine.“

„Hvem veed om Vejen efter den stærke Regn endnu er passabel,“ svarede Anastasia noget bekymret.

Den følgende Dag begave Søster og Broder sig paa Vejen, og skjøndt de frygtede for, at Eleonore ikke var der, sagde de dog fattede:

„Vi vente.“

„Nej, vor Cousine er der allerede!“ raabte Gaston med et af Glæde bankende Hjerter og skjælvende Stemme. Med inderlig Glæde hilste Eleonore Anastasia, medens hun kun sagde: „God Dag, Fætter,“

til Gaston. Han lagde ogsaa godt Mærke til, at hun ikke rækkede ham Haanden, hvilket hun ellers altid havde plejet. Det gjorde ham bedrøvet og for i det mindste at sige noget, spurgte han:

„Hvorfor er Dominique ikke med?“

„Han er vendt tilbage til Marseille med sin Fader, der besøgte os,“ svarede Eleonore.

Anastasias Hjerte blev ved disse Ord dybt bedrøvet; et Øjeblik var hun neppe istand til at aande, men hendes Ansigt røbede intet af denne Qual; hun sagde kun med et Suk:

„For otte Dage siden, da vi sidste Gang vare sammen, ventede vi ikke denne hurtige Skilsmisse.“

„Dominique har allerede været borte i fire Dage,“ vedblev Eleonore, „og snart ville ogsaa vi, min Moder og jeg, forlade Belveser.“

„Snart!“ gjentog Gaston og alt Blodet forlod hans Kinder; „snart, siger De? De er vel endog kommen i Dag for at tage Afsted med os.“

„Desværre rejse vi allerede i Morgen,“ svarede Eleonore, der søgte at holde sine Taarer tilbage. „Min Onkel vilde have taget os med sig, men jeg vilde under ingen Omstændigheder have samtykket i at forlade denne Egn, uden endnu engang at komme her.“

„Du forlader os? Maaſke for bestandig?“ raabte Anastasia. „O, Eleonore, hvor liden Auelſe havde jeg om denne Smerte.“

„For otte Dage siden tænkte De endnu ikke paa denne Bortrejse,“ sagde Gaston med den mest bedrøvede Stemme; „for otte Dage siden udkastede vi endnu Planer for den øvrige Deel af Vinteren.“

„O, kunde jeg forudsee hvad der er skeet!“ svarede Eleonore sukkende. „Alt har forandret sig.“

Hun satte sig paa en Træstamme, der laa paa Bejen, tog Anastasias Haand og trak hende blidt hen til sig.

„Kjære Cousine,“ vedblev Eleonore i en modløs og bedrøvet Tone, der slet ikke passede til hendes Ord, „jeg vilde ikke rejse bort, uden at meddele Dig den vigtigste Begivenhed i mit Liv og underrette Dig om min Lykke; min Moder og min Onkel have besluttet at gifte mig bort og om nogle Dage bliver jeg min Fætter Dominiques Kone. . .“

„Er det muligt!“ raabte Anastasia i højeste Grad forundret. Gaston sagde ikke et Ord og bevægede sig ikke, men trykkede sine Dine til og støttede sig paa sit Gevær, som om Jorden vaklede under hans Fødder.

Den heftige Smerte, som Anastasia følte ved Underretningen om dette Giftermaal, sønderrev endelig det Slør, der tilhyllede hendes egne Følelser; hun følte pludselig med en smertelig Forsærdelse, at hun elskede Dominique Maragnon. Bleg og med nedslagne Dine trykkede hun Eleonores kolde Hænder og bestræbte sig for at overvinde den Fortvivlelse, der havde be-

mægtiget sig hende. Efter nogens Tid Forløb sagde hun endelig med rolig Stemme:

„Udentviol have Din Moder og Din Onkel allerede længe tænkt paa dette Giftermaal.“

(Fortsettes.)

J. S. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Urtekræmmer N. E. Kryger.

Frl. Cathinka N. Mathisen.

„ Eleonore M. Mathisen. Døttre af
Smedemester Mathisen.

Selskabets Bogholderkontor,

Bestergade 23, 2den Sal

aabent hver Søndag Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Nørregade 45, 2den Sal tilhøire

aabent hver Søndag fra Kl. 9¹/₂—11 Form.

A d m i n i s t r a t i o n e n .

Borger-Bennen.

Fem og halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 42.

Lørdagen den 20de Oktober 1883.

Udgivet af Understøttelseselskabet.

Galbergs Bogtrykkeri Wallendorfsgade 5, Kjøbenhavn.

Gaston de Colobrières.

(Fortfat.)

„Ja,“ sagde Eleonore i den samme bedrøvelige Tone, „men de have ikke sagt noget til os derom; kun da vi begge endnu vare Børn talte vi undertiden om saadanne Planer, senere have vi glemt det. Hvem kunde tro, at vore Forældre ikke havde glemt det, at de bestandig have tænkt paa, at vi skulde ægte hinanden? O, for otte Dage siden anede vi intet herom; vi vare saa ubekymrede, saa muntre paa den Spadseretour, der skulde være den sidste.“

Hun kunde nu ikke længere holde sine Taarer tilbage og tilhyllede sit Ansigt med en saa uforstilt Bedrøvelse, at Gaston følte en bitter Glæde i sit Hjerte.

„Det er forunderligt,“ vedblev Eleonore, „i hele otte Dage har man kun talt om min Lykke og uophørligt gjentaget, at jeg vil blive den lykkeligste Kone paa Jorden, og dog har jeg aldrig grædt saa meget.“

„Man spaaer Dig med fuldkommen Ret en lykkelig Fremtid, kjære Cousine,“ svarede Anastasia, „thi den Mand, med hvem Din Moder forener Dig, fortjener ganske den Skat, der bliver ham anbetroet og han er denne Lykke værdig.“

„O,“ svarede Eleonore, „han føler heller intet af denne Lykke; dersom Du vidste, hvor bedrøvede og forlegne vi begge bleve, da vort Ægteskab blev besluttet. Jeg kunde kun græde, da man forkyndte mig denne Beslutning, og Dominique var ogsaa kun istand til at trykke min Haand. Derpaa lod man os være alene. Tidligere havde vi bestandig talt muntert sammen . . . ; nu vidste vi ikke mere hvad vi skulde sige hinanden. Min Fætter gik frem og tilbage i Værelset og jeg saae efter Vejret. Tillykke kom Irene snart tilbage og satte sig til Claveret, sandsynlig for at vi uforstyrrede kunde tale med hinanden. Jeg glædede mig derover, thi min Fætter kan ikke lide Claveerspil og gik snart sin Vej. Fra denne Dag have vi bestandig undgaaet at være alene sammen. Først kort før Afskeden

kom Dominique hen til mig og sagde med en bedrøvet Stemme og uden som ellers at sige Du til mig: „Min kjære Eleonore, De vil faa Gaston at see før De forlader Belveser; siig ham, at jeg meget beklager, ikke endnu engang at kunne trykke hans Haand.“ — „Og hvad skal jeg sige Anastasia?“ spurgte jeg. — „Vær saa god at bevidne Frøken de Colobrières min særdeles Agtelse,“ svarede han; „beed hende om undertiden at tænke paa vore Spadseretoure, og siig hende, at de Beviser paa Belvillie, med hvilke hun af Venskab for Dem bærede mig, have efterladt en uudslættelig Erindring i mit Hjerte.“

Disse Ord bragte Anastasias Hjerte en inderlig Trøst; hun anede den Sorg, som havde nedtrykt Dominique og følte sig pludselig stærk og modig nok til at udholde det eensomme, sørgelige Liv, der ventede hende. Hun trykkede Eleonores Haand, men fordristede sig ikke til at sige noget.

„Jeg lovede Dominique at sige Dig dette,“ vedblev Eleonore, „og jeg tilføjede tillige, at jeg vilde forpligte mig til at komme tilbage næste Foraar, for at fortsætte de Spadseretoure, der havde været ham ligesaa kjære som mig, men han rystede paa Hovedet og svarede sukfende: „Vi ville ikke saa snart komme tilbage igjen til Belveser; min Fader vil at vi efter vort Ægteskab skulle gjøre en lang Rejse . . .“ — Jeg ved ikke,“ tilføjede Eleonore endnu mere bedrøvet, „hvad der da foregik hos mig. Dominique talte for første Gang om

Egteskabet; jeg unddrog ham rask min Haand og vendte ghsende Ansigtet bort. Han lagde Mærke dertil, det var ham paafaldende og han sagde sagte hen for sig: „Stakkels Barn!“ I næste Øjeblik steg han med sin Fader op i Bognen. Jeg frygtede for at have krænket ham og gik hen til Bognen, for endnu engang at sige ham Levvel; men han saae ikke paa mig, han saae over til Colobrières og tog vel i Tankerne Afsted med Dig.“

Under denne Samtale havde Gaston lagt sit Gevær i Græsset og sat sig noget fra Eleonore, med Albuerne paa Knæene og Panden hvilende i Haanden. Pigen kastede flere Gange et Blik hen til den Side, som om hun ventede et Svar; men han syntes slet ikke at lægge Mærke til hende; han talte snarere Stifterne i Halsbrandet paa sin Hund, der laa ved Siden af ham. Endelig sagde Eleonore til ham:

„Kjære Fætter, vi kunne kun endnu blive nogle faa Øjeblik sammen; kom nærmere hen til os.“

Han rejste sig taus og satte sig ved Siden af hende. De tvende Piger vare hensunkne i deres Tanker og talte ikke mere. Eleonore plukkede det Græs af, der voxede paa Træstammen og tog Græsstraane op, som hun spredte rundt omkring; derpaa klappede hun Hundens Hoved, og Gaston fattede Mod til at gribe hendes Haand, trykke den til sine Læber og beholde den i sin.

Nu fulgte en lang Pause. Det begyndte at blive

mørkt i Dalen og Binden fufede kølig mellem Træerne. Da raabte Irene, som hidtil uafbrudt havde læft:

„Kom, Mademoifelle; De vil kunne hente Dem en Snue.“

I dette Øjeblik hørte man ogsaa den Vogn komme rullende, fom Madame Maragnon fendte for at hente fin Datter. Gaston lod den Haand fynke, fom han havde holdt i fin, og de tvende Piger stode op.

„Kæbel, kjære Eleonore,“ fagde Frøken de Colobrières med en ubefkrivelig fmertelig Stemme, „glem os ikke og vær lykkelig.“

Eleonore fmilede bedrøvet og fagde, idet hun flog fine fjerne, taarsfyldte Øjne mod Himlen:

„Jeg veed ikke hvilken Skæbne der venter mig og kjender ikke den Lykke, fom Fremtiden kan have for mig, men det veed jeg, at mine fjernefte Dage i denne Verden allerede ere forbi, henfvundne her. Sid Gud, der hører mig, tilgibe mig, men nu vilde jeg gjerne dø, da jeg ikke venter noget Bedre paa Jorden.“

Efter disse Ord fank hun paa ny i Anastasias Arme, gav Gaston et Affkedsvink og fjernede fig hurtigt.

Gaston og hans Søfter vendte tilbage til Slotet Colobrières, uden at tale et eneste Ord; de Saar, fom begge bar i deres Hjerter, blødte endnu for stærkt til at de turde fordrifte fig til at berøre dem.

Skjøndt de ikke betroede hinanden noget, havde de dog gjensidig forstaaet hinanden.

„Herre Jesus,“ raabte Baronessen, da man havde meddeelt hende denne Nyhed, „min Niece vil altsaa hedde Eleonore Maragnon? Dette er ligesom den anden Mesalliance. Hun har Colobriérernes Blod i sine Aarer, er umaadelig rig, skøn som en Engel; hendes Moder havde kunnet udsøge hende en Mand i den ringere Adel eller blandt Embedsmændene. Hvad vil Eders Fader sige, naar han erfarer det?“

„Vi fortie det for ham,“ afbrød Anastasia hende „og vi ville heller ikke mere tale derom. Mange Ting maa man udslette af sin Erindring.“

„Du har Ret, mit Barn,“ svarede Baronessen sukkende; „sin Sorg maa man fortie, naar man vil leve roligt.“

Eleonores Ægteskab med sin Fætter forblev altsaa en Hemmelighed imellem Baronessen og hendes Børn; selv Pigen, der uafbrudt belurede dem, erfarede intet derom. Hun lagde Mærke til den dybe Sorg, hendes unge Herre følte, uden at begribe Aarsagen dertil, og forstod ligesaa lidet Grunden til den Melancholi, i hvilken hendes unge Herskerinde var hensunken.

Baronens Handlemaade blev ganske uforklarlig for Pigen; hun havde fortalt ham alt, hvad hun vidste om de unge Menneskers Dmgang med Eleonore; han havde hørt roligt paa hende, derpaa havde han paalagt hende den dybeste Tausshed og var derefter, istedetfor

som sædvanligt at spille Regler, spadseret alene om i det Frie. Derpaa havde han skrevet et Brev, som Pigen i Stilhed havde bragt til det Bud, der engang hver Uge gik til den nærliggende Stad.

Gaston og hans Søster gik som sædvanlig hver Dag ud at spadserere, men holdt sig borte fra den dem saa kjære Dal og slog ind paa kuudrede og ubesøgte Beje, hvor de vare sikke paa ikke at møde Nogen. Derpaa satte de sig under en Klippe, men talte sjældent et Ord med hinanden og saae tankesfuldt hen for sig. I Slottet selv forblev alt ved det Gamle, og kun Moderens Blik bemærkede, at Gaston ikke længere jagede, da han bestandig kom hjem med en tom Jagt-taske, og at Anastasia ikke længer talte saa muntert og aabent med hende. Hun frygtede for, at Datteren kæmpede med en hemmelig Sorg, thi hun havde ofte bemærket, at hun hyppigt fik Taarer i Øjnene, men Baronessen kjendte altfor lidet til Videnskaberne, til at hun skulde have kunnet gjætte, hvad der foregik i hendes Datters Hjerte.

En Dag kom der et Brev fra Paris. „Fra min ældste Datter!“ raabte Baronessen strax og Baron blev underrettet derom. Han kom, aabnede Brevet, læste det taus, stak det i Lommen og gik hen til Døren.

„Og Du siger mig intet om Brevets Indhold?“ raabte Baronessen, idet hun holdt sin Gemal tilbage. Da han ikke svarede, tilføjede hun med megen Angest:

„Det er et Brev fra Euphemie, vor ældste Datter, nu Moder Angelica og Superiorinde for vor kjære Frue af Barmhertighedens Kloster i Paris. Hvad skriver hun? Gud, hvorfor siger Du mig ikke det?“

„Hun skriver til mig det samme, som hun skrev, da hun var i Klosteret i Aix, naar jeg meldte hende, at en af hendes Søstre med det første vilde komme til hende,“ svarede Baronen.

(Fortætted.)

J. H. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaet nyt Medlem:

Damefræderinde Anna Cathrine Nielsen.

Selskabets Bogholderkontor,

Vestergade 23, 2den Sal

aabent hver Søndag Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Nørregade 45, 2den Sal tilhøire

aabent hver Søndag fra Kl. 9¹/₂—11 Form.

A d m i n i s t r a t i o n e n .

Borger-Bennen.

Fem og halvfemsfindstyvende Aargang.

N°. 43.

Lørdagen den 27de Oktober 1883.

Udgivet af Understøttelseselskabet.

Galbergs Bogtrykkeri Walkendorfsgade 5, Kjøbenhavn.

Gaston de Colobrières.

(Fortfat.)

Fru de Colobrières stod et Dødblik som forstenet; det var aldrig faldet hende ind, at Anastasia, hendes elskede Datter hendes sidste Barn, skulde ligesom hendes Søstre forlade hende og begrave sig i et Kloster. Denne uventede Smerte var den heftigste, som hendes Moderhjerte nogen- sinde havde følt, og hun var ikke istand til rolig at underkaste sig den. Fortvivlelsen gav hende en vis Energi og for første Gang i sit Liv satte hun sig op mod sin Gemals

Autoritet. Den ellers saa svage, saa lydige Hustru hævede stolt sit Hoved og sagde med smertelig Fasthed:

„Nej, min Datter overlader jeg Dig ikke, jeg lader ikke den ene efter den anden rive fra mig; Gud alene veed hvad jeg allerede har lidt, han alene veed hvor mange Taarer jeg har udghdt, da jeg saa de kjære Børn, som jeg med saa stor Kjærlighed havde opdraget, gaa bort for bestandig. O, havde jeg dog dengang haft Kraft til at sætte mig op mod Din Villie! Det var ikke nødvendigt at bortfjerne Børnene. Vi havde Brød til dem alle og dersom det virkelig skulde have manglet, vilde jeg have arbejdet for at skaffe Brødet til dem. Ja, Hr. Baron, istedetfor deels at indespærre de uskyldige Børn bag Klostermure, deels støde dem ud i den vide Verden, skulde vi have beholdt dem i det Hus, i hvilket de bleve fødte.“

„Nof,“ sagde Baronen misfornøjet; „fornedre og vær ikke det Navn, som de bærer, endnu mere. Dine Børn have havt den Ære at komme adelig til Verden og saa længe jeg lever, det sværger jeg, skulde de ikke gjøre deres Fødsel Skam.“

„Det vil heller ikke ske,“ svarede Baronessen, hvis Energi allerede begyndte at tabe sig. „De ældre have gjort, hvad Du har befalet dem og ere, det haaber jeg, tilfredse med deres Skjæbne; men vi ere ikke nødte til ogsaa at sende Anastasia i Kloster. Himlen har givet os dette gode, kjærlige Barn, for at pleje os i vor Alderdom; hun maa blive hos os og engang

trykke vore Øjne til. Naar jeg seer hendes fornuftige Væsen og Engleanstigt, haaber jeg undertiden. . .“

„Haabet er skuffende,“ afbrød Baronnen hende; „en Pige af Stand uden Formue vil ikke finde nogen Mand uden en Navnløs.“

„Jeg var ogsaa fattig, og dog viste en Adelsmand mig den Ære at ægte mig,“ svarede Fru de Colobrières stolt.

„En saadan Ulykke er for sjelden til at vi tør haabe at den ogsaa vil blive vor Datter tildeel,“ svarede Baronnen.

„Naa, saa forbliver hun ugift,“ sagde Baronessen; „naar vi engang ere døde, har hun jo dog endnu sin Broder, vor Gaston. . .“

„Jeg har endnu ikke underrettet Dig om mine Hensigter med ham,“ afbrød Baronnen hende; „Tiden er kommen til at han ogsaa bestemmer sig til noget.“

„Hvorledes! Skal ogsaa min Søn forlade mig?“ raabte Baronessen ude af sig selv; „skal jeg forbande den Dag, da jeg giftede mig, og at jeg fik Børn, som jeg alle skulde miste, uden at Gud tog dem til sig? . . . Men jeg har dog et Haab endnu; Din Søn, Din Datter vil ikke adlyde Dig, og jeg, deres Moder, vil understøtte dem i deres Ulydighed, det erklærer jeg Dig reent ud.“

Efter disse Ord sank hun udmattet og næsten afmægtig om paa sin Stol. Baronnen brød sig ikke derom og gik ned til Slottets Port. Gaston og Ana-

stasia kom netop langsomt tilbage fra deres Spadsfere-tour. Den gamle Baron var fast bestemt paa at be-sejre enhver Modstand. Det han havde erfaret om hans Børns Dmgang med Familien Maragnon, havde harmet ham i høj Grad, saa at han havde taget den faste Bestemmelse at gjøre denne dobbelte Forbindelse umulig.

Da Børnene vare komne til ham, gav han Ga-ston et Bink om at gaa videre, medens han sagde til Anastasia:

„Jeg maa et Øjeblik tale med Frøken de Colo-brières.“

„Jeg er til Deres Tjeneste,“ svarede hun, forun-dret over disse Ord, som Baronnen kun plejede at benytte sig af ved højtidelige Lejligheder. Derpaa fulgte hun ham ned i Haven; der tog han Moder Angelicas Brev op af Lommen, rækkede hende det og sagde:

„Læs det, saa vil Du erfare hvad jeg ønsker.“

Anastasia tog Brevet og læste langsomt, uden Overraskelse og uden skjælvende Stemme:

Paris d. 20. Januar 17..

„Min Herre og højtærede Fader!

Jeg har glædet mig meget over det Brev, i hvilket De tilmelder mig, at det er Deres Hensigt at lade Deres yngste Datter, min kjære Søster Anastasia, indtræde i Klosteret og netop i vor kjære Frue af Barmhertighedens Orden.

Klosteret er den sikre Havn for dem, der ligesom Deres ældre Børn ved virkelig Kald blive ført derhen. Jeg vil med usigelig Glæde modtage den nye Jesubrud i vort Huus, og hele Menigheden, til hvis Bøn jeg allerede har anbefalet hende, deler min Utaalmodighed efter at see hende blandt os.

Vor elskede Søster i Aix, til hvem jeg har skrevet og som jeg har bedt om at vælge en Person, der fortjener vor Tillid og kan ledsage vor unge Novice paa hendes Rejse, underretter mig om, at hun i Staden har fundet en adelig Dame, som har i Sinde at rejse til Paris og gjerne vil tage Frøken de Colobrières med i sin Bogn. Jeg meddeler Dem dette, for at De uden Tids-spilde kan sørge for hendes Bortrejse &c."

Baronen betragtede Anastasias Ansigt, medens hun læste Brevet; han ventede Taarer og en vis Modstand, men hendes Øjne bleve ikke vaade og da hun havde læst Brevet, gav hun det tilbage med de Ord:

„Jeg er beredt til adlyde Dem, Fader.“

Denne Lydighed bevægede den gamle Adelsmand, hans Brede forsvandt pludselig og han maatte gjøre Vold paa sig selv, for at kunne sige til Anastasia:

„Altsaa i Morgen, mit Barn, kommer Du til at rejse til Aix . . . Det er bedre, at det skeer snart, for at spare Din Moders Taarer.“

„Min Moder,“ hvistede Pigen og bedækkede sit Ansigt med begge Hænder, som om disse tvende Ord havde brudt hendes Sjælsstyrke, men hun fattede sig snart igjen og bad blot om, at hendes Fader vilde tillade hende at berolige sig noget, før hun gik ind i Slottet.

Baronen fjernede sig langsomt, for at opsøge sin Søn, hos hvem han ventede en stærk Modstand mod sin Villie. Da han imidlertid var af den Mening, at Gastons Kjærlighed til Frøken Maragnon kun kunde blive undertrykt ved en Adskillelse, var han fast bestemt paa at fjerne sin Søn for nogen Tid, ja, hvis det var nødvendigt, for bestandig. Han begav sig derpaa til den unge Mand og sagde med en bydende Kulde:

„Du har vel endnu ikke tænkt paa, at Du engang maa følge Dine Brødres Exempel.“

„Endnu i Dag,“ svarede Gaston rolig, „har jeg tænkt paa de forskjellige Løbebaner, som mine ældre Brødre have betraadt og villet tale med Dem derom.“

„Jeg lægger ingen Tvang paa mine Sønners Tilhøjelighed, Du maa frit vælge Klosteret eller Kongens Tjeneste. Det er ikke med Dig som med Din Søster, for hvem der kun staaer een Port aaben, Klosterets.“

„De har altsaa bestemt, at min Søster skal gaa i Kloster?“ spurgte Gaston bevæget, og da Baronens nikkede bejaende, tilføjede han: „For mig har det verdslige Liv heller ingen Vnde, jeg føler det, og det vilde

sikkert være bedst, om jeg gik til min ældre Broder i Capucinerklosteret i Aix."

"Det maa først overvejes," afbrød Baronnen ham; „jeg har allerede fire Sønner i Tiggerordenen og det kan vel være nok til Folks Opbyggelse. Forøvrigt vil jeg ikke træde Dine Ønsker ivejen,"

"Jeg traadte allerhelst ind i Armeen, naar der var Krig, for at finde Døden," mumlede Gaston hen for sig; „men da jeg ikke kan dø hurtigt, maa jeg vel begrave mig i en Munkesappe."

"Hvad siger Du, min Søn?" spurgte Baronnen, der ikke havde forstaaet hans Ord.

"Jeg sagde, at jeg er beredt til i alt at adlyde Deres Villie."

"Meget godt; vi ville senere tale videre derom", sagde Baronnen i høj Grad forundret over denne modstandsløse Lydighed, der paa ingen Maade passede til det, som Pigen havde fortalt ham. Hans Søn kunde dog umuligt krybe i Munkesappen, naar han tænkte paa et Ægteskab med Eleonore Maragnon. Baronnen kom til den Anskuelse, at det maaske mere havde været en fremspirende Kjærlighed, og fortrød næsten, at han var gaaet saavidt. Men det blev ved Aftalen. Anastasia rejste til Paris og Gaston ledsagede hende.

Moder Angelica, den ældste Frøken de Colobrières, modtog sin Søster venligt, ligesom ogsaa Broderen Gaston, der efter nogle Dages Forløb besøgte

hende. Vel kunde Anastasia ikke afholde sig fra en uhyggelig Gysen, da hun gik omkring i den store, mørke Bygning; men hendes Beslutning var uroffelig, thi hvad holdt hende endnu tilbage i Verden? Saaledes finde vi hende en Aften i hendes Celler. Disse Celler vare ligesaa simpelt meublerede som det hele Huus; en Bedestol, et Bord, en Stol, en Seng uden Gardiner og nogle Billeder paa Væggen udgjorde hele Meublementet og mindede Anastasia saa temmelig om hendes Børelse i hendes Faders Slot.

(Fortfættes.)

J. H. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Handskemager C. G. Schiøtt.

Malersvend A. Brasch.

Manufakturhandlercommis P. H. Nielsen.

Selskabets Bogholderkontor,

Bestergade 23, 2den Sal

aabent hver Søndag Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Nørregade 45, 2den Sal tilhøire

aabent hver Søndag fra Kl. 9¹/₂—11 Form.

Administrationen.

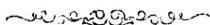

Borger-Tidningen.

Fem og halvfemsbindstyvende Aargang.

N°. 44.

Lørdagen den 3die November 1883.

Udgivet af Understøttelseselskabet.

Galbergs Bogtrykkeri Wallendorfsgade 5, Kjøbenhavn.

Gaston de Colobrières.

(Fortsat.)

Alligevel var det hende, som om hun var skilt fra Hjemmet ved en umaadelig Afstand og hensat paa en anden Jord. Uvilkaarlig gik hun hen til Vinduet og saae ud efter Himlen. Vinden havde adspredt Skyerne, Atmosfæren var reen og Stjernerne funkede som Diamanter. Hun kjendte mange af Stjernebillederne, til hvilke hun hyppigt havde seet op i sit Hjem, og det forekom hende, som om deres Lys bragte Trøst til hendes bedrøvede Hjerte.

Anastasia luffede sagte Vinduet og gik langsomt om i Sellen, ligesom for at gjøre sig fortrolig med alt hvad den indeholdt. Hun besaae med Lampen i Haanden Bedestolen; den var tom og der fandtes kun paa den et Sanduhr og en Bønnebog. Bordet var ogsaa tomt og paa den simple Seng laa et hvidt Tørflæde. Endelig løstede Anastasia Lampen i Bejret, for bedre at kunne betragte Billederne paa Bæggen, og hun bemærkede da heelt oppe Bogstaver, der syntes at være ridsede med noget Spidst. Det var vanskeligt at dechiffrere disse Ord, dog læste Anastasia det profane Navn „Sector“ og derunder de Ord af Hjobs Bog: „Min Sjæls Kraft er udtømt; mine Dage ere udløbne og der bliver intet andet for mig, end at stige ned i Graven. Man vilde give mig Haab om, at den Nat, i hvilken jeg lever, skulde forvandle sig til himmelsk Klarhed og at jeg efter Mørket skulde see Lyset; men dersom jeg endnu har noget at vente, da er det kun, at jeg snart stiger i Graven og hviler ud i evigt Mørke.“

Anastasia satte Lampen paa Bedestolen og tog Plads paa Sengen, med Øjnene fæstede paa disse Ord af en Novice, den sidste maaske, som havde beboet denne Celle. Hun tænkte længe paa den Ubekjendte der havde efterladt hende disse Dødstanker som en Erindring; endelig lagde hun sig gysende i Sengen og faldt i en dyb Søvn.

Morgenen var endnu ikke brudt frem, før en

sagte Larm vækkede Anastasia; Superiorinden traadte sagte ind i Cellen. I den ene Haand holdt hun Lampen, i den anden bar hun Ordenens Kjole og Scapulier. Lyset faldt klart paa hendes Ansigt og hun saae saa smuk ud, at Anastasia foer op af Sønnen og troede at see en Helgen nærme sig Sengen.

„Kjære Barn,“ sagde Nonnen, idet hun pegede paa den graa Kjole, „det er Din nye Kjole. Jeg finder det ikke rigtigt, at Du højtideligt tager Sløret, thi det er en alvorlig Forpligtelse, til hvilken Du ikke er beredt. Naar Du blot ifører Dig Ordensdragten binder Du Dig endnu ikke.“

„O,“ svarede Pigen med et Suk, „jeg kan jo dog aldrig vende tilbage til Verden.“

„Det ville vi see efter et Prøveaar, mit Barn; indtil den Tid bliver Du bestandig Frøken de Colobrières.“

„O, De veed, hellige Moder, at ingen Pige af vor Familie har beholdt dette Navn til sin Død,“ bemærkede Anastasia bedrøvet.

„Selv ikke vor Tante Agathe,“ sagde Superiorinden. „Hvad vilde der være bleven af hende, dersom Forsnyet ikke havde sørget for hende.“

„O,“ spurgte Pigen med særlig Forundring, „De billigere altsaa vor Tantes Ægteskab med Peter Marnagnon?“

„Ja, mit Barn, jeg billigere det,“ svarede Moder Angelica; „det er tusinde Gange bedre, at hun er

bleven ude i Verden og en Borgerligs Kone, end at hun gif i Kloster og blev en daarlig Nonne."

„Kan der ogsaa gives daarlige Nonner?" hvistede Anastasia, idet hun uvilkaarligt hævede sine Øjne op til Ordene paa Bæggen.

„Ja, mit Barn, der gives saadanne," svarede Superiorinden, „og jeg har havt den Sorg, endog at see en Nonne i dette Huus, der i Stilhed afflyede sit Løfte og med denne indre Opsætsighed tildrog sig den evige Fordømmelse. Derfor underkaster jeg ogsaa Novicerne en lang Provetid; selv efter deres Indklædning iagttager jeg dem omhyggeligt og opsætter Afslæggelsen af det sidste Løfte, saasuart jeg mærker den mindste Lunkenhed."

„Man har altsaa seet Novicer," bemærkede Anastasia frygtsomt, „der ikke fandt den Trøst og No, som de søgte?"

„Ja, mit Barn, og til disse overlader jeg det frit igjen at forlade Klosteret, for at de kunne vende tilbage til den Verden, som de ikke kunne glemme. Der- som de ikke vil det. . ."

„Derfor de ikke vil det?" gjentog Anastasia.

„Saa døer de," svarede Superiorinden bedrøvet.

„Er ikke den Novice, som havde denne Celle før mig, ogsaa død?" sagde Frøken de Colobrières.

„Hvem har sagt Dig det, mit Barn?" spurgte Superiorinden forundret; „hvem har talt med Dig om denne Ulykkelige?"

Anastasia pegede paa Bæggen og gav Superiorinden et Bink om at læse det, der stod skrevet ved Siden af Guds Moders Billede. Superiorinden læste langsomt Bogstaverne og hendes Dine bleve lidt efter lidt formørkede af Taarer. Endelig gif hun igjen hen til Anastasia og sagde:

„Hun hed i Verden Frøken de Lansac, var forældreløs og uden Formue. En fornem ung Mand elskede hende og vilde ægte hende, men hans Fader truede med at gøre ham arveløs, dersom han ikke afstod fra dette Giftermaal, som virkelig blev umulig, thi Frøken de Lansac var selv af for god Familie til at hun skulde have kunnet sætte sig ud over en saadan Vagring. Hun kom herhen, men desværre kunde vort Huus, i hvilket hun søgte Tilflugt, ikke yde hende nogen Beskyttelse mod hendes Hjertes Lidelser. Hun henslyguede i to Aar og døde endelig.“

Denne simple Fortælling gif Anastasia meget til Hjerte, thi der laa i Frøken de Lansacs Skæbne en smertelig Lighed med hendes egen. Hun stod derfor op med Taarer i Øjnene og gjentog for sig selv Hjebts Ord: „Graven vil blive min Bolig og jeg vil hvile i det evige Mørke.“

I samme Øjeblik slog Uhret sem og strax efter lod Klokken sig høre.

„Klokken kalder til Messe,“ sagde Moder Angelica; „klæd Dig paa, mit Barn.“

Frøken de Colobrières tog den grove graa Kjole

og det lange hvide Scapulier paa; hun snoede sit Haar sammen i lange Fletninger og skjulte dem under Nonnehætten; derpaa tog hun Halstørklædet og Sløret. Denne Paaklædning gav hendes Ansigt noget ubeskrivelig Skjønt. Superiorinden sæstede tilsidst Korset paa hendes Bryst og sagde:

„Du udfører nu i Dag, mit Barn, hvad Du daglig vil komme til at bestille; her ligner den ene Dag ganske den anden og Du kjender altsaa i Forvejen Anvendelsen af Dit Liv til det sidste Øjeblik.“

Gaston de Colobrières tilbragte hver Aften en Time i Klosteret; den øvrige Tid var han meget ledig, da han ikke vidste hvad han skulde foretage sig de lange Dage. I Begyndelsen havde han prøvet paa at adspredde sig, ja endog at skaffe sig Fornøjelser, men han vidste ikke hvori den store Verdens Glæder bestod, og indskrænkede sig derfor til at spadserere omkring i Gaderne og see sig om. Forøvrigt forenede alt sig for at formere hans Kjedsomhed; man befandt sig endnu midt i Vinteren og fra den mørke Himmel dryppede der uafsladelig en fin taageagtig Regn. Snart blev Gaston kjed af denne Omkringvanken og ventede i sin lille Stue til han om Aftenen kunde gaa hen i Klosteret. Anastasia talte da hyppigt om sin Moder og erindrede alt hvad hun havde efterladt i denne Verden, men ikke en eneste Gang udtalte hun Navnet Eleonore. Gaston fulgte hendes Exempel og saaledes blev Familien Maragnou aldrig omtalt i Moder Angelicas

Nærværelse. Undertiden talte den unge Novice og saa om det rolige Liv, man førte i Klosteret.

„Det er mærkværdigt,“ sagde hun, „vi udføre hver Dag det samme Arbejde, have den samme Hvile holde de samme Bønner og dog gaaer Tiden hurtigt i denne Censformighed. Det synes at være ganske ligegyldigt, om man her lever længe eller dør hurtigt.“

Kun een gang kunde Anastasia hviste til sin Broder:

„Jeg vilde allerede være død, dersom vor fromme Søster og Superiorinde ikke havde været.“

„Retfærdige Himmel! Hvad siger Du, kjære Søster?“ afbrød Gaston hende.

„Og dog længes jeg ikke efter at komme tilbage til Verden,“ sagde Fruen de Colobrières; „naar jeg føler mig rigtig ulykkelig, tænker jeg paa det, som . . . skeer der; Broder, de ere nu gifte.“

„Ja, vi maa blive her,“ hvistede Gaston, „thi de ville vende tilbage til Belvefer.“

I Pintsfeugen kom uventet Pigen fra Slottet Colobrières til Gastons beskedne Bolig i Paris og fortalte ligesom, at hun uden Baronens og Baronessens Vidende var gaaet sin Vej, da hun ikke længer havde kunnet leve, uden at see sin unge Herre. Gaston havde allerede hjemme lagt Mærke til at Pigen følte en lidenskabelig Kjærlighed til ham, men dog ikke villet tro det. Det faldt ham derfor ogsaa meget vanskeligt at overtale den stakkels Pige til at træde

ind som Lægsøster i det Kloster, i hvilket Anastasia befandt sig. Moder Angelica samtykkede strax i at optage Pigen og Anastasia glædede sig ved at see hende. Hun udspurgte hende om alt, hvad der efter deres Bortrejse var forefaldet i Slottet og Omegnen; men først ganske tilfidsst. da Pigen vilde forlade Taleværelset, sagde hun med en indre stor Bevægelse, ja næsten med Skælven:

(Fortsættes.)

J. H. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Skæder Froms Enke A. Musiklærerinde Agnes
From.

Selskabets Bogholderkontor,

Vestergade 23, 2den Sal

aabent hver Søndag Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Nørregade 45, 2den Sal tilhøire

aabent hver Søndag fra Kl. 9¹/₂—11 Form.

Administrationen.

Borger-Vennen.

Fem og halvfemfindstyvende Aargang.

N°. 45.

Lørdagen den 10de November 1883.

Udgivet af Understøttelseselskabet.

Galberg's Bogtrykkeri Walkendorfsgade 5, Kjøbenhavn.

Gaston de Colobrières.

(Fortsat.)

„Kan Du ogsaa fortælle mig noget om min Cousine, Eleonore Maragnon?“

„Hun er i Belveser,“ svarede den Røde kort.

„O,“ hviskede Anastasia endnu sagtere, „hun er vendt tilbage dertil efter sit Giftermaal.“

„Hvilket Giftermaal?“ spurgte Pigen forundret.
„Hun er ikke gift.“

„Hun er ikke gift!“ gjentog Gaston med et bethydningsfuldt Blik paa sin Søster.

Begge vare blevne blege, men ellers vidnede intet om deres Forundring og Glæde. Anastasia var taus og Gaston sagde med fremhykket Rolighed:

„Saa fortæl os hvad der er skeet og hvorfor man har opsat min Cousines Giftermaal.“

„Skulde hun da giftes bort?“ spurgte Pigen; „det vidste man intet af. Saa meget er vist, at hun endnu er ugift; mere veed jeg ikke.“

Gaston og Anastasia forlod nu hinanden, og den følgende Aften sagde Moder Angelica til Anastasia:

„Mit Barn, jeg har i Dag faaet et Brev, der er skrevet til Dig. Overeensstemmende med min Pligt har jeg aabnet det og læst det. Det er fra Din Cousine Maragnon, og jeg kan nok give Dig det Der er det.“

„O,“ raabte Anastasia glad, „Eleonore skriver til mig.“

Hun aabnede Brevet og læste:

Slottet Belveser, den 20de Maj 17**

„Min kjære Cousine, jeg er allerede for nogen Tid siden vendt tilbage til den kjære Gensomhed, i hvilken mine Tanker under min Fraværelse tusinde Gange have været og hvor jeg haabede at gjenfinde Dig; men istedetfor den Lykke, jeg ventede, blev en stor Sorg mig tildeel. O, Cousine, er det muligt, at Du saaledes kunde rejse bort, uden at efterlade et Minde, et Levvel til Din bedrøvede Eleonore? Jeg indhentede strax Dplys-

ninger og erfarede, at Du var i Paris, i et Kloster. Jeg fattede da øjeblikkelig den Beslutning, som jeg nu vil meddele Dig. Men først vil jeg fortælle Dig, hvad der er skeet efter den sørgelige Dag, da jeg maatte stilles fra Dig.

Jeg satte mig grædende i Vognen og fjernede mig fra Bøveser med et tungt Hjerte. Hele Vejen bestræbte jeg mig forgjæves for at overvinde denne Hjertesorg; jeg sukkede bestandig og kunde neppe holde mig fra at græde. Min gode Moder var meget bekymret og Irene ærgrede mig ved sin uophørlige Snak om de prægtige Brudegaver, som jeg vilde faa af Onkel Maragnon.

Da vi kom til Marseille var jeg ganske syg. Jeg ventede strax at blive gift og denne Tanke ængstede mig ubeskriveligt. Heldigviis blev jeg meget snart befriet fra denne Sorg, thi min Onkel kom os imøde med et meget fortrædeligt Ansigt og underrettede os om, at en højst vigtig Forretning havde nødt Dominique til pludselig at rejse til Barcelona, hvor han sandsynlig vilde komme til at opholde sig i fjorten Dage. Jeg kysede ham glad for denne gode Efterretning og følte mig meget lettet. Jeg havde jo nu fjorten Dage for mig til at berolige mig og blive mig selv igjen, derpaa endnu fjorten Dage, saa maaske en Uge, saa at Fastetiden kom og vort Giftermaal maatte udsættes endnu længer.

Jeg tænkte i denne Tid paa meget og besluttede meget; men jeg fordriftede mig ikke til at aabenbare mig for min Moder og endnu mindre for min Onkel eller Irene. Min Moder vilde have spurgt om Grunden til at jeg saa gjerne saa Giftermaalet blive opsat, og jeg vilde ikke have kunnet givet hende nogen.

(Fortsættes.)

J. S. Halvorsen.

Bekjendtgjorelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Stomagermester H. P. Henriksen.

fhv. Landmand C. Ph. Juul.

Selskabets Bogholderkontor,

Vestergade 23, 2den Sal

aabent hver Søndag Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Nørregade 45, 2den Sal tilhøire

aabent hver Søndag fra Kl. 9¹/₂—11 Form.

Administrationen.

Extract

af

3die Kvartals-Regniskab 1883,

for

det forenede Understøttelseselskab.

Indtægt.

		Kr.
1.	Kassebeholdning fra forrige Kvartal.	8,079
2.	Halvaarligt Kontingent:	
	Restance fra forrige Kvartal . . . . . 839 Kr. 91 Dre.	
	anvist for dette Kvartal	
	Hs. Maj. Kongens Bidrag . . . . . 40 — "	
	879 Kr. 91 Dre.	
	deraf er indkommet. . . . . 616 Kr. 50 Dre.	616
	Restance ultm. dette Kvartal . . . . . 263 Kr. 41 Dre.	
3.	Ugentlige Indtægter for Bladet „Borgervennens“ 95de Aargang Nr. 27—39 inkl.	1,352
4.	Uddrag paa Laan :	
	Restance fra forrige Kvartal. . . . . 710 Kr. " Dre.	
	anvist for dette Kvartal . . . . . 3,804 — " —	
	4,514 Kr. " Dre.	
	deraf er indkommet . . . . . 3,862 — " —	3,862
	652 Kr. " Dre.	
	overført paa Conto for uvisse Fordringer 104 — " —	
	Restance ultm. dette Kvartal. . . . . 548 Kr. " Dre.	
	13,910	13,910

Kjøbenhavn, den 30te September 1883.

Overeensstemmende med

D. F. Olsen.

Th. J. G.

Udgift.

	Rr.	Ø.
Bensjoner:		
Uviste for dette Kvartal	2,540 Rr. „ Øre.	
Udbetalte i Kvartalet	2,540 Rr. „ Øre.	2,540
Ukontramanderet		"
Uaffordrede ultm. dette Kvartal		
Øjninger		1,473
Andre Administrationsomkostninger		119
Ugebladets Trykning		377
Gratifikationer:		
Uviste for dette Kvartal	15 Rr. „ Øre.	
Udbetalte i Kvartalet	15 — " —	15
Uaffordrede ultm. dette Kvartal	" Rr. „ Øre.	"
Laanet i Handelsbanken:		
Uil Rest fra forrige Kvartal	2,800 Rr. „ Øre.	
Udbetalt i Kvartalet	2,800 — " —	2,800
Uil Rest ultm. dette Kvartal	" Rr. „ Øre.	"
Urenter af Laanet i Handelsbanken		9 96
Udo, Kassebeholdning ultm. Ødie Kvartal 1883		6,576 11
		<hr style="border-top: 1px solid black;"/>
	13,910	07

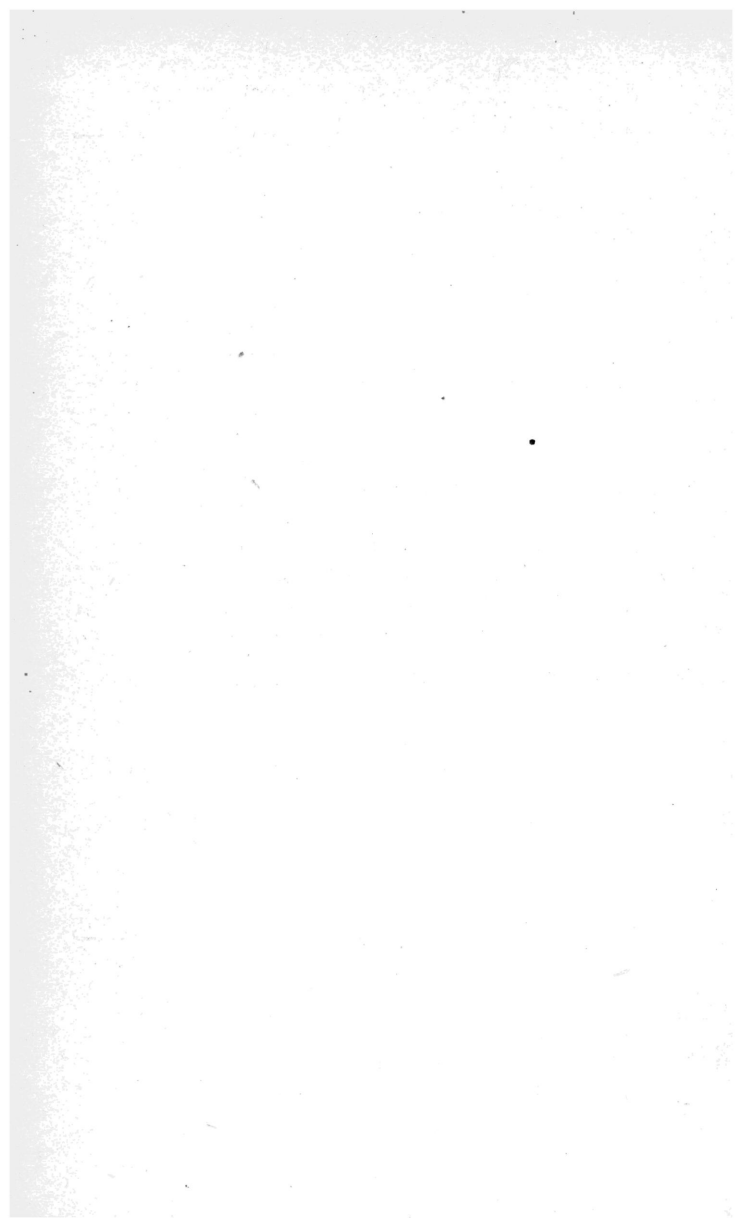
C. Vorgen,
Kassierer.

Ukontrollen.

Uer.

U. C. Neimann.

Uierrumgaard,
Uoghholder,

Borger-Bennen.

Fem og halvfemsfindstyvende Aargang.

N°. 46.

Tordagen den 17de November 1883.

Udgivet af Understøttelseselskabet.

Galbergs Bogtrykkeri Wallendorfsgade 5, Kjøbenhavn.

Gaston de Colobrières.

(Fortsat.)

Midt i denne Forlegenhed indgav Himlen mig en god Tanke, der strøg beroligede mig. Jeg frygtede nu ikke længere for Dominiques Tilbagekomst, men imødesaae den med en vis Utaalmodighed og ilede ham imøde med et venligt Ansigt saasnart han kom. Min Moder og min Onkel vare meget glade. Dominique syntes at være overordentlig forundret over denne Modtagelse, men ikke fornøjet; jeg blev derimod ikke

vred paa ham for hans Kulde og Sørgmodighed,
 tvertimod, jeg var ham taknemmelig derfor. Efterat
 vi havde spist, tog jeg ham fortroligt ved Haanden
 og førte ham ud paa Balconen, hvor Ingen kunde
 høre os. „Kjære Dominique,“ henvendte jeg mig
 nu venligt til ham og sagde igjen Du til ham,
 hvilket ikke havde været Tilfældet i lang Tid,
 „Du veed, at Du efter Pinte skal gifte Dig med
 mig. Er det da ikke muligt at opsætte denne
 Forbindelse noget endnu, at opsætte den længe,
 maaske et Aar? Vi ville da have Tid til at
 vænne os til Tanken paa dette Ægteskab, der
 nu dog ikke er os rigtig behagelig.“ — „Min
 gode Eleonore,“ svarede han, „jeg gjør alt hvad
 Du ønsker.“ — „Saa siig til Din Fader, at
 Du først maa gjøre en Rejse til Levanten; der
 har allerede været Tale derom, og man har
 maattet sende en af Kusets Commisjer.“ — „Ja,
 det gaaer min Fader maaske ind paa,“ svarede
 Dominique efter nogen Betænkning; „der skal op-
 rettes en Commandite i Brusse og det vil gaa
 bedre, naar jeg selv er paa Stedet. Men,“ til-
 føjede han med et Suk, „Din Skæbne, stakkels
 Farn, og min vil dog gaa i Opfyldelse. —
 „Det skeer dog ikke strax,“ afbrød jeg ham der-
 paa. Nu tog han min Haand og sagde dybt
 bevæget: „Du læser ikke tydeligt i Dit eget Hjer-
 te, Eleonore, og Himlen lade Dig forblive i denne

Uvidenhed. Jeg veed hvorledes det forholder sig i mit; jeg veed, at det længes efter en umulig Ønske. Men jeg har ikke nærret det ringeste Haab, jeg har aldrig bestræbt mig for at opfylde chimæriske Ønsker, men stille hengivet mig i min Skæbne. Følg Du mit Exempel! Men jeg vil alligevel gjøre, hvad Du ønsker." Efter disse Ord forlod han Balconen og endnu samme Aften forestillede han sin Fader saa aldeles Nødvendigheden af denne Rejse til Brussa og Opfattelsen af Giftermaalet, at alt snart var ordnet. Otte Dage senere rejste han og vi vendte tilbage til Beloeser. O, kjære Cousine, da erfarede jeg at Du havde forladt Colobrières og besluttet at tage Sloret. Strax fik jeg en Tanke, som om Gud havde indgivet mig den.

Seer Du, kjære Cousine, min Uddannelse er endnu ikke ganske fuldbendt; min kjære Moder, der har mistet alle sine andre Børn, har opdraget mig med altfor stor Overbærenhed; jeg er bleven et forkjælet Barn og mine Anlæg ere, som Brene siger, endnu ikke uddannede. Tillykke er der endnu Tid nok til at kunne indhente det Forsømte. Jeg har sagt det til min gode Moder og bedt hende om at maatte blive optaget i det Kloster, i hvilket Du er. Jeg har en Mængde Fejl, som jeg vil værne mig af med i det hellige Huus; de gode Exempler ville gjøre mig ydmyg, lydlig, taalmodig

og desuden vil jeg glæde mig saaledes ved at være i Dit Selskab, at alle mine Pligter sikkert ville forekomme mig meget lette. Min gode Moder tøvede i Begyndelsen, men jeg bad saa meget og fremtem med saa mange Grunde, at hun endelig gav efter. Da det var bestemt, at jeg strax efter mit Giftermaal skulde forlade hende for at gjøre en stor Rejse, var hun allerede bleven vant til Tanken om en Skilsmisse, kort sagt, hun har samtykket i alt hvad jeg ønskede. Det er nu bestemt, at jeg kommer i Pension i Dit Kloster, og Onkel vil selv bringe mig til Paris. Min Moder, som synes særdeles godt om at være paa Landet og har paabegyndt store Arbejder, vil tilligemed Brene blive hele Aaret i Velveser.

Jeg vil saaledes, kjære Anastasia, saa Dig at see igjen. Mit Hjerte banker stærkere ved denne Tanke og jeg føler nu lige saa stor en Glæde som tidligere Sorg over vor Skilsmisse.

Dg veed Du, Cousine, hvad Onkel Maragnon sidst sagde til mig? At jeg elskede Dig saa højt, at jeg kunde være istand til selv at tage Sløret, for bestandig at være hos Dig.

Lev vel, kjære Veninde . . . . Søster. Du er saa from og fredelig. Du forunder maaske ikke længer jordisk Kjærlighed nogen Plads i Dit Hjerte, men forsøg dog at elske mig endnu lidet og beed til Gud for Din Eleonore."

Anastasia havde ubeskrivelig bevarget læst dette Brev og en vis smertelig Glæde bragte Taarer i hendes Øjne.

„Nu, mit Barn?“ spurgte Moder Angelica.

„O,“ svarede hun, „jeg vil prise mig lykkelig ved at see Eleonore igjen; men desværre har hun ikke noget Begreb om det Liv, man fører her. Hun veed ikke, at Pensionairene ere stilte fra Novicerne, og at hun kun vil faa mig at see i Kirken. Jeg frygter ogsaa hvad hende angaaer for de smaa Siavn, som Alle her maa underkaste sig. Hun er opdraget i et saa rigt Huus. Vil hun kunne vænne sig til tørt Brød.“

„Jeg er overbevist om, at hun vil befinde sig meget vel hos os,“ svarede Moder Angelica. „Hun har vjensynlig en Utilbøjelighed mod dette Ægteffab og vi ville jo faa at see, hvorledes dette vil ende. Jeg tillader Dig, mit Barn, at skrive til hende, at vi venter hende.“

Efter saa Dages Forløb kom da ogsaa en Vogn til Klosteret. En Lægsøster aabnede Porten, hjalp de Rejsende ud af Vognen og bad dem træde ind. Hun førte dem hen til en halvmørk, smal og stejl Trappe, der førte til en Sal, hvor Lægsøsteren forlod de Fremmede. Denne Sal var den yderste Deel af Taleværrelset. Det sorte Forhæng for Talegitteret stak sorgeligt af mod de hvide Vægge. Meublerne passede dertil; et Duzin simple Stole foran Gitteret syntes at

vente paa Besøgerne, og et daarligt Billede af den hellige Martyr Laurentius saae ned ovenfra.

Dukel Maragnon fatte sig saaledes paa en af Stolene, at han vendte Ryggen til Billedet, tog derpaa en dygtig Priis og saae sig om med en vis Utilfredshed. Eleonore slog derimod Hænderne sammen og raabte med en inderlig Glæde:

„Endelig ere vi da i Barmhertighedens Kloster! Hvilken Rolighed! Hvilken Stilhed! Her maa man kunne leve godt. Det er i Sandhed et Gudshuus!“

Dukel Maragnon saae forundret paa hende, trak paa Skuldrene, fandt Luften i Taleværrelset fugtig, Meublerne i højeste Grad tarvelige, den hellige Laurentius skrækkelig og Klosteret i det Hele taget hejst sørgeligt.

I dette Djeblif forraadte en sagte Larm, at Nogen lod sig see ved den anden Side af Talegitteret; næsten i samme Djeblif blev ogsaa Forhæuget truffet tilbage og to tilflørede Skikkelser rejste sig bag Gitteret. Eleonore havde med et sagte Udraab vendt sig om, gik skælvende af Glæde derhen og sagde, idet hun stak sine Hænder gjennem Gitteret:

„Kjære Cousine, her er jeg endelig . . . hos Dig! Hvor lykkelig føler jeg mig ikke!„

„Ogsaa jeg, kjære Eleonore, glæder mig over, at see Dig,“ svarede Frøken de Colobrières sagte, idet hun skjød sit vide Ærme tilbage, for at kunne berøre Fingerspidserne paa sin Venindes Haand.

„Seg vil lade mig indespærre med Dig i et heelt Aar og i Forvejen affone alle de Synder, som jeg senere kan komme til at begaa i Verden,“ vedblev Eleonore. „Min gode Onkel har ledsaget mig lige hertil.“

„Mademoiselle Maragnon er velkommen,“ sagde Moder Angelica nu, idet hun vendte sig saavel til Onkelen som til den unge Pige; „men før jeg aabner Klosterets Døre for hende, maa hun først vide, hvorledes vi leve her og lære de strenge Regler at kjende, som hun i nogen Tid maa underkaste sig.“

„Det er virkelig meget fornuftigt,“ sagde Onkel Maragnon hurtigt, idet han bestræbte sig for at opdage Superiorindens Ansigt gennem det tykke Slør.

„Mit Barn,“ vedblev Moder Angelica til Eleonore med den hende egne Tone af Salvelse og Fasthed, „vore Pensionairer blive underkastede næsten ligesaa tunge Pligter som Novicerne; De vil udelukkende komme til at dele Deres Tid mellem Bøn og flittigt Arbejde. Arbejdet er her en Hovedpligt næst efter hvad der tilkommer Gud.“

„Seg vil med Glæde paatage mig det, for at indhente de mange Timer, som er hengaaet for mig til ingen Nytte,“ svarede Eleonore.

„Pensionairernes Forstanderinde vil have ubegrændset Magt over Dem og nafladelig prøve Deres Udydighed.“

„Naa, jeg har saa længe havt min egen Billie, at jeg virkelig ikke bryder mig mere derom,“ svarede

Pigen smilende; „det kan altsaa ikke kaldes noget Offer.“

„De vil komme til at gaa i en grov, sort Kjole,“ vedblev Moder Angelica, skarpt betonende ethvert Ord, „staa op ved første Angelus og tage Deel i Klosterets Spiser, hvor der dog hersker en bestandig Faste. De vil ligeledes saavel ved Arbejdet som i Hviletiden stadig være skilt fra Novicerne og saaledes kun faa Deres Cousine at see i Kirken eller ved Talegitteret. . .“

(Fortsattes.)

J. H. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Selskabets Bogholderkontor,
Vestergade 23, 2den Sal

aabent hver Søndag Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Nørregade 45, 2den Sal tilhøre

aabent hver Søndag fra Kl. 9¹/₂—11 Form.

A d m i n i s t r a t i o n e n .

Borger-Vennen.

Fem og halvfemfindstyvende Aargang.

N°. 47.

Børdagen den 24de November 1883.

Udgivet af Understøttelseselskabet.

Galbergs Bogtrykkeri Valkendorfsgade 5, Kjøbenhavn.

Gaston de Colobrières.

(Fortfat.)

„Dette sidste Savn vil være mig smertelig,“ svarede Eleonore bevæget, „men jeg vil finde mig deri, da jeg dog har det Haab, undertiden at faa min kjære Anastasia at see.“

„De fastholder altsaa Deres Forsæt?“ vedblev Moder Angelica; „De er endnu villig til at indtræde i vort Kloster?“

„Ja, jeg er villig dertil,“ svarede Eleonore.

„Det er ubegribeligt,“ mumlede Dufelen hen for

fig; under hans Nieces Samtale havde hun flere Gange hvistet til hende: „Seer Du, Klosterlivet er sørgeligt. Vil Du ikke vende om med mig?“

„Min Herre,“ sagde Moder Angelica nu, „omfavn Deres Niece; jeg vil aabne Klosterets Døre for hende. Efter et Mars Forløb give vi hende tilbage igjen.“

Maragnon gif ærgerlig sin Vej, men den næste Dag kom han igjen, for endnu engang at see sin Niece. Gaston var tilstede, da den gamle Herre kom, for hvem han blev forestillet og som nogle Gange hostede, hvilket hos ham bestandig var et Tegni til, at han pludselig var kommen paa en god Tanke. Derpaa tog han Plads ved Siden af den unge Colobriéres og sagde:

„Det glæder mig meget at see Dem. Har De længe været i Paris?“

„Nej, kun nogle Maaneder.“

Maragnon var en fornuftig og erfaren Mand, han bejad endog en vis Skarpsindighed; saaledes gjættede han da ogsaa af den unge Colobriéres Tilstedeværelse den Gaade, der hidtil havde været uopløselig for ham. Han kastede et Blik dybt i sin Nieces Hjerte, beregnede hurtigt, hvad der var at gjøre, for at tilintetgjøre denne Kjærlighed, og fattede strax den afgjørende Beslutning. Før han gif, bad han sagte Moder Angelica om at forunde ham en ny Samtale og da hun tøvede, tilføjede han, at han havde noget at tale med hende om uden Vidner, angaaende hemmelige vigtige

Anliggender, der angik tvende Familiars Kølighed.

En Time senere, efterat Konnerne havde begivet sig til deres Celler, gif Moder Angelica igjen hen til Talegitteret. Den gamle Kjøbmands Ord lod hende ikke have nogen No, skjøndt hun ikke havde den fjerneste Anelse om, at Talen her kunde være om Eleonore og Gaston de Colobrières. Maragnon kom paa samme Tid i Taleværelset og sagde ligefrem:

„Højstærede Frue, jeg beder Dem om Forladelse, men jeg maa tale med Dem om en Kjærligheds-sag.“

„Naar det angaaer Næstens Held eller Belsjærd kan og maa Personer af vor Stand høre alt,“ svarede Moder Angelica alvorlig.

„Naa,“ vedblev Maragnon uden videre Indledning, „saa viid da, at min Niece Eleonore elsker den unge Hr. de Colobrières og at hun efter al Sandsynlighed bliver elsket igjen.“

„Jesus, hvilken Ulykke!“ raabte Superiorinden.

„Ja, det er en Ulykke,“ vedblev Maragnon, „men den kan endnu afvendes. Hvem skulde have anet, hvad der foregik i min Nieces Hjerte? Hun er ikke dum. og hun har aldrig i min Nærværelse talt om den smukke Fætter, til hvis Existentis jeg ikke havde fjerneste Kjendskab. . . Det er sørgeligt, at Børnene lærte hinanden at kjende og elske hinanden, thi om Ægteskab kan der dog ikke være Tale.“

„Nej, nej,“ svarede Moder Angelica, der dog ikke syntes at være saa fuldkommen overbeviist derom.

„Aldeles ikke,“ forjikkrede derimod Onkel Maragnon. „Selv om vi ville see bort fra den længe nærrede Plan, at forene Eleonore med min Søn Dominique, vil Peter Maragnons Datter aldrig blive en Colobrières Hustru. De veed, hvad man i Deres Familie tænker om Mesalliance; min Svigerinde vil ikke udsætte sin Datter for hendes Slægtinges Foragt, og det vilde ogsaa være smukt, om den gamle Baron afflog min Nieces Haand og flere hundrede tusinde Louisdorer for sin Søn.“

„De maa have nogen Overbærelse med hans Stolthed,“ svarede Moder Angelica; „min Fader er en hæderlig Mand, kun lidt familiestolt, men han elsker sine Børn, og hvem veed, om han dog ikke tilsidst gav sit Samtykke.“

„Jeg beder om Forladelse,“ svarede den gamle Kjøbmand med en Stolthed, der idetmindste kom Baron de Colobrières liig, „det passer sig ikke for os at vente paa en saadan Vre eller at udbede os den. Enhver har sin egen Art af Utmærkelse, og Maragnon staaer nu sikkert lige med Colobrières. Deres Navn har en smuk Plads i Adelsbogen, men vort er bekjendt i fire Verdensdele, ja selv langt inde i China kjender man Firmaet „Jacob Maragnon og Søn“. Dette hvad Navnet angaaer . . . om det Dvrige taler jeg ikke,“ tilføjede han, idet han lod de Guldpenge, han havde i sine store Bestelommer, rasle; „derom handler det aldeles ikke nu, men kun om, hvorledes den Fejl

som jeg har begaaet derved, at jeg bragte min Niece til Paris, hvor hun atter traf sin Fætter Gaston, kan gøres god igjen."

"Det er meget let," svarede Superiorinden. "Jeg vil unddrage Deres Niece Tilladelse til at vise sig ved Gitteret, saa at den unge Colobrières ikke faaer hende at see igjen."

"Ja, saalænge hun er her," afbrød Onkel Maragnon hende, "men efter et Aars Forløb ville de træffe hinanden ved Porten til dette Kloster. Nej, nej, der hører virksommere Midler til for at tilintetgjøre denne Tilbøjelighed; Hr. de Colobrières maa strax forlade Paris. Har den unge Mand en eller anden Livsplan?"

"Han vil blive Capuciner," svarede Moder Angelica sukfende.

"Det er en fortoivlet Beslutning," svarede Maragnon, "og man vil let kunne overtale ham til at vælge en anden. Han maa tænke paa at gjøre sin Lykke, og vi ville være ham behjælpelig dermed; jeg mener aldeles ikke nogen Handelsbestjæftigelse, thi Colobrièresernes Blod vilde modsætte sig dette; maaske modtog han heller ikke noget af mig. Jeg har en ganske anden Plan. Jeg har Indflydelse hos visse mægtige Personer og kan faa en Ansættelse udenfor Landet til den unge Hr. de Colobrières; vi ville sende ham til Indien. Der vil han kunne erhverve sig en anseelig Formue, ægte en eller anden Nabobs Datter

og efter tyve Aars Forløb vende tilbage, rig paa Ære og Skatte. Naar han befinder sig ved Verdens Ende, glemmer han min Niece; hun vil heller ikke længer tænke paa ham, ægte sin Fætter Dominique og blive lykkelig med ham."

"De stakkets Børn!" hviskede Moder Angelica med et Suf.

"Jeg bliver i Paris for at sørge for Udførelsen af denne Sag," vedblev Maragnou; "De, Fru Superiorinde, betynder den unge Herre, at man beskæftiger sig med hans Fremtid og at man kan aabne ham en skjøn Løbebane."

"Jeg skal tale med ham om denne Sag, men kan naturligtviis ikke indestaa for hans Samtykke," sagde Moder Angelica; "det er dog en skrækkelig Bestemmelse, for bestandig at skulle frasige sig sin Familie, sit Fædreland."

"Det er altid bedre at drage til Indien end at blive Capuciner," svarede Maragnou næsten vred. Derpaa tilføjede han roligere: "Jeg er overbevist om, at den unge Herre ikke vil betænke sig derpaa; det er med Hjertets Anliggender, som med Handelsfager, man opgiver tilsidst al Ujikkerhed; en haabløs Kjærlighed er ligesom en Operation, ved hvilken man taber hundrede Procent; efter en vis Tids Forløb taber man Taalmodigheden til at vente paa den Gevinst, som ikke kommer, og resignerer. Jeg gaaer nu

og beder Dem endnu engang om Deres Understøttelse og at betragte mig som Deres ærbødige Tjener."

Efter denne Samtale hensøgte Superiorinden i sørgelige Tanker; hun havde ingen Indvendinger at fremføre mod Onkel Maragnons Hensigter og Planer, hun var endog bestemt paa at hjælpe ham dermed, men hun beklagede meget de ulykkelige Børn, der elskede hinanden og ikke skulde see hinanden igjen. Hun bad en Deel af Natten til Gud, for at han skulde styrke hende i hendes Bligt og skjænke de af jordiske Videnskaber bedrøvede Hjerter sin Fred. Den næste Dag forkyndte hun de tvende Cousiner, at de i hele otte Dage maatte leve ligesaa indgetogne som Novicerne.

Om Aftenen, da Gaston de Colobrières viste sig i Taleværrelset, fandt han hende alene og hun begyndte nu den vanskelige Samtale. Der udfordredes en Dames og Nonnes hele Tact og vidunderlige Behændighed, for at forandre en ung Mands Bestemmelse, der endnu var ganske beruset af Lykken over igjen at have fundet Gjenstanden for sin Kjærlighed. Uden at hentyde til denne Kjærlighed, som Gaston bevogtede som en dybt i sit Hjerte indesluttet Hemmelighed, forstod Superiorinden at tilintetgjøre alle de Forhaabninger, han maaske nærede. Hun talte længe om Eleonores Ægteskab med den unge Fætter, om Tante Agathes Planer med Hensyn til sit eneste Barns Lykke og om Onkel Maragnons utaalmodige Paatrængenhed for at faa dette Ægteskab bragt istand. Gaston hørte bedrøvet paa hende, traf undertiden i fortvivlet Overbeviis-

ning paa Skuldrene og svarede kun med faa Ord.

„Saaledes søger enhver i denne Verden at grunde sin Lykke, indtil han bliver kaldt bort, for i den anden at aflægge Regnskab for sine Handlinger,“ tilføjede Moder Angelica; „kun Du, Broder, tænker ikke paa Din jordiske Interesse.“

(Fortsettes.)

J. S. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Inspektør P. A. Krohn.

Urtkr. A. B. K. Albertsen.

Gjæstgiver A. P. Sollegaard.

Smedesvend J. Jørgensen.

Malermester Rnaed's Enke Louise C. A. f.

Balet.

Selskabets Bogholderkontor,

Vestergade 23, 2den Sal

aabent hver Søndag Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Nørregade 45, 2den Sal tilhøire

aabent hver Søndag fra Kl. 9¹/₂—11 Form.

Administrationen.

Borger-Bennen.

Fem og halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 48.

Tordagen den 1ste December 1883.

Udgivet af Understøttelsesselskabet.

Galbergs Bogtrykkeri, Walkendorfsgade 5, Kjøbenhavn.

Gaston de Colobrières

(Fortfat.)

„O, det er jo noget saa ubetydeligt,“ svarede den unge Mand.

„Nej, Om sorgen for Din jordiske Lykke er det vigtigste Anliggende næst efter Om sorgen for Din Sjæls Vel,“ sagde Moder Angelica blidt; „jeg har tænkt paa Din Fremtid; nogle Mennesker arbejde for Dig; Du har mægtige Belyndere og jeg haaber snart at faa et betydeligt Embede til Dig.“

„Det ønsker jeg ikke“ svarede Gaston modløs; „hvad skal jeg med denne Verdens Goder? Jeg længes kun efter en stille Gensomhed. . .“

„Tal ikke mere om at blive Capuciner,“ afbrød Superiorinden ham; „jeg har megen Verbødighed for den hellige Franciscus Klædedragt, thi Mænd af sjelden Dyd have baaret den, men Du er ikke i Besiddelse af den fromme Vergjerrighed, at Du kan træde i deres Fodspor og blive en Hellig. Tro mig, opgiv denne Tanke, modtag det som jeg byder Dig, rejs til Indien og gør Din Vlykke der, istedetfor at spærre Dig inde i et Kloster.“

„Over Havet? Gjennem tusinde Farer?“ raabte Gaston, idet hans Djuer funklede. „Ja, Du har gjættet mit Kald. . . . jeg rejser.“

Onkel Maragnon havde holdt Ord og hans Ansøgning var hurtigt bleven bevilget. Han fik til Gaston en Sendelse til de franske Besiddelser i Indien. Den gamle Kjøbmand sørgede i al Hemmelighed for alt og paaskyndte den unge Marons Afreise med utrolig Iver. Før otte Dage vare forløbne, forlod Gaston Paris, for i Orient at begive sig til Indien; han rejste bort, uden at gjense Leonore, uden at tage Afsked fra sin Søster Anastasia, og begge Pigerne vidste endnu ikke noget om hans Beslutning, da han allerede befandt sig paa det Skib, der skulde føre ham til en anden Verdensdeel.

Før det Aar, i hvilket Leonore skulde blive i Klosteret, var forbi, indtraf Begivenheder, som Ingen havde forudseet. Det var 1789 og Revolutionens første Handling havde allerede fundet Sted. Skjøndt

man nu ikke i Barmhertighedens Kloster beskæftigede sig med politiske Anliggender, gjorde dog den revolutionaire Bevægelse sig mærkelig bag disse Mure. Udpandringen var begyndt, Adelen spredt ad og Hoffets Damer tænkte ikke mere paa at kjøbe de kostbare Anpilinger og rige Broderier, som man forfærdigede i Klosteret. Nonnernes Færdighed blev næsten med et Slag et unyttigt Talent og de fortjente intet mere. Men Klosteret havde ingen andre Indtægter, og Overskuddet af den aarlige Gevinst var efter Reglerne bleven uddeelt til de Fattige. Moder Angelica frygtede allerede for, at der ville komme en Dag, paa hvilken hun tilligemed Søstrene maatte tigge deres Brød ved Dørene. Nonnerne selv vidste endnu ikke, hvilken Nød der truede dem, og Moder Angelica sørgede for at holde det hemmeligt saa længe som muligt. Saaledes kom den Dag, da den lovgivende Forsamling ophævede Klosterløftet.

Moder Angelica kaldte strax Nonnerne sammen, læste højt Decretet for dem, lagde derpaa Nøglen paa Bordet og sagde:

„Ulykkelige Søstre, fra i Dag af ere Klosters Porte aabne.“

Udentvivel gaves der Hjertes, som glædede sig ved denne Efterretning, men i Almindelighed blev den optagen med megen Forbauselse. Allerede den næste Dag erklærede Nogle, at de ville begive sig til deres Familie og forlod uhindret Klosteret; de Gamle meente,

at Verdens Ende var kommen, og naar de af Nysgjerrighed vovede sig ned til Klosterportene, vendte de dog strax tilbage af Skræk over Larmen paa Gader.

Nogle Dage efter Decretets Udstedelse modtog Moder Angelica følgende to Breve, et fra Baron de Colobrières og et fra Dufel Maragnon. Den første skrev:

„Slottet Colobrières, 1ste Februar 1790.

Min kjære Datter, efter Din Broders Bortrejse er jeg uden al Efterretning fra Dig og ikke uden Bekymring under de nuværende Omstændigheder. Med den dybeste Smerte har jeg erfaret Urolighederne i Landet. Da jeg ikke holder nogen Avis, veed jeg ikke hvad der foregaaer, men saa meget seer jeg, at Revolutionsaanden har gjennemtrængt alt. Ogsaa hos os ere alle Slags Forandringer indtraadte; man har oprejst de saakaldte Nationalflag og jeg tilligemed alle Frankrigs gode Adelsmand beklager Folkets Misgjerninger. Prindserne og den gode Adels ere, som jeg erfarer, flggtede til Udlandet og jeg raadførte mig med mig selv, om det ikke ogsaa var min Pligt at forlade det ulykkelige Land. Din Moder har hidtil afholdt mig derfra. Man taler ogsaa om Salget af de geistlige Godser, om Klostrenes Ophævelse og andre lignende Skjændigheder; det gjør mig bekymret med Hensyn til mine Børns Skjæbne, der befinde sig i Klosteret.

Lad mig faa Efterretning fra Dig og Anastasia
og beed til Gud for Din Fader

Baron de Colobrières."

Onkel Maragnon skrev:

„Fru Priorinde, det Decret, som ophæver
de gejstlige Stiftelser, forandrer aldeles alt hvad
vi have aftalt og vi kunne derfor ikke længer
lade Eleonore blive i Klosteret. Men da det
hverken er hendes Moder eller mig muligt nu at
komme til Paris, beder vi Dem om at opsoge
en Person, der kan bringe min Niece tilbage.
Madam Maragnon ønsker, at hendes Datter
foretager denne Rejse med al Bequemmelighed i
en god Bøgn, med Tjenestefolk &c. Spar intet.
Jeg sender Dem til dette Øjemed en Anvisning
paa 5000 Livres.

Modtag Forsikringen om den Højagtelse med
hvilken jeg har den Ære at være

Jac. Maragnon og Søn.

Den gode Priorinde maatte uvilkaarligt smile, da hun
læste denne Underskrift og sagde derpaa til de tvende
Cousiner, som netop befandt sig hos hende: „Her staaer
endnu en Efterskrift fra Madam Maragnon: „Min kjære
Datter, jeg venter Dig i Belveser, thi efter de sidste
Decreter ville Klostrene vel snart blive lukkede. Siig
Moder Angelica, at jeg tilbyder hende saavel som de
af hendes Nonner, der ville følge hende, et Asyl i mit
Huus. Bring alle disse fromme Somfruer med.“

„Du følger med mig, ikke sandt?“ raabte Eleonore; „i Belseser have vi alle Plads.“

„O,“ hvistede Moder Angelica, „er det muligt, at Gud forunder mig at faa mit Hjem, min Familie, min Moder at see igjen.“

De andre Konner, der ikke allerede havde fjernet sig, vilde hellere begive sig til de catholske Nederlande og saaledes rejste Angelica, Eleonore og Anastasia alene bort. Eleonore kjørte til Belseser, derpaa kjørte Bognen videre til Colobrières til det stejle Slotsbjerg, ved hvilket Angelica, Anastasia og den forhenværende Pige stege ud, for at gaa op til Fods.

„O, Søster,“ sagde Angelica, „Glæden dræber mig . . . jeg vover neppe at gaa videre.“

De gik langsomt og kom stille og ubemærket til Slottet, hvor de gjennem Vinduet saae ind i det Bærelse, fra hvilket en mat Lysstraale viste sig. Baronessen befandt sig alene i det store Gemak og spandt flittigt. Hun sad paa sin sædvanlige Plads ved sin Mands tomme Stol. Hendes Læber bevægede sig, som om hun bad, og undertiden lod hun sin Haand glide over Djuene, for at borttørre en Taare.

Derpaa bankede Pigen paa Døren og Baronessen luffede selv op. I samme Øjeblik raabte hun:

„Mine Børn! O, den gode Gud sender Eder for at trøste mig“

Hendes Døttre omfavnede hende og førte hende tilbage til Bærelset. Der satte hun sig mellem begge,

holdt en Haand fra hver af dem i sine og betragtede dem taus med ubeskrivelig Henrykkelse. Endelig sagde hun med Blædestaarer i Øjnene:

„Min kjære Eugenie, thye Aar ere næsten hengaaede efter det Djeblif, da jeg maatte skille mig fra Dig, uden at turde haabe nogenfinde at faa Dig igjen at see. Men Gud opfyldte et Ønske for mig, som jeg ikke engang fordristede mig til at udtale. Ogsaa Du, min kjære Anastasia, er givet mig tilbage. Belsignet være denne Dag. . . O, blot Eders Fader var hos os.“

„Fader er altsaa ikke her?“ spurgte Anastasia frygtsomt.

„Han er rejst bort i Gaar med Gartneren Tonin og jeg skulde snart følge efter ham.“

„Hvor er han taget hen?“

„Han er udvandret,“ svarede Baronessen bedrøvet; „han havde fallerede længe gaaet om med denne Tanke, thi Begivenhederne i Landet oprørte ham; ringe Folk fornærmede frækt Adelen; Bønderne plyndrede og afbrændte Slottene. Vi have rigtignok ikke lidt nogen Skade, men Eders Fader kunde ikke udholde Synet af denne Ulykke; han frygtede desuden for, at ogsaa vi tidligere eller sildigere vilde blive et Offer for de Revolutionaire og er i forrige Nat gaaet over Grænsen. Jeg venter hvert Djeblif at faa Efterretning fra ham. Udentvivl vil han opfordre mig til at komme til ham i Udlandet; J gaa da med mig; det er tillykke ikke langt.“

Den forhenværende Pige begav sig strax igjen ud i Kjøkkenet og bestræbte sig for at bringe et Aftensmaaltid istand. Medens hun satte dette frem, sagde hun:

„Min Herre og Frelser, der maa foregaa noget Usædvanligt i Landsbyen.“

(Fortsættes.)

J. S. Halvorsen.

Bekjendtgjorelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Grøndthandler M. Sørensen.

Bogtrykker Fr. E. Bording.

Selskabets Bogholderkontor,

Vestergade 23, 2den Sal

aabent hver Søndag fra Kl. 8 $\frac{1}{2}$ —10 $\frac{1}{2}$ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Nørregade 45, 2den Sal tilhøjre

aabent hver Søndag fra Kl. 9 $\frac{1}{2}$ —10 Form.

Administrationen.

Borger-Bennen.

Fem og halvfemsfindstyvende Aargang.

N°. 49.

Lørdagen den 8de December 1883.

Udgivet af Understøttelseselskabet.

Galbergs Bogtrykkeri, Valkenderfsgade 5, Kjøbenhavn.

Rekjendtgjørelse.

Lorsdagen den 20de Decbr. d. A. Efterm.
kl. 6 afholdes i Efterslægtsselskabets Gaard, Østergade
Nr. 54, en Repræsentantsforsamling, paa hvilken der
bliver at

1. foretage Valg af
1 Administrator
1 Revisor og
3 Repræsentanter til at foretage det aarlige
Activestersyn.
2. tage Bestemmelse om, hvormeget der i Aaret
1884 maa anvendes til Laan, Pensioner og
Gratifikationer.

Til denne Forsamling indbydes herved de Herrer
Repræsentanter.

Administrationen for det forenede Understøttelseselskab.
Kjøbenhavn d. 4. Decbr. 1883.

D. F. Olsen. Th. J. Swanekjær. A. G. Reimann.

Kierrumgaard.

Gaston de Golobrières

(Fortjat.)

Baronessen gik ud paa Terrassen med sine Døttre. Man hørte virkelig Stormkloffen ringe og i Horizonten blusfede Gjenfinnet af en Ildbrand.

„Man har atter stukket et Slot i Brand!“ raabte Baronessen. „Store Gud, gjør dog en Ende paa disse Ulykker. Dersom blot Baronen er i Sikkerhed!“

„Stormkloffen ringer i Boveser,“ sagde Anastasia ængsteligt; „de flette Mennesker skulle dog vel aldrig have stukket Ild paa vor Tantes Slot.“

„Vær ikke bange derfor, mit Barn; det ville de nok vogte sig for,“ svarede Baronessen; „den unge Maragnou staaer i Spidsen for den saakaldte Commune; man har udnævnt ham til Stedets Maire.“

Anastasia's Hjerter bankede stærkt ved dette Navn; de skjønneste Erindringer i hendes Liv traadte atter levende frem for hende, og det var, som om en Aelse sagde hende, at den Lykke, om hvilken hun havde

brømt, dog endnu ikke var tabt for hende for bestandig. Baronessen beholdt denne Aften sine Døttre længe hos sig og endelig førte hun dem ind i det lille Værelse, som de tidligere havde haft. Det var rigtignok næsten ikke længer beboeligt; Vinden havde trykket Vinduet ind og Svalerne byggede Nester under Englehovederne. Moder Angelica mønstrede med et bevæget Blik det lille Værelse og sagde ved Synet af Sengen:

„O, jeg erindrer endnu den Dag, da Tante Agathe grædende kysede mig, før hun gik bort for at ægte Peter Maragnon.“

„Den arme Pone,“ sukede Baronessen, „jeg frygter for, at det aldrig vil blive mig forundt at faa hende at see igjen.“

„Hvem veed det, Moder,“ svarede Anastasia; „der er allerede foregaaet saa meget, som man aldrig skulde tro.“

Disse Ord vare ligesom en Spaadom, thi allerede den næste Dag bragte et Bud fra Eleonore den Efterretning, at den gamle Baron de Colobrières tilligemed sin Tjener var vendt tilbage til Frankrig igjen, efter at have tilbragt blot een Nat i Udlandet. Men neppe havde han betraadt fransk Grund, før han faldt i Hænderne paa en af de bevæbnede Bander, der drog om i Landet, og han vilde have været i stor Fare, dersom ikke den unge Maragnon havde befriet ham og bragt ham til Belseser. Eleonore skrev i sin Moders Navn til Baronessen og bad hende om at

forlade det Slot, hvor hun maasse ikke længer var i Sikkerhed, og strax tilligemed sine Døttre at komme til Belveser.

Baronessens og hendes Svigerindes Gjensyn var meget rørende. Madame Maragnon kom hende imøde, kysede hende kjærligt, betragtede hende en lang Tid sørgmodigt og sagde derpaa:

„Jeg vilde dog have gjenkjendt Dem!“

Snart efter kom den gamle Baron, der rigtignok var meget medtaget af sit første Felttog. Han traadte ind i Salen og hilste først ærbødigt paa Madame Maragnon, idet han fremstammede nogle Ord angaaende den uhyggelige Tid; derpaa strømmede Taarerne ud af hans Øjne, han omfavnede sin Søster, gik derpaa hen til Eleonore og sagde:

„Min kjære Niece, jeg glæder mig virkelig til at see Dem igjen. Bed De, at De er bleven meget smukkere? . . . Uden denne værdige unge Mand vilde Røverne have ombragt mig,“ tilføjede han, idet han rækkede Dominique Maragnon Haanden, „og istedetfor nu at staa levende iblandt Eder, vilde jeg sandsynlig ligge begravet under et Træ.“

Madame Maragnon anviste Familien Børelser i Belveser. Baronen vægrede sig rigtignok noget, men man overbeviste ham let om, at Om sorgen for hans Sikkerhed fordrede først at afvente Contrarevolutionens Sejer, før han vendte tilbage til Colobrières. Hans andre Døttre, der havde været i forskjellige Klostere,

iudfandt sig ogsaa lidt efter lidt og dannede en lille Klostermenighed, i hvilken Angelica endnu bestandig var Superiorinde. Imidlertid kom ogsaa Onkel Maragnon til dem; han havde forudseet Begivenhederne, forsigtigt indskrænket sine Handelsforretninger og vilde nu i Stilhed afvente Slutningen paa den store Krisis. Den gamle Kjøbmand indsaae da ogsaa snart, at han i Taleværelset i Klosteret i Paris kun havde opdaget det Halve af Hemmeligheden og at Eleonores Kjærlighed til Gaston de Colobrières ikke var den eneste Hindring for Pigens Forbindelse med Dominique Maragnon. Han var for flog til haardnakked at ville vedblive at bekæmpe denne dobbelte Hindring, og det faldt ham ikke ind at udsætte sin Søn for den Fare at blive ulovlig. Efterat han havde talt med Madame Maragnon, ventede han paa et gunstigt Øjeblik til at udtale sin Villie og tillige til at faa Baronens Samtykke. Medens Dominique tilligemed de tvende Cousiner og Irene ligesom ellers gjorde lange Spadseretoure i Omegnen, spillede han Regler med Baronens eller læste Aviserne for ham. En Dag læste han for ham det Decret fra den constituerende Forsamling, der afflaffede den arvelige Adel, Baabuene og enhver Slags Udmærkelse blandt Børgerne, derpaa benyttede han øjeblikkelig Baronens Forbauselse over denne uhorste Nyhed, og talte om Sandsynligheden af et Kjærlighedsforhold mellem Anastasia de Colobrières og Dominique Maragnon.

„I den Tid, i hvilken vi leve, er alt muligt,“ svarede den gamle Adelsmand koldt; „Colobrièrerne ere ikke længer adelige; jeg er ikke mere Baron og Væslerne kunne æde vore Baabentidsler. Og det er godt, at dette Selskab har fattet denne Beslutning, ikke sandt? Jeg seer nu heller ikke længer nogen Hindring, der kan træde imellem min Datter og Deres Søs Egteskab; een Fordeel maa dog Revolutionen bringe os.“

Nogle Dage senere bad Dominique Maragnon virkelig om Frøken de Colobrières Haand og fik den. Baronessen glædede sig saameget derover, at hun i Fortrolighed tilstod for sin Svigerinde, at hun havde forsonet sig med en Regjering, der bevirkede saadanne Mirakler. Ogsaa Eleonore glædede sig meget over dette Egteskab, der for hende var et halvt virkeliggjort Haab. Desværre havde man slet ingen Efterretning fra Gaston og kunde ikke gjøre sig nogen sandsynlig Forestilling om naar han vilde vende tilbage.

Revolutionen gik imidlertid sin Gang, Begivenhederne fulgte rivende hurtigt paa hinanden og endelig læste Baron en Avis, der var dateret den første Dag i Revolutionens første Aar. Fra dette Øjeblik af erklærede han, at han slet ikke mere vilde beskæftige sig med Statsanliggender og protesterede i Forvejen mod alle den nye Regjerings Handlinger. Rædselsherredømmet indtraadte og Forviisningen ramte endog Mænd, der, ligesom Jacob Maragnon, vare Revolutio-

nen hengivne. Beboernes Rolighed i Belveser blev ikke et eneste Djeblig forstyrret; selv i den Tid, i hvilken Formuen, Rangen og den religiøse Tro førte til Skafottet, levede Kjøbmanden, der ejede en Million, den gamle Adelsmand og de fattige Nonner af Barmhertigheden sikkert og uanfægtede i denne forglemte Krog af Landet.

Krigen hindrede Forbindelsen med Udlandet og trods de ivrigste Efterforskninger kunde man ikke faa nogen Efterretning om den unge Hr. de Colobrières. Dufel Maragnon skrev i flere Aar gjentagne Gange til alle Contoirer i Indien, men de fleste af hans Breve naaede ikke til deres Bestemmelsessted og paa de andre fik han intet andet Svar, end at man ikke kunde give ham nogen Oplysning; kun saameget syntes med Vished at fremgaa, at Gaston allerede for længe siden havde forladt Indien. Der var saaledes hengaaet flere Aar efter hans Afrejse og man frygtede næsten for at han var død. Kun Baronessen nærede bestandig Haabet om at gjense ham. Eleonore havde ventet længe paa ham, men holdt sig endelig overbevist om sin Ulykke. Da hun ikke længere havde nogen Tillid til Fremtiden, hvilken i Begyndelsen havde holdt hende oprejst, hensant hun i en dyb, uafbrudt, men rolig Sørgmodighed; de, der kunde see i hendes Hjerte, opdagede vel, at hun ikke vilde bukke under for sin Smerte, men ogsaa at hun bevarede Mindet om Gaston usforandret tro og at hun vilde begræde ham sit

hele Liv igjennem. Hun bad sin Moder ikke længere at tænke paa hendes Egtteskab og udtalte sit faste Forsæt at tilbringe Resten af sine Dage i Boveser hos de tvende Familier, der nu rare forenede ved et dobbelt Baand. Ingen gjorde noget Forsøg paa at bekæmpe hendes Beslutning; kun Frøken Irene gjorde hende undertiden i Stilhed nogle Forestillinger og sagde til hende, idet hun opløstede sine Øjne mod Himlen:

(Fortsættes.)
J. H. Halvorsen.

Bekjendtgjorelse.

Selskabets Bogholderkontor,
Bestergade 23, 2den Sal

aabent hver Søndag fra Kl. 8 $\frac{1}{2}$ —10 $\frac{1}{2}$ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Nørregade 45, 2den Sal tilhøjre

aabent hver Søndag fra Kl. 9 $\frac{1}{2}$ —10 Form.

A d m i n i s t r a t i o n e n .

Borger-Bennen.

Fem og halvfemfindstyvende Aargang.

N°. 50.

Lørdagen den 15de December 1883.

Udgivet af Understøttelseselskabet.
Galbergs Bogtrykkeri, Wallendorfsgade 5, Kjøbenhavn.

Rekjendtgjørelse.

Lørdagen den 20de Decbr. d. A. Efterm
kl. 6 afholdes i Efterslægtsselskabets Gaard, Østergade
Nr. 54, en Repræsentantsforsamling, paa hvilken der
bliver at

1. foretage Valg af
1 Administrator
1 Revisor og
3 Repræsentanter til at foretage det aarlige
Activeftersyn.
2. tage Bestemmelse om, hvormeget der i Aaret
1884 maa anvendes til Laan, Pensioner og
Gratifikationer.

Til denne Forsamling indbydes herved de Herrer
Repræsentanter.

Administrationen for det forenede Understøttelseselskab.
Kjøbenhavn d. 4. Decbr. 1883.

D. F. Olsen. Th. J. Svanekeer. A. G. Reimann

Reerumgaard.

Gaston de Colobrières

(Sluttet.)

„I Deres Alder var jeg ligesom De, Mademoiselle; jeg blev forstræffet for Ordet Gistermaal . . . Jeg afflog en Mængde Partier, men nu forsvinder min Utilbøjelighed mere og mere Dag for Dag og jeg er nærved at føle Anger.“

Men Eleonore holdt det Løfte, hun havde gjort; hun betragtede sig som om hun var Enke, en utrøstelig Enke efter den, der endnu ikke havde hørt Tilstaaelsen om hendes Kjærlighed fra hendes Læber.

Der var nu hengaaet sex fulde Aar efterat Gaston de Colobrières havde indskibet sig i Orient og man havde hverken directe eller indirecte faaet nogensomhelst Efterretning fra ham, da Baron de Colobrières uventet fik et fra London dateret Brev. Gaston tilmeldte ham ganske ligefrem, at han efter mangfoldige Skjæbnens Omstiftelser med et ved Anstrengelser og overordentlige Lidelser ødelagt Helbred var kommen tilbage fra Indien og medbragte en lille Sum Penge, som han

ved Flid og Anstrengelse lidt efter lidt haabede at oparbejde til en Formue. Baronens læste dette Brev for den forsamlede Familie. Medens Baronessen og hendes Døttre græd af Glæde og takkede Himlen, gif Eleonore hen til Jacob Maragnon, saae ham fast ind i Øjnene og sagde blot:

„Kjære Onkel!“

Han forstod hende; han indsaae, at han skulde gjøre den Ulykke, han uvilkaarligt havde foranlediget, idet han havde sendt den unge Hr. de Colobrières til Verdens Ende, god igjen; han greb derfor strax sin Nieces Haand og svarede:

„Jeg skal selv bringe ham Baronens Svar og i Løbet af højest tyve Dage vil Gaston de Colobrières være her.“

„Du veed hvad De har at sige ham, kjære Onkel,“ tilføjede Eleonore.

„Nu ja,“ svarede den gamle tykke Herre smilende, „jeg vil underrette ham om hans Søsters Ægteskab med Dominique. Det er vel en gammel Nyhed, men den vil ikke desto mindre glæde ham.“

En Maaned senere var Eleonore Maragnon Gaston de Colobrières Hustru.

De tvende Familier bleve i Belveser. Da Revolutionens slemme Dage vare forbi, talte Baronens vel om at vende tilbage til sit Slot, som han ikke havde seet igjen efter sin saakaldte Udvandring, men dette gamle Herresæde var nu en ubeboelig Ruin.

Baronen kunde ikke, som hans Kone og Børn, forsjone sig med Revolutionen.

En Frøken Irene de Lavoise-Lambert deelte hans Anskuelse; de talte undertiden med hinanden om den Ulykke, der havde ramt dem og om Revolutionens usjelige Handlinger og Følger. Frøken Irene antydede sukkeude, at hun ved den havde mistet alt hvad hun ejede og var tilsidst fuldkommen overbeviist derom. Den gamle Herre trak da paa Skuldrene og svarede:

„Det gaaer Dem som mig, Frøken; Nædselsmændene have plyndret og ødelagt mit Slot; Udvandringen bragte mig fuldkommen i Ulykke; jeg selv var i Udlandet nærved at miste Livet. Saa meget er aldeles vist: Familien Colobrières har i Revolutionen mistet Alt.

Ende.

Ruderkonge.

En Novelle.

af

E. Scribe.

Det var paa et herligt Bal og Begge passiarede med hinanden ved Kaminen. Passiarede med hinanden istedetfor at dandse. I femtende eller højst sextende Aar. Samtalen maatte være meget interessant og allerede den blotte Tanke derpaa vækkede Ønsket hos mig om at høre den. Dette var maasse urigtigt; men hvem kan man tillade at være nysgjerrig, naar ikke en Theaterdigter maa være det? Hvad der er en Fejl hos Andre, bliver en Pligt for ham; han maa høre til . . . om det saa kun var for hans Stands Skyld. . . Men dertil kom, at begge disse unge Piger vare saa smukke og elegante. I deres Holdning, i deres Blik laa saa megen Ynde, saa megen Naturlighed, de saae saa glade, saa ubekymrede ud med Hensyn til Fremtiden, at man uvilkaarligt maatte tænke paa denne Fremtid for dem. Den ene, en Blondine, talte ibrigt og sagte; den anden med smukt

fort Haar hørte med nedslagne Blik derpaa og plukkede en Bouquet af hvide Camelier, som hun holdt i Haanden, istykker. . . Hun blev øjensynlig spurgt . . . hun vilde ikke svare og et Øjeblik efter slog hun sine blaa, inderlig glade Dine op til sin Bende, og disse vilde øjensynlig sige: Jeg tilsværger Dig, jeg veed ikke hvad Du vil! Den anden svarede med et Smil, som jeg oversatte saaledes for mig: „Nej, nej, . . . jeg troer det ikke.“

Jeg troede næsten at have gjættet deres Samtale, men desuagtet vilde jeg dog have givet meget for at kunne høre mere i deres Nærhed. Fruen i Huset skaffede mig en Lejlighed dertil, idet hun tilbød mig Whistkort. Jeg hoder ikke Whistspillet, jeg spiller det daarligt. men denne gang greb jeg hurtigt dertil. Whistbordet stod nærved Kaminen og efter den Plads, der blev mig tildeelt, var min Stol lige bag ved de tvende Piger, som talte med hinanden, men slet ikke lagde Mærke til os. For unge Piger bestaaer et Bal blot af unge Piger, Pynt, Dands og Courmagere . . . , Spillerne tages der intet Hensyn til, de eksistere slet ikke for dem, de ere ikke andet end fire Stole mere i Salen.

„Hvorledes, Du har aldrig tænkt derpaa?“

„Nej“

„Heller ikke i Drømme?“

„Det har jeg ikke Tid til. Jeg sover saa godt.“

„Dg Din Moder har heller ikke talt med Dig derom?“

„Endnu ikke.“

„Jeg har allerede afflaaet to Partier.“

„Dg hvorfor?“

„De havde ikke Penge nok. Jeg vil have en der er rig. . . Dg Du?“

„Jeg ønsker blot, at han er ung og aandrig.“

„Bah, Aand, hele Verden er aandrig. . . Min maa have en smuk Plads ved Hoffet . . . for at jeg kan blive præsenteret.“

„Andet ønsker Du ikke?“

„Nej. . . Paa en saadan Dag vil jeg pynte mig meget.“

„Hvorledes, ved Dit Giftermaal tænker Du paa Pynt?“

„Bestandig.“

„Dg paa Din Mand . . . ?“

„Herre,“ raabte min Maffer heftig, „har De da ikke Kløver?“

„D jo.“

„Men saa fast dog til.“

„Jeg beder om Forladelse. . . Jeg hørte . . . jeg vilde sige, jeg tænkte over Spillet . . . jeg beregnede de Kort, der allerede ere faldne.“

Imidlertid havde jeg tabt nogle Phrafer af den Samtale bag min Ryg, som endnu vedvarede.

„Elske . . . ja, . . . saaledes som man kan . . .“

„Kjærlighed er dog Hovedsagen.“

„Birkelig?“

„Dertil maa han omtrent være i min Alder, have saa temmelig samme Smag og maaske de samme Fejl . . . det vil gjøre ham sfaansommere mod mine. Hans tilgiver jeg ham alle i Forvejen . . . naar han blot rigtigt elsker mig og kun mig.“

(Fortsettes.)

J. H. Halvorsen.

Bekjendtgjorelse.

Selskabets Bogholderkontor,
Bestergade 23, 2den Sal

aabent hver Sognedag fra Kl. 8½—10½ Form.

Selskabets Kassererkontor,
Nørregade 45, 2den Sal tilhøjre

aabent hver Sognedag fra Kl. 9½—10 Form.

A d m i n i s t r a t i o n e n .

Borger-Hennen.

Fem og halvfemsfindstyvende Aargang.

N°. 51.

Lørdagen den 22de December 1883.

Udgivet af Understøttelseselskabet.
Galbergs Bogtrykkeri, Walkendorfsgade 5, Kjøbenhavn.

Ruderkonge.

En Novelle.

af

E. Scribe.

(Fortsat.)

„Min Tanke siger, at dette er umuligt.“

„Hvorfor det? Jeg, o, jeg vilde elske ham saa højt.“

„Er Du fra Forstanden?“

„Det er min Pligt, og denne Pligt forekommer mig saa let, saa sød . . .“

„Og naar han nu holdt op at elske Dig?“

„Nu, saa vedblev jeg dog at elske ham . . . Ogsaa dette er min Pligt.“

„Og dersom han nu bedrog Dig?“

„O, saa vilde jeg dø....men dog elske ham alligevel.“

„Vi tabe Spillet,“ raabte min Makker. „Jeg lader Hjerter gaa og giver Dem det tydeligt at forstaa men De opfatter det aldeles ikke.“

„Hvad gjør det?“

„Hvad det gjør? Jeg havde Haanden fuld af smaa Trumfer, som jeg ingen Nytte faaer af.“

„Og hvad skader det?“

„Herrerne vinde.“

„De maa bære over med mig, jeg er kun en Begynder. Jeg har bragt Dem Tab,“ men jeg tænkte, at han havde ladet mig tabe endnu mere, idet han forhindrede mig i at høre Slutningen af Samtalen, thi de to unge Piger havde nu rejst sig op. Den ene fulgte jeg med Djuene, thi hun interesserede mig meget. Jeg vilde gjerne spurgt om hendes Navn, men fordristede mig ikke dertil.

„Cecilie,“ sagde nu en stor mager Dame med et stolt Blik, „tag Dit Schawl, vi ville tage hjem.“

„Meget gjerne, Moder, men jeg er endnu engageret.“

„Jeg lader Dem ikke tage bort,“ sagde Fruen i Huset; „Fru de Orthes, De vil nok skjænke mig et Kvarteerstid endnu. . .“ Da hun saae mig, tog hun min Haand og sagde: „Fru Vicomtesse'n puser at

lære Dem at kjende og har anmodet mig om at præsentere Dem for hende."

En saadan Præsentation er det kjedsommeligste af alt, hvad man kan tænke sig; men jeg følte godt, at det vilde give Cæcilie Tid til at dansse sin Contradands og jeg glædede mig ved at begynde vort Bekjendtskab med et Offer. Det var virkelig et. Fru Vicomtesse de Orthes var en Dame af god Familie, af fornem Fødsel og store Fordringer. Hun skrev Bøger, der fandt flere Beundrere end Læsere. Hun var saa særdeles bekjendt i Verden, at alle hendes Bærker maatte være religiøse, monarkiske og sublime, og at Enhver uden at kjende dem, kunde og ogsaa afslagde hende sin Compliment derfor.

Hun talte næsten bestandig, hvilket jeg syntes meget godt om. Jeg elsker aandrige Damer, naar man taus kan høre paa dem, thi jeg er omtrent som den Mand, der sagde: „Nu vil jeg skrive en stor, meget aandrig Bog, for at jeg siden kan have Lov til at være dum hele mit øvrige Liv igjennem.“ Jeg veed ikke, om jeg har gjort mig værdig dertil, men jeg antager det.

Vicomtessen talte om mine Stykker, jeg om hendes Bærker og om hendes Datter, det bedste af dem, skjøndt hun selv syntes at være mindst stolt deraf.

Samtalen varede saa længe, at Cæcilie ikke alene kunde dansse een, men to Contradands. Den unge Pige vidste ikke, hvorledes hun skulde takke mig

og uden at hun tænkte derpaa, var jeg holdt skadesløs; hun havde skjænket mig det elskværdigste, mest graciøse Smil; jeg tænkte paa de Ord, som jeg havde hørt af hende og sagde, da jeg saae hende gaa bort:

„Lykkelig den unge Mand, som behager hende, lykkelig den Mand, hun vælger til sin Ægtefælle.“

Hele Aaret efter og den næste Vinter saae jeg ikke Cæcilie; jeg besøgte næsten intet Bal.

I Foraaret 1833 var jeg meget misfornøjet. Hvorfor? Læseren bryder sig kun meget lidet derom og jeg beder om at maatte lade Sagen glide hen i Taushed. Jeg greb til det Middel, som hjælper mig mod ethvert Onde, at rejse, søgte efter et Stof til et Lykkespil, for at opmuntre og adsprede mig, og besøgte Auvergne og Pyrenæerne.

Gaa Mennesker kjende disse Egne.

Enhver gjør en Rejse til Schweiz, for at kunne sige sin Kone og sine Børn, jeg har seet Lauterbrun, Gründentwald, Genfer Søen; men Ingen tænker paa at rejse til Auvergne og til Pyrenæerne, hvor man finder endnu smukkere Landskaber og mærkværdigere Ting end i Schweiz. Jeg var med min Fører ved Søen Pavin, laa i Græsset ved Randen af Krateret og betragtede det gjennemsigtige rene Vand under mig, da jeg hørte Skridt ved Siden af mig. Det var andre Rejsende. En ældre Mand, der støttede sig paa en ung Piges Arm, raabte i daarligt Humeur: „Gaa dog ikke saa hurtigt...man kan jo

ikke følge Dig". Jeg saae op og troede i den unge Dame at gjenkjende min smukke Baldame, Cæcilie de Orthes. Denne Tvivl blev til Visshed, da jeg bagved hende saae en Dame, der havde en Lommebog i Haanden og skrev medens hun gik. Det var Vicomtesse, der beskrev Pavinsøen paa Stedet. Vi bleve snart atter bekendte og nogle Djeblig efter bad jeg hende om at præsentere mig for Frøken Cæcilie.

„Frøken Cæcilie!“ gjentog Vicomtesseu forbauset.
„Cæcilie er jo gift.“

„Birkelig,“ svarede jeg, saae mig om efter den unge Egtemand og undrede mig over ikke at se ham hos sin Kone.

„Min Svigersøn,“ sagde Fru de Orthes, idet hun præsenterede den aldrende Mand for mig, og med en vis Stolthed nævnedes hans Navn, som jeg ikke vil gjentage. Han var af gammel Adel, General under Kejserdømmet, Hertug og Pair under Restaurationen, havde i dette Djeblig endnu en vigtig Militair-commando, en umaadelig Formue og mange gode Egenstaber. Men disse gode Egenstaber havde han allerede været i Besiddelse af i lang Tid, thi han var i sit syv og tredsindstyvende Aar og det manglede ham ikke paa Saar, Rheumatisme og nu og da Gigt med alt hvad der til hører, d. v. s. Utaalmodighed, Barskhed og slet Lune. Naar han befandt sig vel, var han rigtignok elskværdig; kun Skade, at han ikke var vel de ti Maanedre af Aaret.

Dette var Cæcilies Ægtefælle.

Jeg kom til at tænke paa hendes Samtale paa Ballet, paa den unge Mand, om hvem hun havde drømt, og paa hendes Planer for Fremtiden, og næsten mod min Villie betragtede jeg det stakkels Barn med en Deeltagelse og en Medlidenhed, som hun maafe gjættede, thi efter nogle Minutters Forløb vare vi de bedste Venner af Verden.

Hendes gamle Mand satte sig ned og hvilede sig, hendes Moder vedblev endnu bestandig at skrive og vi talte med hinanden. Alt hvad hun sagde var saa naturligt, men vidnede om en rørende Blidhed og indre Sorg. Jeg førte Samtalen hen paa hendes Mand og hun roste ham overordentlig, talte med Taknemmelighed om det Navn, den Anseelse og den Formue, hun havde erholdt med ham, men ikke et eneste Ord om den Lykke, han havde berøvet hende. Vilde Hjerter, hvor alt kun var Hengivelse og Pligtfølelse. Hvem skulde, naar man hørte hende tale saa alvorligt, have gjenkjendt den unge Pige, som man for kun to Aar siden havde seet saa glad og munter? Hvilken Dømmekraft, hvilken Tact, hvilken Forstand havde hun ikke nu. Hun maa have været meget ulykkelig, tænkte jeg, for at have opnaaet dette saa hurtigt.

Vi befandt os ved Bredden af den saa rene, saa klare, saa gjennemsigtige Sø, der ligesom var et Billede af hendes Sjæl. Jeg sagde hende det; hun saae

paa mig med det sørgelige Smil, som vækker Taarer og svarede:

„Ja, Overfladens Rolighed. . .“

„Og i Grunden maaske . . .“ svarede jeg, pegende paa Søen. Jeg fuldendte ikke den begyndte Sætning, men hun gættede den; hun svarede: „Nej, Herre, aldrig, og løftede Djuene mod Himlen. Vilde hun kalde den til Vidne eller bede om dens Bistand.

I det samme lod en hæs Stemme, hendes Moders, sig høre. Generalen frøs og det friske ved Søen kunde han ikke udholde. Han maatte bort; jeg havde gjerne taget Cæcilies Arm, men hun havde allerede givet sin Mand den. Hendes Moder blev tilovers til mig og det var ingen Erstatning, thi med hende kunde man kun tale om Literatur. Hun skrev paa en ny Roman, som hun vilde læse for mig, naar den var færdig . . . læse den for mig, som paa denne Rejse kun søgte Fornøjelse.

„Jeg frygter for ikke at kunne nyde denne Fornøjelse, thi jeg rejser til Pyrenæerne.“

„Vi ogsaa. Man har forordnet Generalen Baderet ved Bareses, der skal gjøre Mirakler mod Saar.“

„Jeg troede, at Generalen var bleven i Mont d'Or.“

„Ja, og da han nu engang var her, vilde han ogsaa forsøge dette Bad, der forrige Aar havde ydet Marschall Soult saa gode Tjenester; men efter nogle Bader, der ikke kom ham til Nytte, opgav han det

og vi rejse om nogle Dage til Pyrenæerne. . . Jeg
haaber vi gjøre Rejsen sammen."

Jeg bukkede ærbødig.

„Hvor boer De i Mont d'Or?"

„I Hotel Chabaury."

„Der bo vi ogsaa, og jeg haaber, at De vil
glæde os ved at spise med os."

(Fortsættes.)

J. H. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Urtekr. C. A. Heinrichsen.

Selskabets Bogholderkontor,

Vestergade 23, 2den Sal

aabent hver Søgnedag fra Kl. 8½—10½ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Nørregade 45, 2den Sal tilhøjre

aabent hver Søgnedag fra Kl. 9½—10 Form.

A d m i n i s t r a t i o n e n .

Borger-Tidningen.

Fem og halvfemstindstyvende Aargang.

N°. 52.

Lørdagen den 29de December 1883.

Udgivet af Understøttelseselskabet.
Galbergs Bogtrykkeri, Wallendorfsgade 5, Kjøbenhavn.

Bekjendtgjørelse.

Den 20de ds. afholdtes en Repræsentantforsamling, til hvilken 27 Repræsentanter vare mødte.

Følgende Sager foretoges:

1. Administrationen meddeelte, at Selskabet i 1883 har havt den Glæde at modtage et Legat paa 10,000 Kr. ifølge afdøde Enkefru Johanne G. Høyers Testament af 20de Marts 1866 og at den for Beløbet har indkjøbt 10,000 Kr. i 4½ % Kreditforenings Obligationer.
2. Hr Justitsraad D. F. Olsen, hvis Functi onstid som Administrator udløber med dette Aar, gjenvalgtes eenstemmigt for 1884—86.

3. Hr. Intendant, Søfrigskommisſair P. A. Nielsen, hvis Functionstid ſom Reviſor udløber med dette Aar, gjenvalgtes eenſtemmigt for Aarene 1884 og 85.
4. Til at foretage det i Lovenes § 48 omhandlede Efterſyn af Selskabets Activer valgtes for 1884:
 Hr Kontorchef Plenge,
 — Tøifabrikant Chriſtensen
 og — Fuldmægtig Schlichtkrull.
5. Regnskabet for 1882, der af Reviſorerne var meddeelt Paategning om, at Intet derved var at erindre, godkjendtes eenſtemmigt.
6. Paa to af Administrationen i Aarets Løb tilſtaaede extra Gratialer paa tilſammen 27 Kr. meddeelttes eenſtemmigt Efterbevilling.
7. Efter Indſtilling af Administrationen vedtoges
- at der i 1884 tilſtaaes 20 nye Penſioner à 50 Kr. aarlig.
  - at der ſom Tillæg til ældre Penſioner anvendes 200 Kr.
  - at der til nye Gratialer og ſom Tillæg til ældre anvendes 1000 Kr.

hvorefter Budgettet for 1884 bliver:

	Indtægt.	Udgift.
Renter . . .	15,950 Kr.	Penſioner . . . 11,250 Kr.
Kontingent .	16,500 —	Gratificat. . . 13,000 —
Div. Indtægt	750 —	Ugebladet . . 1,624 —
		Admin. Udg. 7,200 —
	<hr/>	<hr/>
	33,200 Kr.	33,074 Kr.

d. at der af Laanefondet anvendes til nye rentefri
Udlaan c. 18,500 Kr.

8. Endelig bleve 8 Medlemmer udslettede af Selskabet paa Grund af Kontingentrestancer, hvorhos der som uerholdelige Kontingenter bevilgedes ført til Afgang som tabt 126 Kr.

Kjøbenhavn d. 24de Decbr. 1883.

D. F. Olsen. Th. J. Svanevær A. G. Reimann.
Rierumgaard

Bekjendtgjorelse.

Selskabets Bogholderkontor,

Vestergade 23, 2den Sal

aabent hver Søgnedag fra Kl. 8 $\frac{1}{2}$ —10 $\frac{1}{2}$ Form.

Selskabets Kasseererkontor,

Nørregade 45, 2den Sal tilhøjre

aabent hver Søgnedag fra Kl. 9 $\frac{1}{2}$ —10 Form.

A d m i n i s t r a t i o n e n.
